FRED HOYLE și
JOHN ELLIOT

A DE LA ANDROMEDA

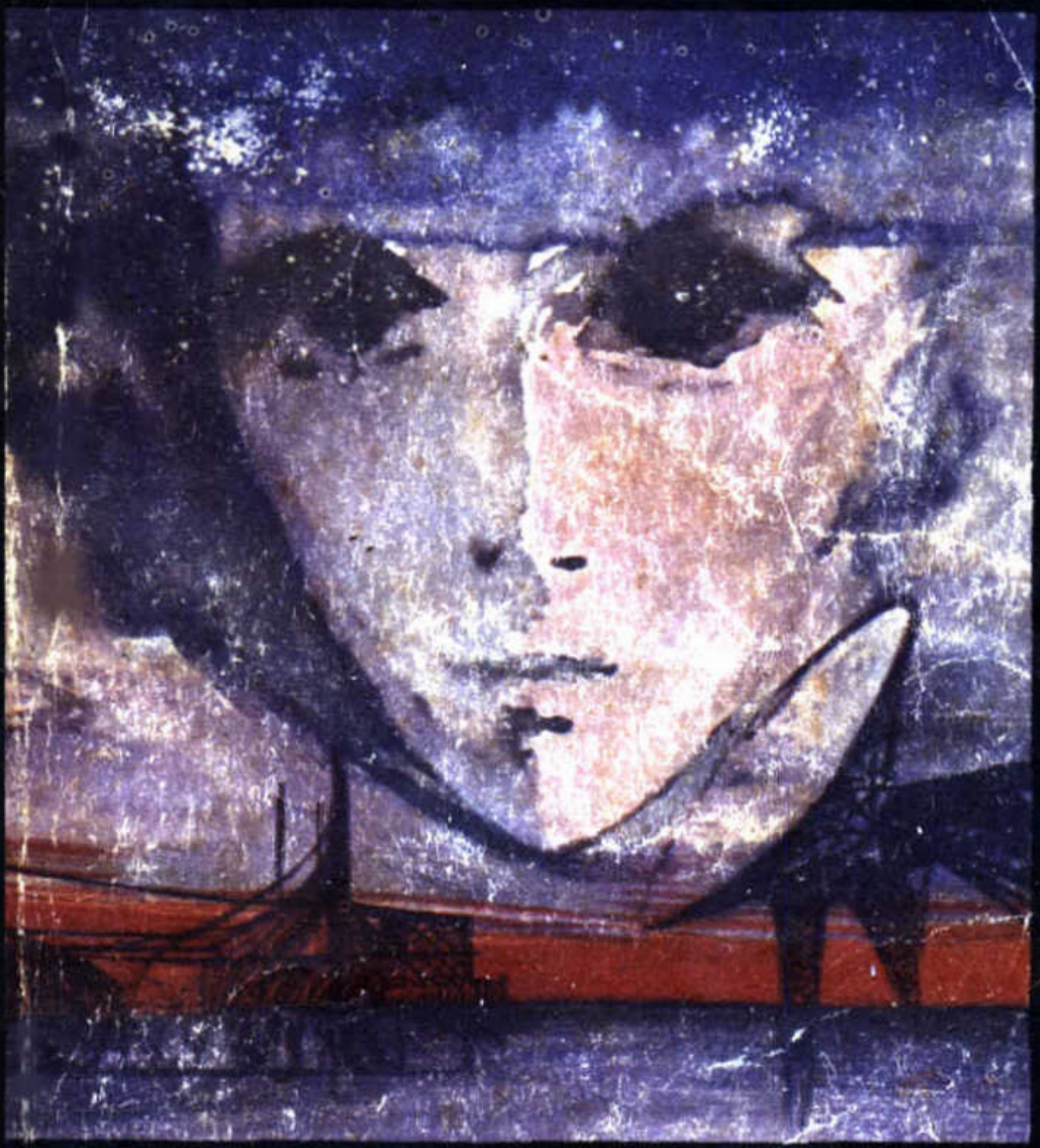

EDITURA TINERETULUI

I

Ajunşi

Lumina era în scădere, cînd se apropiară de Bouldershaw Fell. Automobilul de serviciu luneca pe şoseaua ce lega oraşul Bouldershaw de cîmpia mlăştinoasă. Aşezată în spate, lîngă Profesor, Judy arunca pe geam priviri încărcate de aşteptare, dar abia după ce ajunseră în vîrful dealului, zăriră radiotelescopul.

Iată-l ivit brusc în faţa lor : trei stîlpi uriaşi, curbaţi la capete, se îmbinau într-o boltă triunghiulară, ce se desena întunecată şi dură pe cerul apusului. În pămînt, între coloane, se săpase o cavitate betonată de mărimea unui stadion ; deasupra, suspendată de boltă — o cupă de metal mai mică, lansînd spre sol o lungă antenă. La prima vedere dimensiunile complexului nu uluiau ; păreau pur şi simplu nepotrivite cu peisajul. Judy începu să-şi dea seama de imensitatea construcţiei doar cînd parcară maşina la picioarele ei. Nu se asemăna cu nimic din toate cîte văzuse — construcţia era atît de desăvîrşit şi intens ea însăşi, cum poate fi numai o sculptură.

Nimic sinistru însă în edificiul înalt şi ciudat — nimic menit să prevestească întîmplările extraordinare şi dezastruoase pe care avea să le stîrnească.

Coborîră şi, învăluiţi o clipă într-o adiere lină, pri-

viră spre cei trei piloni enormi, spre reflectorul de metal strălucind deasupra lor, spre cerul palid. Împrejur, cîteva clădiri joase și șiruri de antene mărunte erau împrăștiate de-a lungul cîmpiei pustii, împrejmuită cu un gard de sîrmă împletită. Nici un zgomot nu se auzea, în afara vîntului și a strigătului pescărușilor — și avură senzația că marea ureche de ciment și metal se încordează să asculte stelele.

Apoi, Profesorul îi conduse către clădirea principală — o construcție joasă, cu fațada de piatră, cu o intrare nefinisată și un drum de acces tăiat de curînd. Cîțiva oameni montau table indicatoare și le vopseau ; totul arăta foarte nou, conturîndu-se aspru pe fundalul crestelor unduioase, întunecate, ale dealurilor.

— Astea sînt tot felul de chițibușuri auxiliare — spuse Profesorul, cu un mic gest delicat al mîinii. Aici se află camera principală de control.

Era un om de vreo șaizeci de ani, mărunțel, îngrijit și simpatic, ca un medic de familie.

— Uriaș copil ! zise Judy.

— Copil ? E cea mai mare progenitură a mea. O muncă de zece ani. Îi făcu semn cu ochiul și micii lui pantofi negri urcară cu pași mărunți treptele clădirii de control.

Holul părea neterminat, dar familiar totuși : inevitabilul tavan din plăci aglomerate și inevitabila podea din dale artificiale, pereții de cărămidă vopsiți simplu, lumină fluorescentă. Un telefon în perete și o fîntînă arteziană cu apă de băut ; în pereții laterali se aflau două uși mici — și niște uși duble față în față cu intrarea. Cam asta era totul. Un sunet slab, șuierător se auzea venind din spatele ușilor duble. Cînd Profesorul le deschise, șuieratul deveni mai puternic ; semăna cu paraziții radio.

În timp ce treceau prin uşile duble, un om în salopetă maro ieşi pe acolo. Ochii lui întîlniră o clipă pe ai lui Judy, dar cînd ea mişcă buzele, el îşi întoarse privirea în altă parte.

— Bună seara, Harries — spuse Profesorul.

Încăperea în care intrară era camera de control, centrul Observatorului. În fund, o fereastră dădea spre monumentul gigantic de afară, iar în faţa geamului era un pupitru masiv de metal, ca o consolă de orgă, echipat cu tabele posedînd butoane şi întrerupătoare. Mai mulţi tineri lucrau la pupitru, folosindu-se din cînd în cînd de cele două computere [1], aşezate în cutii mari de metal de o parte şi de alta. Un perete lateral era acoperit cu reproducerile mărite ale unor fotografii luate cu telescopul optic, care înfăţişau roiuri de stele. Două treimi ale celuilalt perete alcătuiau un paravan de sticlă, în spatele căruia se zăreau alţi tineri, lucrînd la montaj.

— Ceremonia de inaugurare va avea loc aici — zise Profesorul.

— Unde o să spargă ministrul sticla de şampanie, sau o să taie panglica, ori mai ştiu eu ce o să facă ?

— La pupitru. O să apese pe un buton la pupitrul de control, ca să-i dea drumul.

— Pentru moment nu funcţionează ?

— Nu încă. Facem probele pentru recepţionare.

Judy se oprise lîngă uşă, cuprinzînd cu ochii încăperea.

Era genul de femeie plăcută, pe care o găseşti mai degrabă frumoasă decît atrăgătoare ; avea un ten proaspăt, o faţă vioaie, inteligentă şi o purtare plină de spontaneitate, dar oarecum neîndemînatică. Putea fi luată drept infirmieră, sau ofiţer în serviciile auxiliare, sau

[1] Maşină de calculat electronică. (n.r.)

pur și simplu drept absolventa unei școli de fete, unde se învață perfect să joci *hockey*. Mîinile îi erau cam mari, iar ochii adînci, albaștri. Sub braț purta un teanc de hîrtii și broșuri, pe care le consulta din cînd în cînd, ca și cum ele ar fi fost în stare să-i lămurească tot ce vedea.

— Am putea spune că e cel mai mare radiotelescop din lumea întreagă. Profesorul zîmbi fericit, făcînd cu privirea ocolul camerei : Desigur că nu e atît de mare ca un interferometru, dar îl poți dirija. Cu ajutorul micului reflector din vîrf, poți să-i muți focarul și să urmărești un traseu pe cer.

— Am înțeles din astea — Judy arătă spre hîrtiile ei — că mai sînt și alte radiotelescoape, care lucrează în același mod.

— Sînt. Erau și în 'nouă sute șaizeci, cînd l-am inaugurat pe acesta — și au trecut ani de atunci. Nu sînt însă la fel de sensibile ca al nostru.

— Pentru că acesta, al vostru, e mai mare ?

— Nu e singurul motiv. Avem un utilaj de recepție mai bun, ar trebui să ne ofere o mai mare sensibilitate la sunet. Totul e concentrat *aici*.

El întinse un deget mic și delicat către camera din spatele peretelui de sticlă.

— Vezi, tot ce se poate prinde de la cele mai multe surse astronomice — radiostele de pildă — e un foarte slab semnal electric, amestecat cu diverse tipuri de zgomote — din atmosferă, din gazele interstelare, cerul mai știe de unde... poate chiar din cer.

Vorbea cu o voce de tenor, cu intonația precisă, la obiect, a medicului discutînd despre o răceală. Nu întrezăreai nici satisfacția realizării, nici suflul fanteziei.

— Puteți capta surse pe care alții nu le interceptează ? întrebă Judy.

— Sperăm. Asta-i scopul. Dar nu mă întreba cum. Totul a fost creat de o echipă. Își privi cu modestie picioruşele : Doctorii Fleming și Bridger.

— Bridger ? Judy își ridică, scrutătoare, ochii.

— Fleming e adevăratul creier. John Fleming ! strigă el, cu o nuanță politicoasă, către fundul sălii : John !

Unul dintre tineri se desprinse din grupul de lîngă tablourile de control și veni spre ei. Spuse „Hallo" Profesorului și nici n-o băgă în seamă pe Judy.

— Ai un moment liber, John ? Doctorul Fleming — domnișoara Adamson.

Tînărul o privi pe Judy, apoi strigă spre masa de control :

— Micșorează puțin gălăgia asta afurisită !

— Ce-i asta ? întrebă Judy.

Paraziții se reduseră la un șuierat slab. Tînărul ridică din umeri :

— În mare parte zgomote interstelare. Universul e plin de materie încărcată cu electricitate. Ceea ce recepționăm e o emisiune electrică a acestor încărcături, pe care le percepem în chip de zgomot.

— Muzica de fond a Universului — adăugă Profesorul Reinhart.

— Poți să ții minte această expresie, Profesore — spuse tînărul, cu un fel de dispreț prietenesc. Reține-o pentru informațiile de presă ale lui Jacko.

— Jacko nu se mai întoarce.

Fleming se arătă cam mirat, și Judy se încruntă, ca și cum ar fi rătăcit vreo notă de informații.

— Cine ? îl întrebă pe Profesor.

— Jackson, predecesorul dumitale. Se întoarse apoi către Fleming : Domnișoara Adamson e noul nostru agent de presă.

Fleming o privi fără plăcere.

— Așa se întîmplă, vin și se duc, nu ? Ai moștenit „sfera de activitate“ a lui Jacko ?

— În ce consta ea ?

— Scumpă domnișoară, ai s-o descoperi în curînd.

— O pun la curent cu ce se va petrece joi — spuse Profesorul. Inaugurarea oficială. Se va ocupa de reprezentanții presei.

Fleming avea o înfățișare întunecată și gînditoare. Era mai curînd preocupat decît ursuz ; părea însă obosit și amar. Se îndepărtă, mormăind, cu accentul greoi al celor din Midland [1] :

— Desigur — deschiderea oficială ! Se vor aprinde luminile colorate. Stelele vor intona Imnul Britanic, într-un cor ceresc — iar pe mine mă găsiți la cîrciumă.

— Sper că te vom găsi *aici*, John. Profesorul părea ușor iritat. Între timp, poate că ai s-o conduci pe domnișoara Adamson, să cunoască locurile.

— Numai dacă nu ești prea ocupat — spuse Judy, cu o voce care trăda oarecare ostilitate.

Fleming o privi, pentru prima dată cu interes.

— Ce știi despre astea ?

— Foarte puțin pînă acum. Își arătă hîrtiile : Mă bizui pe ele.

Fleming se întoarse plictisit cu fața spre cameră, întinzînd într-un gest larg brațul :

— Acesta, doamnelor și domnilor, este cel mai mare și cel mai nou radiotelescop din lume — ca să nu spun : și cel mai costisitor. Are o putere de rezoluție de 15 sau 20 de ori mai mare decît orice instalație existentă și este, firește, o minune a științei britanice. Să nu mai vorbim de tehnica inginerească. Elementele mobile — și arătă prin fereastră — pot fi mînuite în așa fel încît să

[1] Provincie mai săracă din centrul Angliei. (n.tr.)

poată urmări traiectoria unui corp ceresc. Acum cred că vei putea să le explici orice, nu-i așa ?

— Mulțumesc — răspunse Judy, glacială.

Privi spre Profesor, dar acesta părea un pic încurcat doar.

— Îmi pare rău că te-am plictisit, John — spuse.

— Nu face nimic. Mi-a făcut plăcere. Mai poftiți.

Profesorul își îndreptă atenția, cu o amabilitate profesională, spre Judy :

— Am să te conduc chiar eu.

— Doriți să și funcționeze pînă joi, nu ? spuse Fleming. Pentru Excelența sa ministrul.

— Da, John. Crezi că va fi totul în regulă ?

— Va *părea* în regulă. Spectatorii nu vor ști dacă funcționează. Nici ziariștii !

— Aș dori să funcționeze *efectiv*.

— Deh !

Fleming se întoarse și se îndreptă spre masa de control. Judy se aștepta la o izbucnire sau la vreun semn de protest din partea Profesorului, dar acesta se mărgini să dea din cap, ca și cînd ar fi confirmat un diagnostic.

— Nu-l poți zori pe un băiat ca John. O idee se așteaptă uneori luni de zile... Ani întregi. Merită, dacă e una bună ; în cazul lui, de obicei, este. Privi gînditor după John, care se retrăgea — neglijent, nonșalant, cu părul și hainele neîngrijite : Depindem de cei tineri. El a conceput întreg proiectul de joasă temperatură și asta nu-i de specialitatea mea.

Schiță un semn vag spre teancul ei de hîrtii !

— Mă tem că l-am cam uzat pînă la limită.

Suspină, apoi făcură înconjurul clădirii. Îi arătă pe pereți fotografii ale cerului nocturn, spunîndu-i numele și identitatea marilor radiostele, izvorul cel mai de seamă al sunetelor ce le auzim în Univers.

— Aceasta — îi explică, arătînd spre fotografii — nu e o singură stea ; sînt două Galaxii întregi care se ciocnesc ; și aici, uite o stea care explodează.

— Și asta ?

— Marea Nebuloasă din Andromeda. O numim M 31, ca să ni se pară o autostradă.

— E în constelația Andromeda ?

— Nu. Este mult, mult mai departe. Este ea însăși o întreagă Galaxie. Foarte complicat totul — nu-i așa ?

Ea se uită la spirala albă, alcătuită din stele, și aprobă.

— Primiți vreun semnal de la ea ?

— Un șuierat. Așa cum ai auzit.

Lîngă perete era o sferă din perspex [1], cu o mică minge neagră în centru, înconjurată de altele albe, asemenea electronilor într-o machetă a atomului.

— Sferele lui Jacko. Profesorul zîmbi. Sau — „nebunia lui Jacko", după cum i se spune. Este un soi de expoziție a obiectelor care orbitează în apropierea Pămîntului. Toate aceste piese albe reprezintă sateliți, rachete balistice și așa mai departe. De fapt, fierărie... Aceasta din mijloc închipuie Pămîntul. Profesorul o dădu la o parte cu atenție : Seamănă cu o reclamă. Jacko credea că i-ar interesa pe vizitatorii noștri guvernamentali. Trebuie să urmărim, firește, ceea ce se petrece lîngă Pămînt, dar o asemenea instalație este o risipă. Totuși, militarii ne pretind asta și nu putem obține fondurile de care avem nevoie, dacă nu ciupim ceva din bugetul apărării... Vorbea ca și cînd ar fi spus o obrăznicie și s-ar fi amuzat. Făcu unul din gesturile sale, cu mîinile-i îngrijite, cuprinzînd camera și obiectul uriaș de afară : Douăzeci și cinci de milioane, sau chiar mai mult. Atît a costat.

[1] Material plastic transparent. (n.tr.)

— Există deci un interes de ordin militar ?

— Da. Dar instalația este a mea — sau, mai bine zis, a Ministerului Științelor. Nu a ministerului dumneavoastră.

— Acum fac parte din personalul dumneavoastră.

— Nu la cererea mea.

Deveni rigid, așa cum nu se întîmplase cînd Fleming fusese nepoliticos ; Fleming, la urma urmei, era unul din oamenii lui.

— Mai știe cineva de ce mă aflu aici ? îl întrebă Judy.

— N-am mai spus nimănui.

Părăsi acest subiect, în timp ce o conducea în altă cameră, unde îi arătă cu luare-aminte aparatajul de recepție și instalațiile de transmisie.

— Sîntem doar o verigă dintr-un lanț de observatoare așezate în jurul globului, și nu cea mai slabă verigă. Privi în jur cu multă satisfacție, la comutatoarele, firele, plasele și feluritele instalații.

— Cînd am pornit să construim totul nu mă simțeam bătrîn, dar acum mă simt. Îți vine o idee și îți spui : „iată ceea ce trebuie să facem" — și ți se pare că ai și făcut primul pas. Un pas mic, poate. După aceea începe : proiectare, cercetări, comitete, construcții, politică. Un ceas din viață aci, o lună colo. Să sperăm că va funcționa... A, iată-l pe Whelan ! El cunoaște totul despre această parte a instalației.

Un tînăr cu față lăptoasă și accent australian îi fu prezentat lui Judy și i se agăță de mînă, ca și cînd ar fi regăsit ceva ce pierduse :

— Nu ne-am mai cunoscut cîndva ?

— Nu cred.

Îl privi candid, cu ochii mari, albaștri, fără a izbuti să-i alunge impresia.

— Sînt sigur de asta — insistă el.

Judy se fîstîci şi-şi roti ochii în jur, căutînd ajutor. Harries, laborantul, stătea în partea opusă a încăperii; cînd îl privi, dădu din cap, foarte uşor. Se întoarse iar spre Whelan.

— Mi-e teamă că nu-mi amintesc.

— Poate la Woomera...

Profesorul o conduse înapoi în camera principală de control.

— Cum se numeşte ?

— Whelan.

Îşi notă ceva în carnet. Grupul de la masa de control se risipi; rămase doar un tînăr care stătea pe scaunul inginerului de serviciu, controlînd tablourile. Profesorul o conduse spre el.

— Hallo, Harvey.

Tînărul îşi înălţă privirea şi se ridică pe jumătate de pe scaun.

— Bună ziua, Profesore Reinhart.

Cel puţin era politicos. Judy privi pe geam la piesa masivă de aparatură din depărtare, la mlaştina pustie, la cerul purpuriu închis.

— Cunoşti principiul de funcţionare al acestui obiect ? o întrebă Harvey. Orice radioemisie din Univers loveşte cupa şi e reflectată spre antenă, apoi recepţionată şi înregistrată de instalaţia din interior. Arătă prin peretele de sticlă. Judy nu se uită în direcţia aceea, de teamă să nu-l vadă pe Whelan, dar Harvey, pasionat, tenace şi cu voce albă, îi îndreptă curînd atenţia spre altceva nou:

— Acest şir de calculatori stabileşte coordonatele azimutale şi elevaţia oricărei surse pe care vrei s-o captezi şi s-o urmăreşti. Există un servo-dispozitiv automat.

În cele din urmă reuşi să ajungă în hol şi să stea un moment de vorbă cu Harries.

— Mută-l pe Whelan — spuse ea.

Își lăsase geamantanul la hotel, în oraș, și plecase cu mașina la deal, fără să știe prea bine ce o aștepta. Vizitase destule complexe ale serviciului; la multe dintre ele funcționase ca ofițer de Siguranță, de la Fylinglades pînă la insula Christmas. Lucrase cu Harries în tură la Malvern. Nu se simțea spioană, și obligația de a da informații despre colegii ei i se părea neplăcută. Dar Ministerul de Interne o ceruse — pe ea, sau, oricum, pe cineva — care să fie transferat de la serviciul de Siguranță al Ministerului Apărării la Ministerul Științelor — și o însărcinare era o însărcinare. Înainte, oamenii cu care lucra știau totdeauna cu ce se ocupa ea, și socotea de datoria ei să-i apere. De astă dată însă ei erau considerați suspecți și ea urma să le fie prezentată ca delegată pentru relațiile cu publicul și presa, avînd astfel posibilitatea să-și bage nasul în toate, și să-i urmărească pe toți, fără să trezească bănuieli. Reinhart știa, și-i displăcea situația — ca și ei înșiși : dar treaba era treabă — și aceasta de aici, după cum i se spusese, era una importantă. Putea să-și joace rolul fără greutate : părea atît de cinstită, atît de apropiată, o adevărată și sinceră camaradă. Nu avea decît să aștepte, să asculte și să învețe. Ceea ce o tulbura erau chiar oamenii pe care îi întîlnea, care își aveau lumea lor și valorile proprii. Cine era ea să-i judece sau să fie parte la judecarea lor ? Cînd Harries dădu aprobator din cap și porni să execute ceea ce îi ceruse, se disprețui pe sine, îl disprețui și pe el.

Curînd după aceea Profesorul plecă și-i dădu totul în primire lui John Fleming.

— Poate că o lași la hotelul „*The Lion*“ [1], cînd te întorci la Bouldershaw. Acolo stă.

[1] „Leul“, în limba engleză. (n.r.)

Ieşiră pe trepte, să-l conducă pe bătrîn.

— E foarte simpatic — zise Judy.

Fleming mîrîi :

— Dur ca fierul.

Scoase un flacon din buzunar şi bău din el. Apoi i-l întinse şi ei. Cînd ea refuză, mai trase o duşcă, şi ea îl observă cum stătea în lumina portalului, cu capul aruncat pe spate, mărul lui Adam mişcîndu-se în sus şi în jos cînd înghiţea. Era în el ceva ca o încordare disperată : poate, cum spusese Reinhart, îl storseseră pînă la limită. Dar mai era încă ceva — lăsa impresia unui dinam care s-ar autoîncărca în permanenţă.

— Joci popice ? Părea că şi-a pierdut indiferenţa de adineauri. Poate băutura. E o popicărie la Bouldershaw. Hai cu noi la sporturi rustice.

Ea ezită.

— Ei, haide ! N-am să te las la cheremul acestor astronomi demenţi.

— Dumneata nu eşti astronom ?

— Să avem iertare ! Criogenică, maşini de calcul, iată cu adevărat specialitatea mea, nu aiureala asta de rătăcitori prin văzduh.

Traversară spre mica platformă betonată, unde era parcată maşina lui. O lumină roşie de semnalizare strălucea în vîrful radiotelescopului şi pe cerul întunecat din spatele lui începură să se ivească stele. Unele se zăreau printre imensele arcuri ale pilonilor, de parc-ar fi fost prinse în plasele întinse de oameni. Cînd ajunseră la maşină, Fleming privi înapoi, şi în sus.

— Cred — spuse el, şi vocea lui nu mai era agresivă, ci liniştită, amabilă chiar — cred că s-a ajuns la un stadiu al „desprinderii“ în ştiinţele fizice.

Începu să desfacă husa de pe maşina sa, un mic automobil de sport, deschis, iar ea trecu pe partea cealaltă.

— Dă-mi voie să-ţi ajut.

Părea că nici n-o bagă în seamă :

— La un moment dat, undeva pe la limita cunoştinţelor noastre de acum, vom pătrunde — *zbang!* — de-a dreptul dincolo. O „străpungere" — de-a dreptul într-un nou domeniu. Şi e posibil să se întîmple asta chiar aici, chiar în problema noastră. Împături prelata şi o aşează la spate. *„Filozofia e scrisă în acea vastă carte care stă veşnic deschisă în faţa ochilor noştri: Universul."* Cine a scris fraza asta ?

— Churchill ?

— Churchill ! rîse el. Galileo ! „Cartea e scrisă în limbaj matematic." Aşa a spus Galileo ! Credeţi că vă poate servi pentru un comunicat în presă ?

Îl privi, fără să ştie cum să înţeleagă vorba asta. El îi deschise portiera.

— Hai să mergem.

Drumul cobora spre Lancashire într-o parte şi spre Yorkshire în cealaltă. Înspre Yorkshire şerpuia printr-o vale lungă, unde, la cîteva mile o dată, se ivea cîte o moară veche de cărămidă pe rîu, pînă cînd ajunseră la Bouldershaw. Fleming conducea nebuneşte şi mîrîia printre dinţi :

— Sînt sătul pînă peste cap de ei. Aiureala cu inaugurarea ministerială ; bătrînul Profesor asudînd la tabloul de onoare ; tot ministerul băgîndu-şi nasul pretutindeni. Totul, într-adevăr, nu-i decît o aparatură de laborator. Fiindcă e mare şi costă o avere, devine avut obştesc. Nu-l critic pe bătrîn. E teribil de prins în treaba asta. A intrat în joc şi acum trebuie să prezinte rezultate.

— Şi crezi că nu e în stare să le prezinte ?

— Nu ştiu.

— Credeam că e aparatura dumitale !

— A mea și a lui Dennis Bridger.

— Unde e doctorul Bridger ?

— Jos la popicărie, cu un culoar rezervat pentru noi, sper. Și cu o sticlă.

— Dumneata *ai* o sticlă.

— La ce folosește numai una ? E o secetă pe aici...

Pe cînd coborau drumul cotit și întunecat, începu să-i povestească despre Bridger și despre el însuși. Ambii fuseseră studenți la Universitatea din Birmingham și apoi cercetători la Institutul Cavendish. Fleming era teoretician, Bridger — om practic, matematician și inginer. Bridger, un savant de carieră, era pornit să facă din specialitatea sa cît mai mult cu putință. Fleming, dimpotrivă, era un cercetător pur, care nu dădea doi bani pe altceva decît pe „faptul" științific. Dar ambii urau sistemul academic în care se învîrteau și lucrau nedespărțiți unul de altul. Reinhart îi descoperise cu cîțiva ani în urmă și îi solicitase să colaboreze la noul său radiotelescop. Dat fiind că, după toate probabilitățile, era cel mai distins și respectat astrofizician din lumea occidentală, un înnăscut conducător de echipă și descoperitor de talente, îl urmaseră fără ezitare, iar el îi sprijinea și-i încuraja, purtîndu-se părinteşte cu ei de-a lungul întortocheatului proces al dezvoltării lor.

Din vorbele lui Fleming, cu tot felul său morocănos de a fi, era ușor de văzut cîtă încredere îl lega de acest om cu mult mai vîrstnic decît el. Bridger, pe de altă parte, era plictisit și agitat. Își îndeplinise sarcina. Ei îi dăruiseră bătrînului lor tovarăș, cum spunea Fleming fără modestie ori lăudăroșenie, cel mai minunat exemplar de aparatură din lume.

Nu o întrebă nimic pe Judy — și ea tăcu. O așteptă în barul de la „*Lion*", pînă se întoarse din camera ei. Cînd ajunseră la popicărie, el se cam întrecuse cu firea.

Popicăria era un fost cinematograf reconstruit, așezat într-o baie de neon și de proiectoare pe fundalul întunecos al bătrînului oraș provincial. Clientela părea să nu vină tocmai din cartierele cu străzi asfaltate. Cei mai mulți erau tineri. Purtau *blue-jeans*, jachete scurte, cum se obișnuia prin micile baruri, tunsori marinărești și bluze cu lozinci pictate pe ele. Greu ți-i puteai închipui la ei acasă, în vechile locuințe cu terase de prin văile plicticoase ale Yorkshire-ului. Glasurile erau înecate într-un val de muzică și în zgomotul bilelor și popicelor ce alunecau pe jgheabul de lemn al culoarelor. Erau o jumătate de duzină de culoare, zece popice la un capăt — iar la celălalt un raft cu bile, o masă de marcat, o bancă și un cvartet de jucători. Cînd o bilă ajungea la celălalt capăt și răsturna ceva, un sistem automat ridica popicele și returna bila. În afară de momentul de concentrare atletică al aruncării bilei, jucătorii aveau aerul că nu-i interesează jocul plimbîndu-se, vorbind și bînd coca-cola, direct din sticle. Era mai „transatlantic" decît fusese cinematograful, ca și cum felul de viață american ar fi trecut prin ecran și ar fi pus stăpînire pe public. Dar, după cum remarcă Fleming, iată ceva absolut caracteristic pentru mersul lucrurilor în genere.

Îl găsiră pe Bridger, un om uscățiv și numai unghiuri, cam de vîrsta lui Fleming, jucînd popice cu o fată durdulie într-o bluză de un roșu aprins și în pantaloni colanți galben deschis. Își trăsese în sus părul și sînii cît putuse ea de mult, fața îi era fardată ca a unei balerine, iar ea se unduia ca la Hollywood, doar că, atunci cînd deschidea gura, năvălea tot Yorkshire-ul din ea. Juca popice cu multă suplețe și, cînd se întoarse, se rezemă de Bridger, sugîndu-și un deget.

— Au, mi-am julit o bucățică de piele.

— Asta-i Grace. Lui Bridger parcă-i era cam rușine cu ea. Părea nervos și era prematur zbîrcit, îmbrăcat demodat, cu niște haine de sport fără nici un haz, ca un funcționar de poștă sîmbătă dimineața. Dădu mașinal mîna cu Judy și, cînd ea spuse : „Am auzit de dumneata" îi aruncă o privire fugară, speriată.

— Miss Adamson — spuse Fleming, turnîndu-i lui Bridger niște whisky cu coca-cola. Miss Adamson, noua noastră iscoditoare de informații.

— Care ți-e celălalt nume, scumpo ? întrebă fata.

— Judy.

— N-ai cumva o bucățică de plasture ?

— Ei, cere la casă ! spuse Bridger, enervat.

— E cineva din echipa voastră ? îl întrebă Judy pe Fleming.

— Un „talent local" al lui Dennis. Eu n-am timp.

— Păcat — spuse ea. Dar el păru să nu audă. Mai trase o dușcă și se îndreptă, cam pe două cărări, spre popice. Bridger se întoarse către ea, confidențial :

— Ce ați auzit despre mine ?

— Doar că ați lucrat cu dr. Fleming !

— Nu-i chiar ce-mi convine mie. Părea supărat ; i se mișca vîrful nasului ca la un iepure. Aș putea cîștiga un salariu încincit în industrie.

— Numai atît doriți ?

— De îndată ce combinația aceea de pe deal va fi în funcțiune, am șters-o. Aruncă o privire conspirativă către Fleming și apoi din nou către ea. Bătrînul John va rămîne, căutînd sensul mileniului. Și înainte de a fi găsit ceva, va fi bătrîn cu adevărat. Bătrîn și respectat. Și sărac.

— Și poate fericit.

— John nu va fi niciodată fericit. Gîndește prea mult.

— Cine pilește prea mult ? se întoarse Fleming către ei și își marcă scorul.

— Tu.

— Foarte bine — pilesc prea mult. Frățioare, trebuie să ai ceva de care să te ții.

— De ce nu te ții de balustr dă ? întrebă Bridger, sucindu-și nasul.

— Uite... Fleming se lăsă să cadă pe bancă lîngă ei : Mergi de-a lungul balustradei, și mai faci un pas, și deodată nu mai ai de ce să te ții ! Vorbeam despre Galileo. De ce ? Fiindcă el reprezintă Renașterea, el, și Copernic, și Leonardo da Vinci. Așa s-a întîmplat cînd au spus ei „*zbang !*“ — și au răsturnat toate balustradele și au fost nevoiți să stea numai pe propriile lor picioare, în mijlocul unui Univers imens și neîngrădit.

Se ridică greoi, luînd o altă bilă mare de pe raft. Ridică vocea peste zgomotul muzicii și al popicelor.

— Oamenii au înălțat alte balustrade, mereu altele. Dar iată azi o nouă Renaștere. Într-o zi, cînd nimeni nu va băga de seamă, cînd fiecare va continua să vorbească despre politică și fotbal și bani — se aplecă peste Bridger — dintr-o dată toate balustradele pe care le cunoaștem vor fi răsturnate — *zbang !* — iac-așa.

Făcu o mișcare amplă cu bila și răsturnă sticlele de coca-cola de pe masa de marcaj...

— Ei ! Fii mai atent, zăpăcitule ! Bridger sări în picioare și începu să ridice sticlele și să șteargă cu batista băutura vărsată. Scuzați, vă rog, miss Adamson.

Fleming își dădu capul pe spate și rîse.

— Judy, o cheamă Judy — zise el.

Bridger, în genunchi, freca pata de pe fusta lui Judy.

— Mă tem că n-are să mai iasă.

— N-are nici o importanță.

Judy nu se uita la el, îl privea pe Fleming, mirată și fermecată. Chiar atunci se auzi dintr-un microfon :

— Doctor Fleming — poftiți la telefon !

Fleming se întoarse după un minut, scuturîndu-și capul de parcă ar vrea să și-l limpezească. Îl scuală pe Bridger de pe bancă :

— Haide, Dennis, băiete. Sîntem așteptați.

Harvey ședea singur în camera de control, la un binou, potrivind tonul receptorului. Fereastra din fața lui era întunecată ca o tablă neagră și în cameră domnea o liniște perfectă, afară de un slab gîjîit continuu din difuzor. De afară, nimic decît zgomotul mașinii lui Fleming.

Fleming și Bridger intrară prin ușile duble și se opriră clipind, orbiți de lumină. Fleming privi spre Harvey :

— Ce s-a întîmplat ?

— Ascultă !

Harvey ridică mîna și toți ascultară nemișcați.

Printre gîjîiturile, fluierăturile și fîșîitul difuzorului se distingea o singură notă slabă, întreruptă, dar revenind mereu.

— Codul Morse — spuse Bridger.

— Nu-i în grupuri.

Mai ascultară.

— Scurt și lung — zise Bridger. Asta-i.

— De unde vine ? întrebă Fleming.

— De undeva din Andromeda.

— De cînd durează ?

— Cam de o oră. Acum am trecut de maxim.

— Poți mișca reflectorul ?

— Cred că da.

— Nu sîntem autorizați să facem asta — spuse Bridger. Nu sîntem încă autorizați să urmărim probe.

Fleming îl ignoră

— Personalul servo-instalațiilor e la posturi? întrebă el.

— Da, dr. Fleming.

— Bine, încearcă să urmărești.

— Nu, ascultă, John... Bridger puse, fără succes, o mînă pe brațul lui Fleming.

— Poate fi un sputnic sau altceva — spuse Harvey.

— E ceva nou pe sus? Fleming se descotorosi de Bridger.

— Nimic de care să știu eu.

— Cineva ar fi putut pune ceva nou pe orbită — începu Bridger, dar Fleming îl întrerupse :

— Dennis... Încercă să gîndească clar : Du-te și înregistrează asta pe o bandă, te rog. Fii băiat bun! Apoi imprim-o.

— N-ar fi mai bine să controlăm?

— Controlăm pe urmă.

Fleming păși cu grijă în hol, se aplecă peste fîntîna arteziană cu apă de băut și își stropi fața. Cînd se întoarse, proaspăt și strălucitor, deosebit de treaz, îl găsi pe Bridger potrivindu-și instalația în încăperea cu aparatură și pe Harvey telefonînd inginerului de serviciu. Lumina scăzu o clipă, cînd se porniră motoarele electrice. Afară, reflectorul metalic se roti încet și invizibil, mișcările sale compensînd rotația Pămîntului. Sunetul difuzorului deveni ceva mai tare.

— Asta-i maximul pe care-l poți obține?

— Nu-i un semnal foarte puternic.

— Hmm... Fleming deschise un sertar în biroul de control și pescui un catalog.

— S-au deplasat cumva coordonatele sale galactice?

— Greu de spus. Nu urmăream. Dar nu se poate să se fi mișcat mult.

— Va să zică nu-i în orbită ?

— Aș spune că nu. Harvey se aplecă atent asupra aparatelor de pe biroul său.

— Ar putea fi vreun dobitoc care să transmită semnale Morse de pe Lună ?

— Nu prea sună a Morse și Luna n-a răsărit încă.

— Sau de pe Marte sau Venus. Sper că nu v-am adus aici la un „prinde orbul scoate-i ochii."

— Andromeda, ziceai ?

Harvey dădu din cap. Fleming răsfoia paginile catalogului, citind și ascultînd. Deveni liniștit și amabil, cum fusese cu Judy în mașină. Acum arăta ca un băiețaș cuminte.

— Îl auzi, deci, într-una ?

— Da, doctor Fleming.

Fleming merse la pupitru și puse contactul la intercom.

— Îl prinzi, Dennis ?

— Da — vocea lui Bridger răspunse slab.

— Dar n-are nici un înțeles.

— Poate mai spre dimineață. Am să încerc să-mi fac o idee despre distanță.

Fleming întrerupse contactul, și se întoarse, cu volumul în mînă, la hărțile astronomice de pe peretele din spate.

Lucrară cîtva timp numai cu sunetele spațiale, ca singur zgomot în cameră ; Fleming controla sursa și Harvey o urmărea cu uriașul telescop mut de afară.

— Ce părere ai ? întrebă Harvey în cele din urmă.

— Cred că vine de la mare distanță.

După aceea lucrară iarăși, în tăcere, și ascultară, și semnalul continua mereu și mereu, fără sfîrșit.

II

Anunțare

— Pe la sfîrșitul celui de-al șaselea deceniu al secolului nostru, cînd s-au întîmplat toate acestea, Ministerul Științelor fusese mutat într-o clădire nouă, cu pereți de sticlă, aproape de Whitehall [1]. Era elegant mobilată și dotată cu un personal elegant, ca pentru a dovedi că tehnologia e la nivelul artelor, iar subsecretarul de stat permanent, Michael Osborne, era unul dintre cei mai culți din mulțimea celor culți ai personalului. Purta un costum sport la serviciu, dar acesta era cel mai bine croit și cel mai clasic dintre costumele de sport. Rareori ședea la imensul său birou, mai des pe unul din fotoliile joase de lîngă măsuța de cafea cu tăblie de marmură.

Se tolănise acolo, decorativ, în dimineața de după recepționarea mesajelor la Bouldershaw Fell, vorbind cu generalul Charles C. Vandenberg din Armata Aeriană a Statelor Unite. Lumina cădea asupră-i, în linii drepte, prin storurile venețiene.

În timpul acela Anglia era într-un fel cartierul general înaintat al unei țări asediate : o regiune constînd din Europa de Vest și America de Nord. Presiuni din Est și din Africa și Asia îngrămădiseră civilizația occidentală într-un colț al globului, cu un centru destul de sigur în America, la Nord de Panama, și cu Europa de Vest ca avanpost primejduit. Nu că cineva s-ar fi aflat în mod oficial în război cu altcineva ; dar sancțiuni

[1] Clădirea servind drept sediu Guvernului britanic ; în carte și cu sensul : Guvernul. (n.r.)

economice și amenințarea cu bombe și rachete copleșeau rămășițele lumii vechi cu o destul de acută stare de alarmă. Linia de legătură peste Atlantic era păstrată aproape în întregime de către americani, și garnizoane americane în Marea Britanie și Germania de Vest se menținеau cu aceeași energie disperată ca și legiunile romane în secolul al III-lea și al IV-lea.

Protocoalele insistau asupra faptului că Marea Britanie și vecinii săi erau și acum state suverane, dar în realitate inițiativa le scăpa din ce în ce mai mult din mîini. Deși generalul Vandenberg era denumit în chip modest reprezentantul Comitetului de Coordonare al Apărării, el era, de fapt, comandantul armatei aeriene al unei puteri ocupate prietenoase, dar dominatoare, pentru care această țară nu însemna decît un pătrat pe un imens joc de șah.

Fost aviator pe un bombardier, cu ceafă de taur și cap pătrat, el încă mai arăta energie și tînăr la o vîrstă mijlocie, fără să aibă totuși nimic brutal în maniere. Era născut pe coasta de Est a Statelor Unite și avea un fel de a vorbi calm și civilizat, autoritar, ca și cum ar ști mai mult despre lume decît cei mai mulți dintr-însa.

Vorbeau despre Whelan. O notă despre el flutura în mîna lui Osborne.

— Nu pot face nimic acum.

— Există un fel de prioritate.

Osborne se ridică din scaun și-și chemă secretara la intercomul de pe birou.

— Comitetul de Coordonare al Apărării are un punct de fierbere foarte jos — observă Vandenberg.

— Puteți să le spuneți că vom avea noi grijă.

Osborne dădu nota secretarei, care intrase :

— Te rog, găsește pe cineva să se ocupe de asta.

Ea o luă și puse un teanc de hîrtii pe biroul său. Era tînără și drăguță și purta o rochie mai curînd de după-amiază : administrația făcuse oarecari progrese.

— Hîrtiile dumneavoastră pentru Bouldershaw.

— Mulțumesc. Mașina mea e aici ?

— Da, domnule Osborne.

El deschise dosarul și citi.

— Grupul ministerial va sosi la Bouldershaw la orele 15 și 15 minute și va fi primit de Profesorul Reinhart.

— Asta e mîine — observă Vandenberg.

— Te duci acolo ?

— Mă duc cu o zi mai devreme, ca să-l întîlnesc pe Reinhart. Băgă dosarul în mapa lui. Pot să te duc pînă la Whitehall ?

— Ai face o faptă creștinească.

Erau sătui unul de altul, dar politicoși, absolut de modă veche. Pe cînd se ridica, Vandenberg întrebă nonșalant :

— Aveți o dată fixată pentru începerea operațiilor ?

— Nu încă.

— Treaba începe să devină serioasă.

— Stelele pot aștepta. Așteaptă de mult.

— Așteaptă și Comitetul de Coordonare al Apărării.

Osborne ridică din umeri, cu o nerăbdare sofisticată. Părea un grec discutînd cu un roman.

— Reinhart va lucra în scopuri militare, *dacă* și *cînd* va putea. Așa a fost înțelegerea.

— Dacă intervine un caz urgent...

— A intervenit un caz urgent.

— Citiți gazetele ?

— De cîtăva vreme nu sînt în stare să trec de partea cu informații generale.

— Ar trebui să vezi paginile cu știri. Dacă va fi un caz grav, vom avea nevoie de toate urechile pe care le

putem ciuli de partea aceasta a Oceanului Atlantic. Vandenberg dădu din cap către pictura reprezentînd imaginea unui artist despre radiotelescop, atîrnată pe un perete al biroului : Nu este tocmai o joacă de copil pentru noi.

— Nu este o joacă de copil nici pentru ei — spuse Osborne.

După ce plecară, Fleming chemă la telefon de la Bouldershaw Fell, dar era prea tîrziu.

Judy sosi la radiotelescop chiar înaintea lui Osborne şi Reinhart, şi avu o discuţie calmă cu Harries, în hol.

— Ce-i cu Bridger ?

Harries încercă să dea impresia că ar lustrui mînerul unei uşi.

— Două sau trei vizite la un „*bookmaker*“ [1] clandestin în Bradford. Afară de asta, nimic.

— Ar trebui să-l ţinem sub observaţie.

— Îl ţin eu sub observaţie.

Cînd Osborne şi Reinhart sosiră, o luară pe Judy cu ei în camera de control. Locul era liniştit şi aproape gol ; numai Harvey şedea trebăluind la birou, cu un morman de hîrtii, chiştoace şi ceşti goale în jurul său. Reinhart se răţoi la el :

— Ar trebui să păstrezi locul ăsta curat.

— Vor fi în stare să dirijeze focarul pentru ministru ? întrebă Osborne.

— Sper că da. N-am încercat aparatul de urmărire.

Reinhart se învîrti împrejur, foarte preocupat, pe cînd Harvey încerca să-i atragă atenţia.

— Arăţi de parcă nu te-ai fi culcat toată noaptea, Harvey.

[1] Un „*bookmaker*“ se ocupă de pariuri la cursele de cai. (n.r.)

— Chiar așa, domnule. Nici dr. Fleming și dr. Bridger !

— Vreo încurcătură ?

— Nu tocmai, domnule. Am urmărit.

— Din a cui dispoziție ?

— A doctorului Fleming. Harvey vorbea fără nici o jenă despre asta : Îl potrivim din nou acum.

— De ce nu ni s-a spus ? se întoarse Reinhart către Osborne și Judy.

— Ai știut ceva ?

Judy dădu din cap, că nu.

— Se pare că Fleming își face un regulament propriu — observă Osborne.

— Unde e ? întrebă Reinhart.

— Pe acolo. Harvey arătă către camera aparaturii : Cu dr. Bridger.

— Roagă-l să-mi acorde un minut.

Pe cînd Harvey vorbi într-un microfon de pe birou, Reinhart se plimbă în sus și în jos pe micile sale piciorușe.

— Ce urmăreați ? întrebă el.

— O sursă în Andromeda.

— M 31 ?

— Nu M 31, domnule.

— Atunci ce ?

— Alt semnal în apropiere. Un semnal întrerupt.

— L-ați mai auzit înainte ?

— Nu, domnule.

Cînd intră, Fleming era obosit și neras, treaz, dar de-abia putîndu-și stăpîni agitația. Ținea într-o mînă un mănunchi de hîrtii de la un teleimprimator. De data aceasta, Reinhart nu se mai arătă îngăduitor :

— Trebuie să înțeleg că ai preluat radiotelescopul !

Fleming se opri și clipi către el.

— Vă cer iertare, domnilor. Nu am avut timp să completez formularele potrivite în triplu exemplar — se întoarse el către Osborne : Am telefonat la biroul dumneavoastră, dar eraţi plecat.

— Ce aţi făcut ? întrebă Reinhart.

Fleming spuse, aruncînd hîrtiile pe birou, în faţa lor :

— Şi ăsta-i mesajul.

Reinhart îl privi cu curiozitate.

— Vrei să spui : semnalul.

— Am spus *mesajul*. Puncte şi linii — nu-i aşa, Harvey ?

— Aşa părea.

— A continuat toată noaptea — spuse Fleming. Este sub linia orizontului acuma, dar putem încerca iarăşi diseară.

Judy privi la Osborne, dar nu primi nici un ajutor din partea lui.

— Cum rămîne cu inaugurarea ? întrebă ea, timid.

— Ei, la dracu' cu inaugurarea ! se întoarse Fleming către ea : *Asta-i* ceva serios ! Asta-i o voce de la o mie de milioane de mile depărtare !

— O voce ?

Propria ei voce suna slab şi ireal.

— I-au trebuit două sute de ani-lumină ca să ajungă la noi. Ministrul poate să aştepte o zi, nu-i aşa ?

Reinhart părea că şi-a recăpătat stăpînirea de sine. Privi către Fleming, amuzat.

— Dacă nu cumva e un satelit...

— *Nu* e un satelit !

Reinhart trecu spre fundul sălii, către „nebunia lui Jacko".

— Înainte de a fi prea enervat, John, hai să controlăm toată fierăria asta veche de pe orbită.

— Am controlat.

Reinhart se întoarse către Osborne :

— N-aţi auzit despre vreun corp nou, care să se fi înălţat de curînd ?

— Nu.

— Uite — spuse Fleming — dacă ar fi un satelit, n-ar fi stat liniştit toată noaptea în mijlocul constelaţiei Andromeda.

— Eşti sigur că nu era Marea Nebuloasă ?

— Pe asta am localizat-o separat, nu-i aşa, Harvey ?

Harvey dădu aprobator din cap, dar Reinhart încă nu părea convins :

— Poate să fie vreo interferenţă.

— Dar sînt în stare să recunosc un mesaj, cînd dau de unul ! spuse Fleming. În afară de asta, mesajul are ceva nemaiîntîlnit pînă acum. Grupurile de puncte şi liniuţe conţin o cantitate fantastică de material foarte detailat, transmis cu mare rapiditate. Va trebui să punem în funcţiune o aparatură specială de recepţie, ca să-l înregistrăm.

Stabili contactul la intercom şi îl chemă pe Bridger să vină din cealaltă cameră, apoi luă hîrtiile şi le împinse în mîna lui Reinhart.

— Uite-te la ele !... Zece ani — sau mai mult, de cînd oamenii au aşteptat asta. *Zece secole*, dacă-i pe-aşa.

— E inteligibil ? întrebă Osborne, cu vocea sa absentă, funcţionărească, pe un ton înalt, tărăgănat.

— Da !

— Îl puteţi descifra ?

— Pentru Dumnezeu ! Dumneavoastră credeţi că spaţiul cosmic e populat de „*boyscouts*“ [1], care semnalizează în codul Morse ?

Bridger intră, palid şi agitat, însă prezenţa lui păru

[1] *Cercetaşi*, în limba engleză. (n.r.)

să-l calmeze pe Fleming. El confirmă raportul lui Fleming.

— Ar putea fi de la un aparat de investigare depărtat, sugeră Osborne.

Fleming îl ignoră. Judy își adună tot curajul :

— Sau altă planetă ?...

— Da !

— Marte sau altundeva ?

Fleming ridică din umeri :

— Probabil o planetă învîrtindu-se în jurul unei stele din Andromeda.

— Și trimițîndu-ne nouă semnale ?

Reinhart înmînă hîrtiile lui Osborne :

— E evident o formă coerentă de puncte și linii.

— Atunci de ce nu a prins-o nimeni altul ?

— Pentru că nimeni n-are o asemenea instalație. Dacă nu am fi realizat o construcție formidabilă de circuite, nu am fi prins-o nici acum.

Osborne se așează pe un colț al biroului de control, privind nedumerit la hîrtii.

— Dacă vreo ființă conștientă încearcă să comunice... Nu, n-are nici un sens.

— E posibil. Reinhart privi în jos, spre degetele sale mici și delicate, de parcă ar fi preferat să nu vorbească despre așa ceva. Dacă sînt alte creaturi...

Fleming îl întrerupse :

— Nu creaturi — *o altă gîndire*. Nu-i nevoie numaidecît să fie niște „omuleți verzi". Nu e de loc nevoie să fie ceva organic ; numai o inteligență.

Judy se cutremură, apoi își reveni.

— De ce tremur ?

— Pentru același motiv pentru care tremur și eu — spuse Fleming.

Osborne ieși din amorțeala sa :

— Pentru același motiv pentru care fiecare se va cutremura, dacă este cu adevărat o sursă astronomică.

Ei hotărîră pînă în cele din urmă să o prindă iarăși în noaptea aceea. Mesajul nu se oprise, se pierduse numai, în timp ce rotația Pămîntului îndepărtase radiotelescopul de zona de reflectare. Existau toate șansele că va continua. O dată ce acceptase această posibilitate. Reinhart deveni calm, și om de afaceri. El, Fleming și Bridger întinseră hîrtiile și le examinară.

— Știți ce ar putea fi ? zise Fleming. Aritmetică binară.

— Ce-i asta ? întrebă Judy.

— Este o aritmetică exprimată în întregime de cifrele 0 și 1, în loc de suita de la 1 la 10, curent folosită și pe care o numim decimală. Liniuța ar putea însemna 0 — și punctul 1. Sistemul pe care îl întrebuințăm este arbitrar, dar sistemul binar este de bază ; este bazat pe *pozitiv* și *negativ, da* și *nu, punct* și *linie ;* e universal. Se întoarse către ea, cu ochii injectați, febrili de tensiune și agitație. „Filozofia este scrisă în limbaj matematic." Îți amintești ? O dată — *zbang* !... și pătrundem dincolo.

— Ar fi mai bine să amînăm inaugurarea — spuse Osborne. Sînt lucruri care nu trebuie să apară în „Curierul monden".

— De ce nu ?

Osborne părea mîhnit. Nimic în lumea sa nu mergea chiar așa de ușor ; nimic nu putea fi spus sau făcut fără aprobare. În hîrtiile sale, întîmplările de la Boulder-shaw Fell erau o părticică dintr-un încîlcit complex de aranjamente — și în spatele acestora pîndea tot ceea ce reprezenta Vandenberg. Totul trebuia cîntărit și chibzuit cu grijă.

— Ce pot să spun presei ? îl întrebă Judy.

— Nimic.

— Nimic ?

— Sîntem o societate secretă sau ceva de acest fel ? Fleming îl privi cu supărare, însă Osborne reuși să răspundă oficial și rezonabil în același timp :

— Nu poți răspîndi asemenea informații nedigerate. Mai sînt alte persoane de consultat, și afară de asta s-ar putea produce panică : vase spațiale, farfurii zburătoare, monștri cu ochi de insectă. Orice idiot din țară va pretinde că-i vede. Sau poate urmărește cineva ceva. Nu trebuie să apară nimic în presă, miss Adamson.

Îl lăsară pe Fleming fierbînd, merseră la biroul Profesorului, ca să telefoneze la minister, și plecară.

La hotelul „*The Lion*“ din Bouldershaw presa începuse deja să sosească în vederea ceremoniei de deschidere. Judy îi pilotă pe Reinhart și Osborne, prin ușa din spate, într-o cameră unde li se servi o masă cam tîrzie și unde izbutiră să evite falanga de corespondenți științifici care așteptau în hol. Între feluri, Osborne întreprinse cîteva raiduri la cabina telefonică ; se întorcea, arătînd de fiecare dată mai obosit și mai deprimat.

— Ce a spus ministrul ?

— A spus : „Întreabă-l pe Vandenberg“.

Mîncară niște friptură încălzită, și el plecă iar.

— Ce a spus Vandenberg ?

— Ce-ți închipui că putea să spună ? „Nu faceți nici o declarație“.

Judy urma să comunice presei, în dimineața următoare, că inaugurarea fusese amînată din cauza unei afecțiuni a construcției — și nimic mai mult. Orice altă declarație urma să fie făcută la Londra de către Birourile din Fleet Street. Reușiră să se strecoare afară, neobservați, prin ușa din dos.

O jumătate de oră mai tîrziu, mașina lui Fleming opri

în față și el însuși, obosit și însetat, dispăru în holul hotelului.

Mesajul fu prins din nou în acea seară. Continuă toată noaptea și fu înregistrat consecutiv de Fleming și Bridger, în ture, nu numai punctele și liniile auzibile de astă dată, dar și semnalele de mare viteză. În dimineața următoare, Dennis Bridger porni de unul singur spre Bouldershaw Fell, și Harries îl urmări. După ce-și lăsă mașina în spațiul de parcare al primăriei, Bridger o luă, pe o stradă laterală cu caldarîm, spre partea de jos a orașului. Harries îl urmărea la o distanță mică. În mantaua lui de ploaie, Harries părea mai degrabă francTiror irlandez decît cercetător de laborator ; era foarte atent să nu fie văzut de Bridger. Harries însuși, în schimb, nu observă doi oameni stînd pe trotuarul opus micii intrări cu firma JAS. OLDROYD, BOOKMAKER [1]. Cum mai era ceva lume primprejur, doi oameni adînciți în discuție nu băteau la ochi.

Bridger intră pe poartă și pătrunse într-un pasaj strîmt și întunecos, cu linoleum pe scările care duceau, cu un etaj mai sus, la o ușă de sticlă mată, aproape de piciorul scării. Cînd închise ușa exterioară, zgomotul străzii dispăru dintr-o dată, lăsînd pasajul mut ca o criptă. Ușa cu geamul mat purta aceeași inscripție : *Jas. Oldroyd.* Spunea de asemenea : *Bateți și intrați :* ceea ce Bridger și făcu.

Jas. Oldroyd își lua micul dejun, cam tîrziu, la biroul său. Era în vîrstă, avea mîneci suflecate și un tricou incolor, iar cînd intră Bridger, își mînca ochiurile cu o bucată de pîine înfiptă în furculiță. Nu mai era nimeni în birou, totuși odăița părea plină, cu o groază de hîrtii, telefoane, mașini de calcul, un telex și un teleimpri-

[1] Vezi nota de la pagina 30. (n.r)

mator. Mai multe calendare comerciale erau agățate pe pereți, oprite la diferite luni, dar exista un ceas foarte exact și vizibil. Domnul Oldroyd își ridică ochii de pe grămada de gunoaie vechi și echipament nou și-l privi un moment pe Bridger :

— A, dumneata ești.

Bridger dădu din cap către teleimprimator :

— O.K. ?

Domnul Oldroyd își vîrî în gură bucata de pîine cu ou, ca un fel de răspuns, și Bridger se puse pe lucru la telex.

— Cum merg afacerile ? întrebă el, în timp ce punea contactul și forma un număr. Suna ca un salut obișnuit între vechi cunoscuți.

— Cum dă Dumnezeu — spuse Oldroyd. Caii n-au nici un simț al răspunderii ; dacă nu derobează, se tîrăsc ca niște autobuze nenorocite.

Bridger bătu : *Kaufmann telex 21303 Geneva*. Apoi își dădu seama că în pasajul de afară a început o busculadă. Un singur cap se contură pe panoul de sticlă al ușii. Apoi se auzi un mormăit și un geamăt și capul fu tras înapoi de alte siluete mai puțin distincte. Bridger privi la Oldroyd, care părea că nu observase nimic și tăia șoricul unei bucăți de costiță prăjită. Se întoarse la telex. Cînd termină de bătut, ieși cu precauție în pasaj. Nu mai era nimeni. Ușa de la intrare era deschisă, dar afară, în stradă, nu rămăsese nici un semn că s-ar fi petrecut ceva neobișnuit. Nu stătea nimeni peste drum, nimeni nu spiona de la colț. O mașină care pleca putea să aibă sau să nu aibă de-a face cu cele întîmplate.

Dennis Bridger se îndreptă spre parcul de mașini. Picioarele îi tremurau.

Informații despre mesaj fură difuzate printr-una din

agenţiile telegrafice, la timp, pentru ca să apară în gazetele de seară. Pînă cînd generalul Vandenberg să-l cheme pe ministrul Ştiinţelor şi să protesteze, o declaraţie guvernamentală fu difuzată prin televiziune. Ministrul era plecat. În biroul şefului său, Osborne, împreună cu Vandenberg, urmărea *speaker*-ul, care vorbea cu convingere pe ecranul din colţul camerei.

Guvernul de atunci era o coaliţie de talente strălucite, dar lipsită de un scop precis, poreclită „Meritocraţii" o strîngere de rînduri în vreme de criză : femei şi bărbaţi capabili, fără alt ţel comun decît acela de a supravieţui. Primul ministru era un conservator liberal, ministrul Muncii un sindicalist renegat. Oamenii tineri, activi şi ambiţioşi, ca bunăoară ministrul Apărării, deţineau posturi-cheie, alte posturi fiind ocupate de persoane mai puţin capabile, dar care făceau o puternică impresie asupra publicului cu frazele lor meşteşugite, de exemplu ministrul Ştiinţelor. Diferenţele de partid nu fuseseră atît părăsite, cît pierdute : poate că venise sfîrşitul sistemului guvernării de către partide în această ţară. Nimănui nu-i prea păsa de nimic, toată naţiunea părea să fie cufundată într-o apatie fără speranţe, în mijlocul unui Univers care scăpase de sub controlul ei. Cîteva rămăşiţe din mişcarea de stînga, îndreptate împotriva stării de lucruri existentă, erau răspunzătoare pentru vorba „Vichy", scrisă ocazional cu cretă pe zidul din Whitehall, dar ăsta era singurul semn vizibil de interes activ. Oamenii îşi vedeau în linişte de viaţa lor şi o tăcere bizară se lăsa asupra treburilor publice. Cineva spusese că era atîta linişte, încît ai fi putut auzi o bombă căzînd.

În acest vid explodă vestea mesajului spaţial. Ziarele, desigur, îl înţeleseră complet greşit. „OAMENI DIN SPAŢIU AMENINŢĂ : E OARE UN ATAC ?" în-

trebau ele. Tînărul de pe micul ecran citi în mod conștiincios declarația guvernamentală :

„Guvernul a dezmințit astă-seară în mod energic zvonurile despre o posibilă invazie din spațiu. Un purtător de cuvînt al Ministerului Științelor a declarat reporterilor : deși este adevărat că ceea ce pare a fi un mesaj a fost cules de către noul radiotelescop gigant de la Bouldershaw Fell, nu sînt motive să se creadă că el ar proveni de la o navă spațială, sau de la o planetă apropiată. Dacă într-adevăr semnalul primit reprezintă un mesaj, sursa lui e foarte îndepărtată".

Nu existau explicații satisfăcătoare pentru divulgarea secretului. Reinhart nu știa nimic și omul Ministerului Apărării de acolo, Harries, lipsea în mod inexplicabil. Oricum, militarii căutau victime. Vandenberg aduse două dosare pe care le deschise pe masa ministrului :

— „*Fleming*, dr. John — de la 1960 încoace : anti-Nato, pro-african, participant la marșul de la Aldermaston, nesupunere civilă, dezarmament nuclear". Numiți asta un om de încredere ?

— E om de știință, nu candidat pentru un post în poliție.

— Asta presupuse totuși o răspundere. Iată-l și pe celălalt — generalul răsfoi al doilea dosar, nu fără plăcere : „*Bridger* — Partidul Comunist 1958—1963." După aceea, întoarcere de 180° ; începe să lucreze pentru unul din cartelurile internaționale, dar unul dintre cele mai murdare : INTEL. Oricum, v-ați putea lipsi de el.

— Fleming nu vrea să lucreze fără el.

— Asta arată cum stau lucrurile. Generalul adună dosarele : Aș spune că sîntem vulnerabili în această zonă.

— Bine — spuse Osborne obosit și ridică telefonul ministrului. Ceru amabil, ca și cum ar fi comandat flori : Bouldershaw Fell.

În camera de control mesajul putea fi din nou recepționat. Harvey era în nișa de înregistrare, ocupîndu-se de benzi, iar Fleming ședea singur la masa de control. Nu aveau personal : Whelan fusese mutat pe neașteptate și chiar Harries lipsea. Bridger se strecura prin colțuri cu un aer certăreț și nesigur, agitîndu-se mult. În cele din urmă, își luă inima-n dinți și se adresă celuilalt :

— Ascultă, John, poate continua așa la infinit.

— Poate.

Sunetul din stele tot mai răsuna în difuzor.

— Eu am s-o șterg. Fleming ridică ochii spre el : Proiectul e terminat. Nu mai am nimic de făcut aici.

— Ba ai de făcut totul aici !

— Prefer să plec.

— Ce-ar putea să fie ?

Ascultară o clipă la difuzor. Bridger strîmbă din nas :

— Poate fi orice — aruncă el.

— Eu am o idee despre ce poate fi.

— Și anume ?

— O suită de instrucțiuni.

— Foarte bine, descifrează-le tu.

— Le vom descifra împreună.

În acel moment, Judy îi întrerupse. De la ușă o luă de-a curmezișul spre ei, cu un aer încordat și furios, clămpănind cu tocurile ei înalte pe pardoseală, ca un soldat din gardă. De-abia se reținea să nu izbucnească înainte de a ajunge lîngă ei.

— Care din voi a vorbit presei ?

Fleming se uită la ea, mirat. Ea se întoarse către Bridger.

— Cineva a dat informația — *toată* informația — presei.

Fleming plescăi din limbă, dezaprobator. Judy îi

aruncă o privire mînioasă și se întoarse către Bridger.

— Nu a fost Profesorul Reinhart și n-am fost eu. N-a fost Harvey, nici ceilalți băieți — ei nu știau destul. Așa că trebuie să fie unul dintre voi.

— „Q.E.D." [1] — spuse Fleming.

Ea îl ignoră :

— Cît v-au plătit, doctor Bridger ?

— Eu...

Bridger se opri. Fleming se sculă și-și făcu loc între ei.

— E treaba dumitale ? o întrebă el.

— Da, eu...

— Ce ești dumneata ?

Își băgă obrazul chiar într-al ei și ea își dădu seama că iarăși mirosea a băutură.

— Eu... — se încurcă — sînt ofițerul de presă. Am toată răspunderea. Am primit cea mai grozavă săpuneală din toate timpurile.

— Îmi pare foarte rău — spuse Bridger.

— Asta e tot ce puteți spune ? ridică ea, cam nesigură, vocea.

— Fă-ți te rog dumitale însăți un servici — Fleming stătea cu picioarele crăcănate, legănîndu-se, și zîmbindu-i cu dispreț. Scoate-ți ghearele din prietenul meu Dennis.

— De ce ?

— Pentru că *eu* le-am spus.

— Dumneata ! Făcu un pas înapoi, de parc-ar fi fost pălmuită : Erai beat ?

— Da — spuse Fleming și-i întoarse spatele. Merse pînă la ușa camerei de înregistrare și atunci întoarse

[1] *Quod erat demonstrandum* — ceea ce trebuia demonstrat, dicton latin. (n.r.)

capul : s-ar fi întîmplat la fel dacă nu eram. Cînd ieşi pe uşă strigă la ea : Şi nu m-au plătit !

Judy rămase pe loc o clipă fără să vadă ori să audă. Difuzorul şuiera şi pîrîia, becurile fluorescente luminau puţinul mobilier de acolo. Dincolo de fereastră, arcul telescopului se înălţa pe cerul întunecos. Venise aci abia cu trei seri în urmă, neiniţiată, neimplicată... Îşi dădu seama că Bridger stătea lîngă ea, oferindu-i o ţigară.

— Vi s-a prăbuşit un idol, miss Adamson ?

Ca ofiţer de presă, Judy trebuia să-i raporteze lui Osborne, iar Osborne raportă ministrului său. Nu se ştia nimic despre Harries şi dispariţia lui nu fusese anunţată. Presa era convinsă că întreaga afacere era fie o greşeală, fie o farsă. După o serie de întîlniri penibile între miniştri, ministrul Apărării fu în stare să asigure pe generalul Vandenberg şi pe superiorii săi că întîmplarea nu se va mai repeta : îşi vor lua ei răspunderea totală. Îl căutau intens pe Harries ; Fleming fu convocat la Londra.

Li se păru posibil la început ca Fleming să-l fi acoperit pe Bridger, dar în curînd se dovedi că de fapt el povestise totul la beţie, la hotelul „Lion", reporterului unei agenţii, un oarecare Jenkins. Deşi Bridger îşi prezentase demisia, preavizul îl obliga să mai lucreze trei luni şi fu lăsat cu întreg complexul de la Bouldershaw Fell pe cap, în lipsa lui Fleming. Mesajul continua să sosească, şi era imprimat într-un cod de zero şi unu.

Singur Fleming nu părea contaminat de agitaţia din jurul său. Luă toate hîrtiile imprimate cu el în tren la Londra şi le studie ore întregi, făcînd note şi calcule pe scrisori şi plicuri răzleţe, pe care le găsea prin buzunare. Părea să fie complet neatent la orice altceva. Se îmbrăcă şi mîncă distrat, bău ceva, ardea de emoţie şi

preocupare intensă. O ignoră pe Judy şi de-abia se uită la ziare.

Cînd ajunse la Ministerul Ştiinţelor, fu condus sus în cabinetul lui Osborne, care îl aştepta împreună cu Reinhart şi cu un om de vîrstă mijlocie, ţeapăn, cu părul sur şi ochi albaştri, nerăbdători. Osborne se ridică şi îi întinse mîna :

— Doctor Fleming !

Era foarte oficial.

— Aha — spuse Fleming.

— Nu cunoaşteţi pe comandorul de aviaţie Watling, din serviciul de Siguranţă al Ministerului Apărării.

Omul ţeapăn se înclină şi îl privi fără căldură. Fleming se întoarse întrebător spre Reinhart.

— Hallo, John — spuse Reinhart cu o voce înceată, reţinută, şi îşi privi încurcat degetele.

— Luaţi loc, doctor Fleming.

Osborne îi indică un scaun izolat, opus celorlalte, dar Fleming, înainte de a se aşeza, privi de la unul la altul, ca şi cum s-ar fi trezit într-un loc neobişnuit.

— Mă aflu oare în faţa unui tribunal de anchetă ?

Urmă o scurtă tăcere. Watling îşi aprinse o ţigară.

— Aţi fost informat că există o barieră de securitate în ceea ce priveşte munca dumneavoastră ?

— Ce înseamnă asta ?

— Că era secretă.

— Da.

— Atunci de ce... ?

— Eu nu sînt de acord să se pună căluş oamenilor de ştiinţă.

— Ia-o încet, John — spuse Reinhart, împăciuitor.

Watling trecu la alt subiect :

— Aţi văzut ziarele ?

— Unele dintre ele.

— Jumătate din lume crede că omuleți verzi cu antene sînt gata să aterizeze în grădinile noastre.

Fleming surîse, simțind terenul mai ferm sub el :

— Credeți și dumneavoastră ?

— Eu cunosc adevărul.

— Adevărul este ceea ce am relevat presei. Adevărul curat științific. Cum era să știu că el va fi denaturat ?

— Nu-i treaba dumitale să te ocupi de asemenea lucruri, doctor Fleming. Osborne se instalase, cu un aer elegant și rezonabil, în spatele biroului său : de aceea ți se spusese să nu te amesteci. Te-am prevenit eu însumi.

— Așa ?

Fleming era deja plictisit.

— A trebuit să trimitem un raport complet Comitetului de Coordonare al Apărării — spuse Watling sever. Și Primul Ministru face o declarație Națiunilor Unite.

— Atunci e în ordine.

— Nu e genul de situație în care ne place să fim, dar ni s-a forțat mîna și trebuia să evităm panica.

— Natural.

— Mîna ne-a fost forțată de dumneata.

— Și dumneavoastră vă așteptați să mă tîrăsc, cerînd iertare ? Fleming începea să fie nu numai plictisit, ci și furios : Ceea ce fac eu cu descoperirile mele este treaba mea. Sîntem încă într-o țară liberă, nu-i așa ?

— Faci parte dintr-o echipă, John — spuse Reinhart, fără a-l privi.

Osborne se aplecă amabil peste biroul său :

— Tot ce ne trebuie, doctor Fleming, este o declarație personală.

— La ce ar folosi ?

— Orice ar putea reda publicului încrederea ne poate fi de folos.

— În special dacă poți discredita pe informator.

— Aceasta nu-i o treabă personală, John — spuse Reinhart.

— Nu? Atunci pentru ce sînt eu aici? Fleming îi privi supărat: Să spun că vorbeam aiurea, după ce am făcut o declarație — și dacă nu vreau?

Reinhart își studie din nou degetele.

— Mă tem că...

— Mă tem că n-am dat Profesorului Reinhart posibilitatea să aleagă — spuse Watling.

— Altfel vor să părăsești echipa — îi spune Reinhart.

Fleming se ridică și se gîndi un moment, iar ei se așteptau la o explozie.

— Bine, e simplu, nu-i așa? spuse el în cele din urmă, calm.

— Eu nu vreau să te pierd, John. Reinhart schiță un ușor gest de scuză cu mîinile sale mici.

— Nu, desigur nu. Numai că mai este un clenci.

— Oh?

— Nu puteți continua fără mine.

Se așteptau la așa ceva:

— Mai sînt și alți oameni — afirmă Osborne.

— Dar ei nu știu ce e, nu-i așa?

— Și dumneata știi?

Fleming dădu din cap și zîmbi. Watling se ridică în scaun, mai țeapăn.

— Vrei să spui că l-ai descifrat?

— Vreau să spun că știu ce este.

— Și te aștepți ca noi să credem?

Osborne, evident, nu credea, nici Watling; dar Reinhart începea să fie nesigur:

— Ce este, John?

— Rămîn mai departe să lucrez?

— Ce este?

Fleming rînji.

— Este o aparatură de automontare și nu e de origină umană. Vă voi dovedi.

Băgă mîna în servietă după hîrtii.

III

Acceptare

Noul Institut de Electronică era așezat în ceea ce fusese o dată un scuar în timpul Regenței, acum un spațiu pentru pietoni, împrejmuit de clădiri înalte din beton și sticlă, cu fațada de mozaic. Institutul poseda mai multe etaje cu echipament cibernetic, și — după intervenții intense — Reinhart fu în măsură să-i obțină lui Fleming o păsuire și să-l instaleze, pe el și restul echipei, acolo, avînd acces la echipament. Lui Bridger, al cărui contract se apropia de sfîrșit, i se dădu o tînără asistentă, numită Christine Flemstad, și Judy — cu toată sila ei și a celorlalți — fu trimisă cu ei.

— Ce rost are un delegat al Ministerului Informațiilor — întrebă Fleming — dacă sîntem atît de blestemat de ultra-secreți că ne trebuie o scară ca să ajungem să ne spălăm pe proprii noștri dinți ?

— Se presupune că voi învăța, dacă mă lăsați, așa încît atunci cînd totul va fi gata...

— Ai să fii *„au fait“* [1] ?

[1] În limba franceză în text ; expresia are sensul : (a fi) *„bine calificat“* (într-o problemă). (n.r.)

— Ai ceva împotrivă ?

Judy vorbi precaut, ca şi cum ea, şi nu Fleming, ar fi fost vinovată cu o clipă mai înainte. Se simţea legată de el într-un chip inexplicabil.

— *Eu* să-mi fac griji ! spuse Fleming. Cu cît sînt mai multe femei, cu atît mai bine.

Dar, cum declarase şi la Bouldershaw, n-avea timp. Îşi petrecea toate zilele şi cele mai multe nopţi, transformînd enorma masă de date de la radiotelescop în cifre comprehensibile. După angajamentul pe care şi-l luase — sau pe care Reinhart şi-l luase pentru dînsul — devenise mai sobru şi-şi intensificase activitatea. Mîna pe Bridger şi fata cu o hotărîre fermă şi neîntreruptă şi suporta cu răbdare supravegherea şi disciplina. Nominal, Reinhart era responsabil şi Fleming îi aducea ascultător toate rezultatele ; dar oamenii Ministerului Apărării nu erau niciodată prea departe şi el reuşi chiar să fie politicos cu Watling, pe care îl numiseră „Aripi de argint".

Ceilalţi din echipă erau mai puţin fericiţi. Exista o vădită animozitate între Bridger şi Judy. Bridger, în orice caz, era nerăbdător să se vadă plecat, şi fata, Christine, umbla pe faţă să-i ia locul. Era tînără şi drăguţă, avea ceva din fanatismul lui Fleming, şi o privea deschis pe Judy ca pe o concurentă. Cu prima ocazie deschidea lupta.

Scurt timp după ce se mutară de la Bouldershaw, Harries reapăruse. Watling comunică aceasta echipei, cu prilejul uneia din vizitele sale. Harries fusese pîndit la *bookmaker*, legat şi băgat într-o maşină, bătut rău şi azvîrlit într-o moară părăsită, unde se zbătuse între viaţă şi moarte. Se tîrîse pe acolo cu un picior rupt, incapabil să iasă, trăind cu apa care picura de la un robinet, şi cu un pic de ciocolată pe care o avea în bu-

zunar, pînă cînd, după trei zile, fusese descoperit de cineva care vîna șobolani. El nu se mai întoarse la ei și Watling îi spuse detaliile numai lui Judy. Ea le păstră pentru sine, dar căută s-o tragă de limbă pe Christine despre tot ce era în legătură cu Bridger.

— De cînd îl cunoști ?

Erau într-un birou mic din holul principal al calculatoarelor. Christine lucra la o masă improvizată, acoperită toată cu teancuri de cartoane perforate pentru mașina de calcul, iar Judy umbla de colo pînă colo, căutîndu-și un loc.

— Sînt una din cercetătoarele care au studiat cu el la Cambridge.

Cu toată ascendența ei baltică, despre care Judy știa, Christine vorbea cu accentul oricărei studente de la Universitatea engleză.

— Îl cunoșteai bine ?

— Nu. Dacă dorești să știi ce referințe academice avea...

— Mă întrebam numai...

— Ce ?

— Dacă s-a purtat vreodată bizar.

— N-am fost nevoită să port o centură de sîrmă ghimpată.

— Nu asta voiam să spun.

— Ce voiai să spui ?

— Nu ți-a cerut niciodată să faci ceva clandestin ?

— De ce ar fi făcut așa ceva ? Unii dintre noi avem de făcut o treabă serioasă.

Judy se duse în sala calculatoarelor și observă mașinile care țăcăneau și troncăneau încontinuu. Fiecare mașină își avea propriul responsabil : tineri și tinere cu un aspect neutru, în salopete identice. La mijloc era o masă lungă, unde rezultatele provenind de la mașini

erau adunate în teancuri de cartoane perforate, sau suluri de bandă, sau fîșii lungi de hîrtie de la teleimprimatoare. Volumul de cifre manipulat era prodigios, și totul părea nelegat de trup și sînge — o întrunire de mașini vorbind propriul lor limbaj.

Judy învățase cîte ceva din ce făcea echipa. Mesajul din Andromeda continuase multe săptămîni fără a se repeta, și apoi revenise — și luase totul de la capăt. Aceasta le permisese să completeze golurile din prima transmisie ; dat fiind că Pămîntul se rotea ei nu erau în stare să-l recepționeze decît în orele în care emisfera apuseană făcea față constelației A ; 12 ore din 24 sursa se cobora sub orizont. Cînd mesajul reîncepea, rotația Pămîntului era într-altă fază, așa că o parte din pasajele pierdute puteau fi din nou recepționate ; astfel, la sfîrșitul celei de-a treia reluări, îl aveau în întregime. Personalul de la Bouldershaw Fell continuă să asculte, dar nu descoperi nici o deviere. Oricare ar fi fost sursa, ea avea un singur lucru de spus și continua să-l spună.

Nici unul din cei interesați nu se mai îndoia acum că era vorba de un mesaj. Chiar departamentul comandorului de aviație Watling se referea la el ca la „emisiunea A", de parcă sursa și identitatea erau în afara oricărei îndoieli. Lucrul efectuat asupra lui fu catalogat de ei ca „Proiectul A". Era un mesaj foarte lung, iar punctele și liniile, o dată rezolvate matematic, se adunau în grupuri de cifre, lungi de multe milioane. Fără mașinile de calcul ar fi fost necesară o viață întreagă pentru a fi convertite în formule normale ; chiar și așa era nevoie de luni întregi. Fiecare mașină trebuia instruită cum să opereze cu cantitatea de informație ce i se dădea și Judy învăță că aceasta se numea „programare". Un „program" consta dintr-un grup de calcule introduse pe cartoane perforate, care puneau mașina să facă

treaba cerută. Grupul de cifre ce trebuia analizat era apoi introdus, și mașina dădea răspunsul în cîteva secunde. Această operație se cerea repetată pentru fiecare punct de vedere nou al fiecărui grup de cifre. Din fericire calculatoarele mai mici puteau fi întrebuințate pentru a prepara materialul mașinilor mai mari, și toate mașinile posedau, în afară de elemente pentru înregistrare, control, calcul și exprimare, o rezervă convenabilă de memorie, așa că răspunsurile noi se puteau baza pe experiența celor mai vechi.

Reinhart cel amabil, îngăduitor, înțelept, plin de tact — fu acela care-i explică cele mai multe detalii lui Judy. După incidentul de la Bouldershaw Fell, el începu să-i accepte prezența cu mai multă amiciție, și să-i arate că o simpatiza și că-i părea rău pentru ea. Deși adînc și periculos angrenat în diplomația interdepartamentală, pe baza căreia funcționau cercetările, calitățile lui personale de conducător erau evidente în acea perioadă. Știa să-l mențină pe Fleming în ritmul muncii, să țină autoritățile la respect — și mai avea timp să asculte ideile și problemele fiecăruia ; și în tot acest răstimp rămînea discret în culise, sărind dintr-o situație într-alta ca o pasăre liniștită, aleasă, foarte inteligentă.

O lua pe Judy de braț, uneori vorbea cu ea, foarte simplu, despre ceea ce făceau, ca și cum tot timpul și toate cunoștințele din lume ar fi ale ei. Cînd ajungeau cu interpretarea calculelor într-un anume punct unde trebuia să-i dea mînă liberă lui Fleming, atunci Fleming continua singur. Mașinile de calcul, își dădu seama Judy, erau prima și marea dragoste a lui Fleming, și comunica cu ele printr-un fel de magie intuitivă.

Nu era în el nimic neobișnuit ; avea pur și simplu o supraomenească înțelegere curentă a limbajului lor. Înota în matematica binară ca peștele în apă și făcea

prescurtări ; pentru a le controla, Bridger și Christine aveau nevoie de multe ore de calcul solid. Dar niciodată nu-i găseau o greșeală.

Într-o zi, tocmai înainte de plecarea lui Bridger, Reinhart îi chemă, pe el și pe Fleming, la o ședință restrînsă, mai lungă decît de obicei, și la sfîrșitul ei se duse drept la Minister. A doua zi de dimineață, Profesorul și Fleming se întoarseră împreună la Whitehall.

— Ne-am întrunit cu toții ?

Vocea cam cabalină a lui Osborne necheză prin sala de conferință. Vreo douăzeci de persoane stăteau în jurul mesei lungi, vorbind în grupuri. Sugative, carnete de note și creioane fuseseră așezate pentru ei pe mahonul lustruit și, din loc în loc în mijlocul mesei, pe tăvi de argint, se aflau căni de apă și pahare. La capăt era o mapă mare cu colțuri de piele, gravată, pentru Șeful cel Mare. Vandenberg și Watling erau într-un grup, Fleming și Reinhart într-altul, și un cerc respectuos de funcționari în haine cenușiu-închis stăteau în jurul unei teribile matroane într-o rochie înflorată. Osborne îi examină ca un expert, apoi făcu semn celui mai tînăr din cei îmbrăcați în cenușiu-închis, care stătea pe lîngă ușă. Tînărul dispăru în coridor și Osborne își luă locul în capul mesei.

— Aheeem ! necheză el. Ceilalți treceră la locurile lor ; Vandenberg, la invitația lui Osborne — la dreapta scaunului prezidențial. Fleming, întovărășit de Reinhart, se așeză cu încăpățînare în capătul cel mai îndepărtat. Fu un moment de tăcere, și apoi se deschise ușa și James Robert Ratcliff, ministrul Științelor, intră. Făcu un semn amabil cu mîna către doi mai tineri care apucaseră să se ridice („Stai jos, dragă băiete, stai jos !") și-și luă locul în fața mapei de piele gravată. Avea un cap mărunt, distins, excesiv de bine îngrijit,

fața și mîinile sănătoase, albe și trandafirii. Degetele erau foarte tari, pătrate și ferme : ți-l puteai închipui apucînd lucrurile cu toată mîna. El zîmbi prietenos adunării.

— Bună dimineața, doamnă și domnilor. Sper că n-am întîrziat.

Cei mai nervoși dădură din cap și spuseră :

— Nu.

Ratcliff se întoarse cu un aer ușor seniorial către Vandenberg :

— Cum te simți, generale ?

— Bătrîn și bolnav — spuse Vandenberg, care nu era nici una, nici alta.

Osborne tuși :

— Să vi-i prezint pe cei adunați ?

— Vă mulțumesc. Văd cîteva chipuri noi.

Osborne cunoștea toate numele și ministrul acorda cîte o înclinare grațioasă a capului sau un semn cu mîna fiecăruia. Primadona înflorată se dovedi a fi doamna Tate-Allen de la Tezaur, care reprezenta comitetul de finanțare. Cînd ajunseră la Fleming, reacția ministerială se schimbă.

— Ah — Fleming ! Fără alte indiscreții, sper.

Fleming se răsti peste masă la el :

— Mi s-a închis gura, dacă asta-i ce vreți să spuneți.

— Asta-i.

Ratcliff zîmbi fermecător și trecu mai departe, la Watling.

— Vom încerca să nu ne răpim prea mult timpul unul altuia, nu-i așa ?

Își ridică frumosul său cap roman și privi în josul mesei, la Reinhart :

— Aveți vești noi, Profesore ?

Reinhart tuși timid în mica sa palmă albă.

— Doctor Fleming, aci prezent, a făcut o analiză.

— Scuzați-mă — surîse doamna Tate-Allen — dar nu cred că domnul Newby, aici de față, este complet informat.

Domnul Newby era un bărbat mărunt și slab, care părea obișnuit cu umilințele.

— Ei bine— spuse Ratcliff — poate că veți completa informațiile.

Osborne le completă.

— Și acum ?

Douăzeci de perechi de ochi, inclusiv ai ministrului, se întoarseră către Fleming.

— Știm ce este — spuse Fleming.

— Bravo ! spuse doamna Tate-Allen.

— Ce este ?

Fleming privi direct la ministru.

— Este programul unui computer.

— Programul unui computer ? Sînteți absolut sigur ?

Fleming aprobă doar din cap. Toți ceilalți vorbiră.

— Vă rog — spuse Osborne, bătînd cu pumnul în masă.

Gălăgia se potoli. Doamna Tate-Allen ridică o mînă înmănușată în albastru :

— Mă tem, domnule ministru, că unii din noi nu știu ce e programul unui computer.

Fleming explică, în timp ce Reinhart și Osborne se așezară comod și respirară ușurați. Băiatul se purta bine.

— L-ați încercat într-un computer ? întrebă doamna Tate-Allen.

— Am întrebuințat computere ca să-l descifrăm. N-avem nimic care să-l poată prelua în întregime — bătu cu mîna pe hîrtiile din fața lui. Ar trebui pur și simplu ceva imens.

— Dacă ai avea acces la un computer mai mare? sugeră Osborne.

— Nu e vorba numai de dimensiune. De fapt, e mai mult decît un program.

— Ce e atunci? întrebă Vandenberg, așezîndu-se mai confortabil în scaun. Se pregătea pentru o poveste lungă.

— E compus din trei părți. Fleming își aranja hîrtiile, ca și cum asta ar fi clarificat lucrurile. Prima parte e un proiect, sau mai degrabă forma matematică susceptibilă să fie interpretată ca un proiect. Partea a doua e un program propriu-zis, codul de ordine, cum îi zicem noi. A treia și ultima cuprinde date — informații trimise pentru ca mașina să lucreze asupra lor.

— Aș fi încîntat dacă mi-ați permite... Vandenberg întinse o mînă și hîrtiile îi fură trecute lui. Nu spun că ați fi greșit. Aș dori doar ca oamenii noștri de la „semnale" să vă controleze metodologia.

— Chiar vă rog — spuse Fleming. Se lăsă o tăcere respectuoasă, pe cînd hîrtiile fură trecute împrejurul mesei, dar doamna Tate-Allen crezu, evident, că n-ar strica un comentariu:

— Trebuie să spun că e foarte interesant.

— Interesant! Fleming părea gata să explodeze. Reînhart îl atinse cu o mînă menită să-l frîneze. E lucrul cel mai important care s-a produs vreodată de la evoluția creierului!

— E în regulă, John — spuse Reinhart. Ministrul trecu peste izbucnirea asta.

— Ce vrei să faci mai departe?

— Să construiesc un computer care să mînuiască totul.

— Presupui în mod serios — ministrul vorbea rar, alegîndu-și cuvintele cu grijă, de parc-ar fi fost bomboane dintr-o cutie asortată — că alte ființe, din cine

știe ce parte îndepărtată a Galaxiei, care n-au avut niciodată vreun contact cu noi pînă azi, ne trimit acum tocmai schema și programul unei anume mașini electronice ?

— Da — spuse Fleming.

Ministrul vorbi mai departe :

— O mașină pe care se întîmplă s-o avem pe acest Pămînt ?

— N-avem una.

— Posedăm *tipul*, dacă nu modelul. E oare posibil ?

— E ceea ce s-a întîmplat.

Fleming făcea o impresie îndoielnică asupra adunării. Mai văzuseră adesea așa ceva ; tineri oameni de știință pasionați, încăpățînați și supărăcioși, nesuportînd procedura comitetelor, care totuși trebuiau tratați cu mare răbdare, fiindcă se întîmpla să existe ceva de mare valoare în ei ; aceste personalități oficiale lesne de caricaturizat nu erau niște proști : erau obișnuiți să judece oameni și situații. Avea să depindă mult de ce gîndeau Vandenberg și Osborne și Reinhart. Ratcliff îl consultă pe Profesor.

— Matematica e universală — spuse Reinhart. Calculul electronic ar putea foarte bine să fie și el.

— Ar putea fi unica formă de calcul, în ultimă analiză — adăugă Fleming.

Vandenberg ridică ochii de pe hîrtii.

— Mă întreb...

— O clipă... — întrerupse Fleming, mesajul se repetă tot timpul. Dacă aveți o idee mai bună, lucrați pe ea.

Reinhart privi nedeslușit către Osborne, care urmărea jocul, exact ca unul care ar marca scorul la un meci de *cricket*.

— Nu puteți întrebuința o mașină existentă ? întrebă Osborne.

— V-am spus...

— Pare o întrebare destul de rezonabilă — observă blînd ministrul.

Fleming se întoarse spre el, pătimaș :

— Programul acesta e pur și simplu enorm. Nu cred că vă dați seama.

— Explică, te rog, John — spuse Reinhart.

Fleming respiră adînc și continuă mai calm :

— Dacă vrei ca o mașină de calcul să-ți joace un corect joc de dame, ea trebuie să fie în stare să accepte un program cam de cinci mii de grupuri de ordine. Dacă vrei să joci șah — și se poate, eu am jucat șah cu computere — trebuie s-o alimentezi cu aproximativ cincisprezece mii de ordine. Ca să mînuiești acest material — făcu semn cu mîna spre hîrtiile din fața lui Vandenberg — îți trebuie un computer care poate primi o mie de milioane sau, mai precis, zeci de mii de milioane de numere, înainte de a putea măcar porni startul asupra datelor.

În fine avea întreaga asistență alături de el ; ăsta părea un creier care merita respect.

— E desigur o treabă să întrunești atîtea unități — spuse Osborne.

Fleming dădu din cap negativ :

— Nu e numai dimensiunea ; e nevoie de o nouă concepție. Își scormonea mintea după un exemplu sugestiv și ei așteptară cu atenție, pînă cînd găsi unul : Cele mai noi computere ale noastre lucrează încă în microsecunde. Ăsta ar fi un computer care ar trebui să lucreze în *mili*-microsecunde ; altfel vom fi cu toții oameni bătrîni, pînă cînd o mașină obișnuită ar apuca să prelucreze totalul din vasta cantitate de date. Și ar avea nevoie, acest nou computer, de o memorie, probabil o

memorie de joasă temperatură — măcar de capacitatea creierului omenesc, dar controlată mult mai eficient.

— E ceva dovedit ? întrebă Ratcliff.

— Cum vă închipuiți ? Trebuie mai întîi să avem mijloacele, ca să putem dovedi. Oricare ar fi rațiunea care a trimis acest mesaj, ea ne este cu mult superioară. Nu știm *de ce* l-a trimis, sau *cui*. Dar e ceva ce noi n-am putea realiza. Sîntem de-abia în stadiul *homo sapiens*, croindu-ne cu greu un drum. Dacă vrem să interpretăm... — făcu o pauză. Dacă...

— Asta-i teorie, nu-i așa ?

— E analiză.

Ministrul făcu încă o dată apel la Reinhart :

— Crezi că s-ar putea dovedi ?

— Eu pot dovedi — zise Fleming.

— Îl întrebam pe Profesor.

— O pot dovedi, creînd un computer care *va izbuti el s-o facă* — spuse Fleming, netulburat : Asta-i ceea ce intenționăm.

— Este asta ceva realizabil ?

— Asta-i ceea ce ne cere mesajul.

Ministrul începu să-și piardă răbdarea. Bătea cu degetele-i pătrate în masă.

— Profesore ?

Reinhart examină în gînd nu atît ce credea el, ci ceea ce avea să spună :

— ...Ar lua mult timp.

— Dar e ceea ce se cere ?

— Posibil.

— Voi avea nevoie de cel mai bun computer existent, cu care să lucrez — spuse Fleming, ca și cum totul ar fi fost aprobat : Și de întreaga noastră echipă actuală.

Osborne părea îngrijorat ; rezultatul era încă foarte

îndoielnic pentru oricine era în temă și ministrul dădea semne că ar fi ofensat.

— Putem face disponibile computerele Universităților — spuse el, pe un ton care sugera că ar fi o chestie administrativă. Răbdarea lui Fleming se curmă brusc.

— Universitate, ce să zic! Halal! Credeți că Universitățile au cea mai bună aparatură pentru aceste zile și vremuri? Arătă peste masă către Vandenberg. Întrebați-l pe prietenul dumneavoastră militar unde se află singurul computer onorabil care există în această țară.

O mică pauză glacială: adunarea privi la generalul american.

— Voi avea nevoie de o notă asupra acestei chestiuni.

— Nu veți avea nevoie, fiindcă vă spun eu. Este la Centrul de Cercetări de Rachete de la Thorness.

— Astăzi angajat în muncă de apărare.

— Fără îndoială — spuse Fleming obraznic.

Vandenberg nu răspunse. Tînărul acesta constituia o problemă pentru ministru. Adunarea aștepta, pe cînd Ratcliff bătea toba pe pielea gravată, și Osborne calcula scorul, fără prea multe speranțe. Șeful său era fără îndoială impresionat, dar nu convins: Fleming, ca cei mai mulți oameni sinceri, era un prost avocat; avusese ocazia favorabilă și, mai mult sau mai puțin, o ratase. Dacă ministrul nu făcea nimic, toată afacerea avea să rămînă o piesă de teorie universitară. Dacă intra în acțiune, va trebui să-l convingă nu numai pe ministrul Apărării, dar și Comitetul inter-aliat al lui Vandenberg că efortul merita sacrificiul.

Ratcliff își luă timp îndeajuns. Îi plăcea să fie așteptat de oameni.

— Am putea face o cerere — spuse el în cele din urmă. Ar fi o problemă de interes guvernamental.

Echipa nu mai avu nimic de făcut cîtăva vreme după întrunire. Reinhart și Osborne negociau în continuare, pas cu pas, prudent, Fleming însă nu putea merge mai departe. Bridger lichida ceea ce îi mai rămăsese, Christine ședea cuminte în birou, controlînd și recontrolînd tot drumul pe care-l parcurseseră deja; dar Fleming întoarse spatele întregii afaceri, și o luă pe Judy cu el.

— N-are nici un rost să ne învîrtim pe aici pînă ce nu se hotărăsc — și o tîra cu el, ca să-l ajute să se înveselească. Nu că i-ar fi făcut curte. Pur și simplu se bucura s-o aibă alături și era afectuos, un camarad surprinzător de agreabil. Resortul principal al nemulțumirii sale era, după cum descoperi ea, lipsa de respect față de cei cu maniere pompoase și absurde. Dacă îl stînjeneau din treburi, era acru și uneori violent cu ei, socotindu-i buni să servească drept țintă umorului său incisiv și amar.

— Britania se scufundă încet în apus — remarcă el, cînd ea îl întrebă o dată despre starea generală a lucrurilor, și trecu peste asta cu un rînjet. Cînd ea încercă să-și ceară scuze pentru izbucnirea de la Bouldershaw Fell, el o plesni doar peste spate.

— Iartă și uită, ăsta sînt eu — zise el și-i dădu să bea.

Ea răbdă multe pentru a-i face plăcere; el iubea muzica modernă, pe care ea n-o înțelegea, conducea mașina cu mare viteză, ceea ce pe ea o sperie; și îi plăcea să vadă „western"-uri — și asta o sperie și mai mult. Era foarte obosit și neliniștit. Alergau de la cinematograf la concert, de la concert la plimbări lungi cu mașina, de la o plimbare lungă la o beție lungă și în cele din urmă el era epuizat. Cel puțin părea fericit, dar ea nu era. Se simțea într-o situație falsă.

Se duceau doar ocazional la micul birou de la Institut,

și cînd erau acolo, Fleming flirta cu Christine și Judy nici măcar n-avea motiv să se supere. El nici n-o lua cu adevărat în seamă pe Christine, cu toate că era surprinzător de frumoasă. După cum mărturisise Christine lui Bridger, ea „se îndrăgostise de creierul lui", dar nu părea că-i plăcea în mod deosebit să fie mîngîiată și ciupită. Își continua munca în mod serios. Totuși se interesă cu privire la Thorness.

— Ați fost vreodată acolo, doctor Fleming ?

— O dată !

— Cu ce seamănă ?

— Distant și frumos ca dumneata. De asemenea cu putere mare, fără suflet, fără scop — *nu* ca dumneata.

Se presupunea că, dacă Fleming era autorizat să meargă acolo, îl va însoți și ea. Watling îi controlase antecedentele și le găsise impecabile. Tatăl și mama Flemstad fugiseră din Lituania în timpul celui de-al doilea război mondial și Christine se născuse și crescuse în Anglia. Părinții ei fuseseră naturalizați cetățeni englezi înainte de a muri, iar pe ea o supuseseră tuturor controlurilor posibile.

Activitățile lui Dennis Bridger păreau cu mult mai interesante. Pe măsură ce se apropia data plecării sale, primea un număr sporit de telefoane neexplicate de la mare distanță, care păreau că-l neliniștesc foarte mult, deși niciodată nu vorbea despre ele. Într-o dimineață, singur în birou cu Judy, avea aerul mai tulburat ca de obicei. Cînd sună telefonul, el aproape că i-l smulse din mînă. Era evident o somație ; schiță o scuză oarecare și părăsi biroul. Judy îl observă pe fereastră cum traversează curtea către stradă, unde îl aștepta un automobil foarte impunător.

Cînd se apropie, portiera se deschise și ieși un șofer imens, purtînd un fel de uniformă ca pentru un *„coupé*

de ville“ [1] de prin 1920 — o tunică deschisă, de culoarea mustarului, încheiată în nasturi pînă sus, pantaloni de călărie și jambiere lustruite de piele.

— Doctor Bridger ?

Purta ochelari închiși și vorbea cu un accent străin, moale și imprecis. Mașina era strălucitoare și monstruos de frumoasă, ca un avion nou fără aripi. Două antene de radio răsăreau din aripile de la spate, cam la înălțimea unui om — chiar a *acestui* om. Întreg ansamblul era absurd de supradimensionat.

Șoferul ținea ușa deschisă spre spatele mașinii, pe cînd Bridger intră. Era aici o banchetă foarte largă, o podea cu un covor moale, ferestre albăstrii — și la extrema cea mai îndepărtată a banchetei, un bărbat scurt și îndesat, cu capul complet chel.

Bărbatul scurt întinse o mînă, cu un inel pe ea.

— Sînt Kaufmann.

Șoferul se întoarse la locul său din fața despărțiturii de sticlă și porniră.

— N-aveți nimic împotrivă dacă facem un tur cu mașina ?

Nu puteai să te înșeli asupra accentului lui Kaufmann : era neamț, prosper și dur.

— Iese prea mult tam-tam, dacă ești văzut prin localuri.

Se auzi un ușor bîzîit la urechea lui. Ridică un receptor de fildeș, așezat pe o furcă în fața lui. Bridger putea să-l vadă pe șofer, vorbind într-un microfon la volan.

— Ja ? [2] Kaufmann ascultă un moment, apoi se întoarse și privi prin geamul din spate. *Ja.* Egon, îmi dau

[1] În franceză în text : mașină elegantă, condusă de un șofer separat de pasageri printr-un perete de sticlă. (n.t.)

[2] În germană în text : *da.* (n.r.)

seama. Atunci mergi în cerc, da ? *Und* [1] Stuttgart — legătura cu Stuttgart.

Reașeză telefonul și se întoarse către Bridger.

— Șoferul meu spune că sîntem urmăriți de un taxi. Bridger privi nervos împrejur.

Kaufmann rîse, sau cel puțin își arătă dinții :

— Nu trebuie făcut griji. Totdeauna sînt taxiuri în Londra. El va vedea că nu mergem nicăieri. Ce-i important este eu am legătura mea cu Stuttgart.

Deschise o cutie de argint, cu țigări de foi în miniatură.

— Fumezi ?

— Nu, mulțumesc.

— Mi-ai trimis un mesaj telex la Geneva. Kaufmann se servi cu un *cigarillo*. Acum cîteva luni.

— Da.

— De atunci nu auzim de la dumneata.

— Mi-am schimbat părerea. Bridger se agita neliniștit.

— Și acum poate vine timpul să ți-o schimbi înapoi. Am fost foarte nelămuriți, știi, aceste ultime cîteva luni. Era grav, dar amabil și destins. Bridger privi din nou, vinovat, pe geamul din spate.

— Nu-ți face griji, îți spun. Luăm noi seama. Apropie un aprinzător de argint cu pietre prețioase de vîrful *cigarillo*-ului și inhală : A fost într-adevăr un mesaj ?

— Da.

— De la o planetă ?

— O planetă foarte îndepărtată.

— Undeva în Andromeda ?

— Așa-i.

[1] În germană în text : *și*. (n.r.)

— Bine, asta-i la o distanţă confortabilă.

— Ce-i asta... ? Bridger strîmbă din nas, cînd simţi fumul de ţigară.

— Despre ce-i vorba ? La asta ajung. În America — eram în America atunci — a fost mare emoţie. Toată lumea era tare alarmată. Şi în Europa, oriunde. Atunci guvernul dumneavoastră spune : „Nimic. Nu-i nimic. Vă spunem noi mai tîrziu", şi aşa mai departe. Şi lumea uita ; trec lunile şi oamenii uită cu încetul. Sînt alte lucruri de care să te îngrijorezi. Dar e ceva acolo ?

— Oficial — nu.

— *Nu, oficial nu-i nimica. Noi am încercat, dar peste* tot e un zid surd. Buzele tuturor sînt pecetluite.

— Inclusiv ale mele.

Erau acum cam la jumătate drum a unui traseu înconjurînd *Regent's Park*. Bridger îşi privi ceasul.

— Trebuie să mă întorc azi după-amiază.

— Lucraţi pentru Guvernul britanic ? Kaufmann părea că poartă o conversaţie politicoasă.

— Fac parte din echipa lor — spuse Bridger.

— Lucrînd la mesaj ?

— De ce vă interesează ?

— Orice lucru important ne interesează. Şi acesta ar putea fi de mare importanţă.

— Ar putea să fie. Ar putea să nu fie.

— Dar continuaţi lucrul ? Te rog, nu-ţi lua un aer atît de conspirativ. Nu încerc să te descos.

— Eu nu doresc să mai continui.

— De ce ?

— Nu vreau să rămîn pe veci în serviciul guvernamental.

Merseră cu maşina în jurul Grădinii Zoologice şi coborîră spre *Portland Place*. Kaufmann pufăia satisfă-

cut din ţigara de foi, iar Bridger aştepta. Pe cînd întoarseră înspre vest în Marylebone, Kaufmann spuse:

— Aţi prefera ceva mai rentabil? Cu noi?

— Aşa mă gîndeam — zise Bridger, clipind înspre propriile-i picioare.

— De cînd cu micul dumneavoastră scandal de la Bouldershaw Fell?

— Ştiaţi despre asta? Bridger îl privi pătrunzător: La Oldroyd?

— Desigur că ştiam.

Era foarte amabil, aproape dulce. Bridger îşi studie din nou ghetele:

— Nu voiam nici o încurcătură.

— N-ar trebui să te laşi impresionat atît de uşor — spuse Kaufmann — totodată nu trebuie ca din cauza dumitale lumea să ne descopere pe noi. Am putea avea alte treburi.

Intoarseră din nou către nord, în susul lui *Baker Street.*

— Eu cred că ar trebui să rămîie unde eşti — spuse el — doar să ţii contactul cu mine.

— Cît?

Kaufmann căscă ochii mari:

— Vă rog?

— Dacă vreţi să vă mai dau informaţii...

— Într-adevăr, doctor Bridger — rîse Kaufmann. Sînteţi lipsit de orice finețe.

Intercom-ul bîzîi. Kaufmann ridică receptorul.

— Kaufmann. *Ja, ja... Ist das Felix?*[1]

Mai făcură două tururi în jurul parcului şi apoi îl lăsară pe Bridger la vreo cîteva sute de metri de Ins-

[1] În limba germană în text: *Da, da... E Felix?* (n.r.)

titut. Judy îi observă întoarcerea, dar el nu-i spuse nimic. În orice caz n-avea nici un fel de încredere în ea.

O jumătate de oră mai tîrziu, taxiul care urmărise mașina lui Kaufmann se opri în fața unei cabine telefonice și Harries coborî. Piciorul îi era încă bandajat și el se mișca greu, dar se considera capabil să lucreze. Plăti șoferului și șchiopătă pînă la cabina telefonică. Pe cînd mașina lui demară, o altă mașină trase în locul ei și-l aștepta.

La telefon răspunse asistentul lui Watling, un locotenent plictisit de la un regiment de cavalerie de gardă, Ministerul Apărării fiind pe timpul acela, cum se spunea, „integrat".

— Înțeleg despre ce-i vorba. Ar fi mai bine să treci pe aici și să raportezi.

Pe cînd punea receptorul la loc, Watling sosi în birou, grăbit și preocupat, după o altă întîlnire cu Osborne.

— Trăncăneală, trăncăneală, trăncăneală. Asta-i tot ce fac. Își trînti servieta pe un scaun. Ceva nou?

— Harries a comunicat.

— Și?

Watling se instală la biroul său, o masă severă de metal într-o cameră severă de ciment, cu instrucțiuni contra incendiului pe ușă. Locotenentul ridică o sprînceană, ca un cavalerist exersat.

— Spune că Bridger a fost văzut cu o „Persoană Cunoscută".

— Cine? Poți să renunți la jargonul ăsta.

— Kaufmann, domnule.

— Kaufmann?

— INTEL. Oamenii cartelului internațional.

Watling privi în golul din fața lui. Existau și alte carteluri mari cosmopolite, în ciuda tuturor legilor

anti-trust și a administrației Pieții Comune. Nu propriu-zis ilegale, dar extrem de puternice, și în unele cazuri controlau aproape comerțul european. Într-o vreme cînd Apusul era expus unui boicot din partea uneia sau tuturor țărilor de care depindea în ceea ce privește materiile prime, era de speriat cum de existau atîtea posibilități pentru agențiile comerciale fără scrupule — iar Intel era îndeobște cunoscut și urît, tocmai pentru lipsa sa de scrupule. Orice încăpea în mîinile lui era susceptibil de a fi vîndut cu profit în altă capitală, altă dată, cînd piața va fi mai bună.

— Altceva ?

— Nu. Au făcut două-trei ture în *„gin-palace“* [1]-ul mobil al lui Kaufmann și apoi au aterizat înapoi la bază.

Watling își mîngîie bărbia, potrivind laolaltă, precis și metodic, diverse fragmente de gînduri.

— Crezi că la Bouldershaw cu asta se ocupa ?

— Așa crede Harries.

— Motivul pentru care Harries a fost umflat și bătut și azvîrlit ?

— În parte.

— Bine, dar astea ar fi ultimele ființe pe care le-am dori amestecate aici.

O dată ceva intrat pe mîinile Intel-ului, era extrem de greu de urmărit. Aveau o organizație perfect legală la Londra, birouri înregistrate în Elveția și sucursale pe cel puțin trei continente. Informații alunecau pe firele lor particulare ca argintul viu — și nu se prea putea face mare lucru. Nu existau ordine de percheziție pentru asemenea operații. În timp ce percheziționezi un birou în Picadilly, ceea ce ai pierdut se preschimbă pe

[1] Palatul-bar. (n.r.)

mangan sau bauxită, în dosul unei frontiere foarte ostile. Nu respecta nimic, nimic nu era în siguranţă.

— Presupun că Bridger continuă să le furnizeze material — spuse el.

— Se presupune că se retrage — îi aminti asistentul său.

— Mă îndoiesc că o va face acum. L-o fi mituit. Suspină. În orice caz obţine tot ce vrea de la Fleming. Sînt legaţi ca o peltea!

— Îl crezi pe Fleming amestecat în afacerea asta?

— Ah! Watling îşi împinse scaunul şi abandonă problema. E doar un naiv inocent. El ar spune totul oricui ca să arate cît de independent e. Uite ce s-a întîmplat data trecută. Acum îi vom avea în mijlocul nostru.

— Cum asta?

— *„Cum asta"?* Ar trebui să scrii un manual de conversaţie. Se mută în incinta Ministerului Apărării, iată „acum asta". Toată garnitura Fleming, ca să-şi construiască o supramaşină de calcul la staţiunea de Cercetări de Rachete de la Thorness.

— Oh?

— Ăsta-i secret confidenţial absolut.

— Da, domnule. Asistentul părea indiferent, discret. S-a aprobat?

— Va fi. Pot mirosi o prostie, cînd bate vîntul înspre mine. Vandenberg e furios. Aşa sînt toţi Aliaţii, n-am de ce să mă mir. Dar Reinhart e sută la sută pentru, şi Osborne la fel, şi tot aşa şi ministrul. Va fi şi Guvernul, probabil.

— Atunci nu putem să-i ţinem la distanţă?

— Trebuie să-i punem sub observaţie. În orice caz, să-l păstrăm pe Harries pentru asta.

— Au personalul lor propriu de siguranţă la Thorness. Armata — adăugă asistentul cu mîndrie.

Comandorul strîmbă din nas :

— Harries poate lucra cu ei.

— Harries vrea să iasă din treaba asta.

— De ce ?

— Spune că-i sigur că l-au reperat.

— Cum ? Iartă-mă. Walting îi adresă un surîs. Cum asta ?

— Păi, l-au omorît în bătaie la Bouldershaw. Probabil crezînd că el urmăreşte ceva mai important.

— Probabil c-o şi face. Unde-i acuma ?

— Îi filează. Vine mai tîrziu să raporteze.

Dar Harries nu raportă nici mai tîrziu, nici altă dată. Judy şi Fleming găsiră în dimineaţa următoare cadavrul său, sub prelata maşinii lui Fleming.

Judy vomită, apoi se duseră amîndoi la circumscripţia de poliţie, şi după ce cadavrul fu luat în primire, ei se întoarseră la birou. Acolo găsiră un mesaj pentru Fleming, prin care era chemat urgent la Ministerul Ştiinţelor. Judy, aşteptînd cu Christine, fu interogată de Watling şi se simţi speriată şi nenorocită. Christine îşi continuă lucrul, oprindu-se numai ca să-i dea lui Judy două aspirine, cu aerul cuiva care împarte caritatea fără a ţine seama de merit.

Înainte de a pleca la Minister, Fleming o sărutase pe Judy pe obraz. Ea zîmbise tulburată.

— De ce să mi-l fi băgat mie ? spuse el.

— Nu ţi l-au băgat dumitale. Mi l-au băgat mie, ca un avertisment.

Se duse la toaletă şi iarăşi îi fu rău.

Fleming se întoarse înainte de prînz, plin de avînt

și doldora de vești. O trase pe Christine din scaunul ei și o întoarse spre el.

— A trecut.

— Trecut ? Judy rămase trăsnită în cealaltă parte a camerei.

— Autorizație în triplicat de la superiorii Comandorului Reactoarelor. Au deschis larg împrejmuirea lor de sîrmă ghimpată.

— Thorness ? întrebă Christine, dîndu-l la o parte. Fleming se așează dintr-o săritură pe masa metalică.

— Sîntem autorizați în mod grațios să întrebuințăm instalația frumoasă, a frumoșilor contribuabili, rezervată pînă acum ca să se joace ei de-a soldații.

— Cînd ? întrebă Judy.

Fleming alunecă de pe masă, merse pînă la ea și-o luă în brațe.

— Îndată ce vom fi gata. Prioritate pentru „A" la marele computer, luînd-o înainte la tot ce se numește ridicol „o situație de importanță națională". Sîntem scutiți de parada matinală, ni se vor elibera permise, ni se vor lua amprentele digitale, ni se va spăla creierul și ni se va căuta în coarne. Și vom construi minunea tuturor timpurilor ! O lăsă pe Judy și-și întinse brațele către Christine : Tu și cu mine, iubito ! Îi vom învăța noi, nu-i așa ? „E dovedit ?" întreabă Majestatea sa Ministrul. Le vom dovedi : „Să vie cele patru colțuri ale lumii înarmate și îi vom da gata". Cum spunea doamna de la clubul de *strip-tease*. Oh — și „Aripi de Argint" vine să ne dea ordinele de marș.

Începu să cînte „Aripi de argint prin aur"[1] și le invită pe amîndouă la un prînz, pe care Judy nu fu în stare să-l înghită. De la Bridger nici un semn.

[1] Marșul aviatorilor englezi. (n.t.)

Watling le făcu o vizită după-amiază, măsurat și sever, ca un director de liceu. Îi pofti pe toți trei să șadă și le ținu o conferință.

— Ce i s-a întîmplat lui Harries a fost o consecință a muncii sale cu voi.

— Dar nu era decît laborant.

— Era în Serviciul de Contra-Informații al Armatei.

— Oh !

Aceasta era o noutate pentru Christine și Fleming. El reacționă cu un fel de ironie sălbatică.

— A noastră — armata — cum se spune ?

— *A noastră.*

— Încîntător.

— Nu vă flatați cu ideea că se ocupa exclusiv de ce faceți dumneavoastră. Nu sînteți încă atît de importanți. Fetele ședeau și ascultau, pe cînd Watling își îndreptă atenția numai asupra lui Fleming : Harries probabil c-a descoperit altceva, pe cînd făcea serviciul de acoperire pentru dumneavoastră.

— De ce să ne acopere, dacă nu sîntem importanți ?

— Lumea — lume străină, să zicem — nu știe dacă e sau nu important. Ei știu că se petrece ceva, pentru că ți-a umblat gura. Poate să fie, sau să nu fie de mare importanță strategică.

— Știți cine l-a omorît pe Harries ? Fleming întreba cu un aer liniștit. Înțelesese poate partea sa de vină în această moarte.

— Da.

— Asta e ceva !

— Și știm și cine i-a plătit.

— Atunci stați bine.

— Numai că nu avem voie să ne atingem de ei, din motive diplomatice — spuse Watling.

— Iarăşi încîntător.

— Nu este o lume deosebit de încîntătoare. Privi împrejur; îndeplinea o datorie neplăcută. Era un om modest şi lipsit de emfază, căruia nu-i plăcea să predice : Voi care aţi trăit o viaţă calmă, liniştită, în laboratoarele voastre, trebuie să înţelegeţi un lucru : sînteţi în Z.O.

— În ce ?

— *Zona* de *Operaţii*. Dacă această idee a dumneavoastră reuşeşte, ne va da nouă ceva de mare valoare.

— Cui — „nouă" ?

— Ţării.

— O, da, desigur.

Watling îl ignoră. Auzise destule despre atitudinea lui Fleming faţă de statul britanic.

— Chiar dacă nu merge, va atrage atenţia. Thorness este un loc important şi lumea va face mari eforturi ca să descopere ce se întîmplă acolo. De aceea vă previn — pe voi toţi. Îi fixă pe rînd cu ochii săi ageri, albaştri : Nu mai sînteţi la Universitate, sînteţi în junglă. Avertismentul meu poate să vă pară o atitudine oficială prăfuită, cu o grămadă de vorbe dulci şi platitudini, venind din partea unor politicieni şi funcţionari guvernamentali ca mine — dar e totuşi o junglă. Pot să vă asigur de asta. Secrete sînt cumpărate şi vîndute, se fură idei, şi uneori sînt loviţi oameni. Aşa se întîmplă în lume. Vă rog, ţineţi minte acestea.

După ce plecă, Fleming se întoarse la computer şi Judy se duse pînă la Whitehall să-şi primească instrucţiunile. Bridger apăru mai tîrziu, preocupat şi căutîndu-l pe Fleming.

— Dennis — Fleming ţîşni din hala maşinilor de calcul. Am pornit !

— Pornit ?

— Thorness, mare lux!

— A, bine — spuse Bridger simplu.

— Ministrul Ştiinţelor a avut un cuvînt mai greu. Omenirea e pe punctul de a face un mic pas înainte în junglă, după părerea prietenilor noştri în uniformă. De ce nu-ţi schimbi hotărîrea? Alătură-te grupului fericit.

— Da. Îţi mulţumesc, John. Bridger îşi privi picioarele şi strîmbă din nas, într-o criză de timiditate. Pentru asta am venit să te văd. *Mi-am schimbat* hotărîrea.

Cînd Judy ajunse la Osborne, acesta ştia.

IV

Anticipaţie

Nimeni nu se ducea la Thorness să se distreze. Pe calea cea mai rapidă de la Londra făceai douăsprezece ore: cu avionul la Aberdeen, apoi cu un Diesel rapid peste Highlands, la Gairloch, pe coasta de Vest. Thorness era prima staţie la nord de Gairloch, dar nu se afla nimic acolo decît un mic sat în părăsire, coasta sălbatică, stîncoasă şi cîmpiile aride. Complexul de Cercetări acoperea o peninsulă, care înainta spre larga suprafaţă de apă dintre insula Skye şi insula Lewis, şi era despărţită înspre uscat de o plasă de sîrmă, cu o streaşină de sîrmă ghimpată. Intrarea era flancată de căsuţe de gardă cu paznici, iar gardul şi marginea falezei erau păzite de soldaţi cu cîini. De pe faleză se vedeau apele

cenușii ale Atlanticului, o insulă locuită de păsări, și uneori o șalupă de patrulare a Marinei Regale. Totul era verde și cenușiu și înnourat, și în afara zgomotelor periodice venind dinlăuntru, era un loc liniștit.

Ploua, cînd sosiră Reinhart și Fleming. O mașină neagră de servici, condusă de o tînără în uniformă verde, îi întîmpină la gară și îi conduse, stropind în dreapta și-n stînga, pe drumul deschis prin cîmpia mlăștinoasă pînă la porțile lagărului. Acolo fură controlați de un sergent din regimentul de *Highlanders* [1] din Argyll și Sutherland, care telefonă directorului să-l anunțe că sînt pe drum.

Birourile principale se aflau într-o clădire lungă, strîmtă, cu un singur etaj, așezată în mijlocul țarcului. Deși era nouă și modernă ca linie, avea totuși ceva din aspectul rece, tradițional al unei cazărmi ; dar interiorul biroului directorului era deosebit. Podeaua de abanos strălucea, luminile erau mascate de forme albe aerodinamice, ferestrele aveau perdele pînă jos, hărțile și tabelele de pe pereți erau încadrate în rame de lemn lustruit. Masa de lucru a directorului era largă și frumoasă ; un bărbat cu fața îngustă și încrețită ședea în spatele mesei ; pe o placă mică scria cu litere clare, negre : *Dr. F.T.N. Geers.*

Îi salută politicos, dar fără entuziasm, și cu un aer de regret evident fals pentru ce trebuia să facă.

— Veți găsi locul acesta foarte plicticos — spuse, oferindu-le țigări, din macheta lustruită a unui vîrf de rachetă. Ne cunoaștem din auzite, desigur.

[1] Regiment de elită recrutat în „*Highlands*" (munții scoțieni). (n.tr.)

Reinhart ședea precaut pe unul din scaunele pentru vizitatori, care erau atît de joase, încît de-abia îl putea vedea pe director în spatele biroului său :

— Cred că am corespondat despre trasarea rachetelor. Trebuia să se ridice în picioare pentru a vorbi ; era limpede că așa era aranjat mobilierul dinadins. Fleming observă manevra și surîse.

Fizician ca pregătire, Geers fusese timp de doi ani de zile unul din conducătorii superiori ai proiectărilor Ministerului Apărării și era acum mai mult ofițer comandant decît om de știință. Pe undeva, pe sub uniforma supărătoare de militar, se disimula un cercetător decepționat, dar tocmai asta îl făcea mai invidios pe munca altora și mai iritat de cantitatea de mărunte treburi care cădeau zilnic asupra lui.

— Ar cam fi timpul să vă adăpostiți munca în spatele sîrmei ghimpate, după cîte aud. Era irascibil, dar capabil ; avea planuri gata întocmite pentru ei. Desigur, va fi dificil. Nu putem să vă dăm posibilități nelimitate.

— Noi nu cerem... — începu Reinhart.

Fleming îl întrerupse :

— ...Am înțeles că prioritățile au fost stabilite. Geers îi aruncă o privire tăioasă, rece, și scutură cenușa într-o scrumieră făcută dintr-o garnitură de piston.

— Veți avea anumite ore rezervate la computerul principal. Veți avea propriul dumneavoastră bloc de lucru și locuințe pentru echipa dumneavoastră. Vor fi în interiorul perimetrului nostru și veți fi sub supravegherea noastră, dar veți avea permise și libertatea să veniți și să plecați după cum doriți. Maiorul Quadring este însărcinat cu securitatea, iar eu am în sarcină toate proiectele de cercetare.

— Nu și pe ale noastre — spuse Fleming, fără a-l privi pe Reinhart.

— Sarcinile mele sînt mai lumești, dar mai imediate. Geers, pe cît era posibil, încerca să-l evite pe Fleming și se adresa Profesorului. Sarcina dumneavoastră ține de Ministerul Științelor — e mai idealistă, deși poate cam hazardată.

Pe unul din colțurile biroului se afla fotografia înrămată a soției lui, cu doi copii mici.

— Mă întreb cum se înțeleg — spuse Fleming lui Reinhart, cînd plecară.

Afară ploaia răpăia într-una. Unul din asistenții lui Geers îi conduse prin complex, peste iarba udă, de-a lungul cărărilor de ciment, între șiruri de clădiri semănînd cu niște cazemate, pe jumătate îngropate în pămînt, pînă la rampa de lansare de la capătul peninsulei.

— Astăzi e destul de calm aici — spuse el, apărîndu-se de ploaia vijelioasă. Dar cît ai clipi poate izbucni o furtună.

Cîteva rachete mici stăteau pe postamentele lor, îmbrobodite în învelitori de *nylon*, îndreptate spre mare; una mai mare era așezată vertical pe postamentul principal de lansare, părînd greoaie și pămînteană, legată de schelăria ei.

— Nu ne ocupăm de ceva cu adevărat măreț. Tot ce vedeți servește la interceptare; o cantitate de ingeniozitate îngrămădită într-un spațiu mic... E, desigur, la nivel înalt. În mod obișnuit nu încurajăm vizitatorii.

Computerul principal era ceva foarte impresionant, adăpostit într-o mare clădire-laborator. Era de import, american, de trei ori mai mare decît tot ce întrebuințaseră pînă atunci. Personalul de serviciu îi dădu lui Fleming un orar, pe care erau marcate ședințele de lucru la care avea dreptul; păreau destul de prietenoși, deși nu deosebit de interesați. Mai era și o clădire goală, cu

birouri pentru uzul lor propriu, și un număr de cabane de locuit prefabricate, mici și golașe, dar curate și echipate cu mobilierul necesar.

Merseră cu pantofii plini de apă pînă în partea cealaltă, spre zona personalului, și li se arătă cantina și clubul personalului superior, magazinul, spălătoria și garajul, cinematograful și poșta. Complexul era absolut de sine stătător ; n-aveai pentru ce să ieși — decît ca să vezi tufe și cer.

În primele două-trei luni se instală numai unitatea de bază: Fleming, Bridger, Christine, Judy și cîțiva asistenți mai mărunți. Biroul lor era arhiplin cu calcule, planuri, scheme și piese neobișnuite de echipament experimental auxiliar. Fleming și Bridger țineau lungi ședințe nocturne despre circuite electrice și componente electronice, și încetul cu încetul clădirea se umplu cu alți și alți asistenți de cercetare și proiectare, cu desenatori și ingineri.

În primăvara următoare timpurie, niște antreprenori din Glasgow apărură pe teren și încercuiră zona cu pancartele firmei „Macintyre și Fiii". Se ridică o clădire pentru noua super-mașină de calcul — după cum era numit copilul spiritual al lui Fleming — în interiorul perimetrului, dar departe de restul lagărului, și încărcături de camioane apăreau și dispăreau în interior.

Personalul permanent privea totul cu un viu, dar detașat interes, și continua propriile-i proiecte. Cam în fiecare săptămînă se pornea un vuiet și o fulgerare de la pistele de lansare, în timp ce alt sfert de milion de lire din banii contribuabililor se înălța la cer.

Oile și vitele acestor cîmpuri aride și mlăștinoase se speriau — dar nu prea tare, apoi, timp de cîteva zile se intensifica activitatea în camera de calcul. Încolo, pămîntul era liniștit și pur, iar cînd ploaia înceta — nemaipomenit de frumos.

Membrii mai tineri ai echipei lui Reinhart se împrieteniră cu cercetătorii Ministerului Apărării și cu soldații care îi păzeau, mîncînd și bînd și mergînd în excursii împreună, sau plimbîndu-se împreună în golf cu mici bărci cu pînză, dar Bridger și Fleming se plimbau singuri și erau cunoscuți ca „gemenii divini". Cînd nu erau fie în clădirea computerului, fie în birouri, stăteau într-una sau cealaltă din cabanele lor, lucrînd. Uneori Fleming se încuia cu o problemă și Bridger lua o barcă cu motor și un binoclu pînă la insula păsărilor, Thornholm.

Reinhart acționa la Londra, făcînd vizite periodice, dar mai ales învîrtindu-se în orbita Whitehall-ului, luptînd să se adopte planuri, permise, bugete și nesfîrșite rapoarte cerute de guvern. Primeau relativ repede, cu prea puține întîrzieri, tot ce le trebuia. Osborne, spunea Reinhart cu modestie, era un maestru desăvîrșit.

Numai Judy se simțea fără rost. Biroul ei era separat de celelalte, în blocul administrativ principal, și locuia laolaltă cu cercetătoarele feminine ale Ministerului Apărării. Fleming, deși perfect amabil, n-avea timp de pierdut cu ea ; Bridger și Christine făceau chiar eforturi ca s-o evite. Ea reuși să se țină la curent cu ce se întîmpla, și permise cîtorva ofițeri ai Armatei s-o invite, dar atît. În timpul lungilor seri de iarnă se apucă de tapiserie și modelaj în lut și își făcu o oarecare reputație artistică, dar, de fapt, era doar plictisită.

Fleming îi propuse s-o însoțească în calitate de ghid, cînd noul computer fu aproape gata. Trăia un soi de îndoială amestecată cu teamă ; se putea ca totul să fie greșit — sau mașina putea fi ceva straniu și de neînchipuit. Părea la prima impresie copleșit de oboseală : îngrozitor de obosit — și obosit cu disperare. Computerul însuși era cu adevărat ceva nemaipomenit. Era atît de mare, încît

în loc să fie el adăpostit într-o clădire, camera de control era clădită în interiorul lui.

— Sîntem ca Iona în burta balenei — îi spuse, arătînd spre plafon : Unitatea de răcire e colo sus — un grup de lichefiere cu heliu. E un curent constant de heliu lichid în jurul miezului.

În interiorul cu ușile duble asigurate contra incendiului se afla un spațiu cît o sală de bal, cu un perete despărțitor acoperit pînă în tavan cu aparatură. Orientat spre aceasta, și cu spatele la ușă, era pupitrul principal de control, cu un fel de pupitru-mașină de scris perfecționată de o parte, și o mașină de imprimat de cealaltă. Ambele erau flancate de utilaj, asociat pentru înregistrare pe bandă și perforare de fișe. Luminile principale nu funcționau încă : la pupitrul de control se afla numai un singur bec și, atîrnate de eșafodajul aparaturii, mai multe lămpi de montaj. Camera, la subsol și fără ferestre, părea o peșteră misterioasă.

— Tot ce vezi — spuse Fleming, arătînd către peretele cu aparatură din fața lor — e unitatea de control. Aceasta este consola de introducere.

Îi arătă clapele de teleimprimat, cititorul automat de bandă magnetică și unitatea de fișe perforate :

— „El" era plănuit cu un fel de sistem senzorial-magnetic, dar noi l-am modificat într-un cititor care transcrie. Mai ușor pentru ochiul omenesc.

— *El ?*

Fleming o privi ciudat.

— Îi spun „El", pentru că îmi dă impresia unei minți. Aproape o persoană.

Judy trăise atît în preajma lui, încît se obișnuise cu ideea. Uitase fiorul care o scuturase la Boulder-shaw Fell, cînd mesajul venise prima oară din văzduh. Fuse-

seră atîtea alarme și peregrinări, încît rezultatul devenise înceţoşat şi, în orice caz, mesajul însuşi fusese redus la coordonate terestre ; clădiri și circuite și aparatură complicată, făcute de mînă omenească. Dar, stînd acolo lîngă Fleming, care părea nu numai obosit, dar posedat, mînat de un fel de forţă dinafară, era imposibil să nu simţi o putere a întunericului, străină, pîndind în încăpere. Senzaţia o atinse doar și dispăru. Nu dăinui în creierul ei, aşa cum părea că trăieşte într-al lui, dar el o făcu din nou să se înfioare :

— ...Şi asta este unitatea de emisie — spuse Fleming, care nu păru să observe ce simţise ea. Procesele *lui* normale de raţionare ţin de aritmetica binară, dar îl facem să le imprime în cea decimală, ca să le putem citi direct.

Peretele cu aparatură din faţă era întrerupt de un panou cu tablouri de evidenţă.

— Ce-i asta ? întrebă Judy, arătînd un sistem de cîteva sute de minuscule becuri de neon, aşezate în rînduri, între două plăci de metal îmbrăcate cu învelitori, care ieşeau perpendicular din panou.

— Asta-i tot unitate de control. Lămpile sînt numai o combinaţie, pentru a arăta progresul informaţiei. Ele indică stadiul datelor care trec prin maşină.

— A trecut vreuna, pînă acum ?

— Nu, încă nu.

— Pari sigur că totul va funcţiona.

— Niciodată nu m-am gîndit că n-ar funcţiona. Ar fi fără rost din partea *lor* să trimită ceva care să nu funcţioneze.

Certitudinea din vocea lui nu era numai pur și simplu aroganţă personală ; părea a fi *altceva*, care vorbea prin el.

— Dacă înțelegi bine... — spuse Judy.

— Da, înțeleg. În cea mai mare parte — el flutură o mînă către plăcile de metal așezate în teci : Nu prea știu pentru ce sînt prevăzute acestea — terminale electrice, cam cu o mie de volți între ele, motiv pentru care le-am pus învelitori de siguranță. Erau în proiect, și probabil că vom învăța cum să le întrebuințăm. Ar putea fi un fel de aparat senzorial.

Iarăși părea absolut sigur de toate, și cu totul neimpresionat de complexitatea ansamblului. Era ca și cum creierul său fusese de mult pregătit și în așteptare. Judy se gîndi cît de îndurerat și gol trebuie să se fi simțit înainte vreme omul care, cu un an în urmă, vorbea de „străpungere a Universului", de „dărîmarea balustradelor". Nu că ar fi arătat mai fericit acum. Își aminti că Bridger spusese : „John nu va fi fericit niciodată".

Făcură turul camerei și tot restul i se păru foarte normal, prin comparație.

— Iată cum lucrează — spuse Fleming : Teleimprimăm datele înăuntru, acesta este sistemul cel mai rapid pe care-l avem. Unitatea de control hotărăște ce să facă. Unitățile aritmetice execută calculațiile, apelînd la rezerva de memorie după nevoie, și introducînd noi informații în unitatea de memorie — și răspunsul iese prin mașina de imprimat. Conductele principale sînt sub podea, unitățile aritmetice sînt pe pereți. De fapt, e un sistem foarte convențional, dar convenționalitatea se termină aici. „El" are o viteză și o capacitate pe care de-abia ne-o putem închipui.

Era o tăcere desăvîrșită în jurul lor. Șiruri strălucitoare de dulapuri de metal stăteau de o parte și de alta, ascunzîndu-și secretele, și fața inexpresivă a tabloului de control, îi fixa fără să-i vadă, în lumina slabă. Fle-

ming privea în jur la întîmplare, părînd că se integrează ambianței, după cum părea că face parte din automobilul său, cînd îl conducea.

— Va arăta mai bine, cînd va începe să lucreze — spuse el, și o conduse de jur împrejur, la zona din spatele ramelor de control.

Era o cameră mare, semicirculară, tot atît de slab luminată ca și cealaltă, cu o enormă coloană îmbrăcată în metal, ridicîndu-se din centru.

— Astea sînt adevăratele-i măruntaie : depozitul de memorie. El deschise un panou în partea de jos a coloanei și lumină cu o lampă de inspecție interiorul : Iată o trebușoară drăguță, în electronică moleculară, pentru dumneata. Memoria e un miez — și miezul e păstrat în vid total, la un grad sau două de zero aboslut. Aici intervine heliul lichid.

Judy, privind înăuntru, văzu un cub care părea de metal, cam de un metru pătrat, închis într-un tub de sticlă și împresurat cu conducte de răcire. Fleming vorbea mecanic, de parc-ar fi ținut un curs :

— Fiecare miez e construit din celule alternate de material conductor și neconductor, de jumătate miime grosime, încrucișate ca într-un fagure. Rezultatul e un circuit complet „da-nu", pe o părticică de metal pe care de-abia poți s-o vezi.

— E asta echivalentul unei celule din creier ?

— Dacă vrei.

— Și cîte sînt ?

— Miezul e un cub de trei metri. Asta face cîteva milioane de milioane — și sînt șase miezuri.

— E mai mare ca un creier omenesc.

— O, da! Mult mai mare. Și mai rapid. Și mai eficace.

El închise panoul-ușă și nu mai adăugă nimic. Ea încercă să-și închipuie cum va lucra complexul în realitate, dar efortul era tot atît de îndepărtat de ea ca și înțelegerea materiei; era prea vast și necunoscut totul, pentru a putea fi conceput. Îl felicită și plecă. El se simți o clipă singur și tulburat, dar nu făcu nici o încercare s-o oprească. Apoi începu iarăși să controleze coloane de cifre.

Dennis Bridger nu era la fel de captivat. El își ducea munca atent și morocănos, și nu făcea nici o tentativă vizibilă de a-și continua contactul cu Intel. Maiorul Quadring și oamenii săi de la Securitate erau cu ochii pe el; toți cei care ieșeau frecvent pe poarta principală erau controlați, pentru ca nu cumva să scoată documente sau alt material clasificat, dar Bridger nu întreprinse absolut nimic care să le stîrnească suspiciuni. Singura lui recreație era vizitarea insulei apropiate Thornholm, de unde se întorcea cu ouă de pescăruși și rîndunele de mare și fotografii încîntătoare de pufini [1]. Dispoziția, dată de Kaufmann, de a rămîne, nu-l angaja la nimic.

Geers privea întreaga echipă cu suspiciune. Nu făcea niciodată obstrucții, dar exista o oarecare ostilitate între ei și dînsul. Era clar că dacă experiența ratează — va fi oarecum satisfăcut. Totuși, pe măsură ce supercomputerul se desăvîrșea, interesul personalului și al superiorilor creștea — și Geers avu grijă să se identifice cu orice posibilitate de succes. El fu acela care su-

[1] Pasăre de mare a nordului. (n.tr.)

geră să se facă o inaugurare festivă, deşi în mod necesar restrînsă, şi Ministerul Ştiinţelor, văduvit de inaugurarea de la Bouldershaw Fell din anul trecut, se lăsă convins să taie o panglică în Scoţia. Fleming încercă să amîne cît mai mult cu putinţă deschiderea festivă, dar ea fu hotărîtă în cele din urmă pentru o zi în octombrie, cînd noul computer urma să fie programat şi gata de a-şi primi datele. Generalul Vandenberg şi vreo două duzini de personaje oficiale de la Whitehall spuseră secretarelor lor să noteze data în agende.

Judy, în fine, avea ceva de făcut. Chiar dacă presa nu va fi prezentă, trebuiau întocmite tot soiul de aranjamente cu diferitele Ministere, şi prelucrate planuri cu personalul lui Geers, în vederea vizitei. Pe Fleming îl vedea puţin. Cînd îşi termina lucrul, făcea lungi plimbări singuratice peste pustietăţile bîntuite de vijelii în această toamnă timpurie.

Cam cu o săptămînă înainte de inaugurare, Judy văzu un iaht alb ancorat departe de mare. Era un iaht mare, oceanic, aflat la o distanţă considerabilă. Înspre complex era ascuns de insula Thornholm, putea fi văzut numai de mai departe, pe coastă. Judy îl observă într-o după-amiază, pe cînd se întorcea pe cărarea din capătul falezei.

În după-amiaza următoare era tot acolo, şi Judy, mergînd de-a lungul cărării dintre capătul falezei şi tufăriş, avu impresia că vede strălucirea unei lămpi semnalizînd de pe el. Lucrul în sine n-ar fi făcut-o curioasă, dacă n-ar fi auzit în acelaşi timp sunetul unui motor de automobil dinspre cîmpurile mlăştinoase de deasupra ei. Din instinct se piti în spatele unui tufiş de spini, şi aşteptă. Era un motor puternic dar lin, care torcea costisitor în mers.

Judy observă că semnalizarea se oprise. Un minut sau două mai tîrziu, motorul acceleră și ea putu auzi o mașină plecînd greoi. După ce aceasta parcursese o oarecare distanță, ea se sculă și se îndreptă spre capătul cărării. Ajungînd în vîrful falezei, întîlneai un drum prost de căruțe, șerpuind către interiorul cîmpiei, ca să ajungă, printre dealuri, la șoseaua principală din vale. Judy zări o mașină mare, strălucitoare, dispărînd după prima cotitură în spatele unui pîlc de brazi. Privi lung după ea : avea ceva teribil de familiar.

Nu-i spuse nimic lui Quadring, dar se întoarse acolo în ziua următoare. Nu era nici urmă de iaht ori de mașină. Peisajul — gol și tăcut, animat doar de zborul pescărușilor. În ziua următoare plouă, și după aceea fu prea ocupată cu vizita ministerială, ca să mai poată ieși. Pe la vremea ceaiului, în preziua inaugurării, totul era aranjat — șoferii desemnați să primească grupul de vizitatori de la gară, o echipă de aterizare constituită pentru helicopterul ministrului, băuturi și sandvișuri în biroul directorului, un program al vizitei aprobat de Reinhart și ceilalți. Fleming era morocănos și retras ; pe Judy o durea capul.

Soarele ieși cam pe la patru, așa că ea își puse un *windiac* și ieși. Se plimba pe cărarea de pe faleză, pămîntul în jurul ei era alunecos, iar departe, în jos, în briza care se întețea, valurile verzi se loveau de stînci și aruncau dantele de spumă strălucitoare în lumina soarelui.

Nu era nici un iaht pe mare, și nici o mașină în vîrful falezei, unde cărarea întîlnea drumeagul ; dar se zăreau urme de cauciucuri de curînd imprimate, după ploaie. Judy se gîndea la asta, cînd deveni conștientă de un alt zgomot îndepărtat. De data asta era

un motor *outboard*[1], venind dinspre partea opusă a insulei, la cîteva mile depărtare. Forțîndu-și ochii în soare, observă minuscula formă depărtată a unei bărci, apărînd de după insulă și luînd-o către golful din josul complexului Thorness. Era barca lui Bridger, și ea putu să vadă numai o persoană — probabil pe Bridger — într-însa.

Asta fu tot ce văzu. Apoi auzi un șuierat și o pocnitură lîngă ea și o așchie de stîncă căzu de pe faleza de deasupra capului ei. Nu stătu să examineze urma de glonte pe stîncă ; o luă pur și simplu la fugă. Alt glonte șuieră pe-aproape, și ea se repezi de-a berbeleacul pe cărăruie în jos, și apoi, ajungînd după prima cotitură a falezei, fu în afară de bătaia armei. Alergă cît putu mai departe, merse o bucată de drum și apoi alergă iarăși. Cu mult înainte de a ajunge la Complex, soarele apuse după niște nori. Vîntul se ridică și alungă ziua. Se înfioră și picioarele îi tremurau.

Cînd trecu pe poarta principală, se simți mai în siguranță, dar teribil de singură. Biroul lui Quadring era închis. Nu era nimeni cu care să poată sta de vorbă și nu voia să-l întîlnească pe Bridger la cantină. Se întuneca pe cînd trecea printre locuințe și deodată se trezi în fața cabinei lui Fleming. Nu mai putu suporta să stea afară nici o clipă. Bătu în ușă și intră de-a dreptul. Fleming ședea culcat pe patul său și asculta o înregistrare din Webern la un aparat de mare precizie, pe care și-l amenajase special pentru sine. Ridicîndu-și ochii, o văzu pe Judy stînd în pragul ușii, suflînd greu, cu fața îmbujorată, cu părul în dezordine.

— Foarte spectaculos. În beneficiul cui ?... Era cam la jumătatea unei sticle de whisky.

[1] Motoraș care se montează exterior la o barcă.(n. tr.)

Judy închise ușa în spatele ei.

— John...

— Da, ce-i ?

— S-a tras în mine.

— Ptiu ! Așează paharul și puse picioarele pe podea.

— S-a tras ! Chiar acum, în cîmpiile pustii.

— Vrei să spui că s-a fluierat...

— Stăteam în capul falezei, cînd deodată un glonte a trecut aproape de mine și s-a izbit de stîncă. Am sărit înapoi — și imediat, un altul.

— Unul din ăștia în cafeniu[1], la tragere. Toți sînt foarte proști țintași.

Fleming merse la pick-up și-l întrerupse. Părea foarte echilibrat, foarte treaz, cu tot whisky-ul consumat.

— Nu era nimeni împrejur — spuse Judy — absolut nimeni.

— Atunci nu puteau fi gloanțe. Uite, bea ceva și calmează-te — scotoci după un pahar pentru ea.

— Erau gloanțe — insistă Judy, așezîndu-se pe pat. Cineva cu o lunetă telescopică.

— Ești într-adevăr foarte șocată, nu-i așa ? Găsi un pahar, îl umplu pe jumătate și i-l dădu. De ce ar vrea cineva să tragă în dumneata ?

— S-ar găsi motive.

— Ca, de pildă ?

Judy privi în jos, în paharul ei :

— Nimic care să aibă un sens.

— Ce făceai pe faleză ?

— Priveam doar marea.

— Ce era pe mare ?

— Barca doctorului Bridger, nimic altceva.

[1] Soldați în uniformă britanică. (n.tr.)

— De ce te interesa atît de mult barca lui Dennis ?

— Nu mă interesa.

— Insinuezi că el a tras în dumneata ?

— Nu, n-a fost el. Ea se ţinea de marginea patului, pentru a-şi opri tremurul mîinilor. Pot să stau aici puţin ? Pînă îmi trece tremuratul.

— Fă ce-ţi place. Şi bea asta.

Luă o înghiţitură din whisky-ul curat şi îl simţi arzîndu-i gura şi gîtlejul. Din liniştea de afară se auzi un urlet lung, şi învelişul cabanei se scutură.

— Ce a fost asta ?

— Vîntul — spuse Fleming, urmărind-o.

Ea simţi alcoolul cum alunecă, arzînd, în stomacul ei :

— Nu-mi place locul ăsta.

— Nici mie — spuse el.

Băură în tăcerea întreruptă numai de vîntul care gemea printre clădirile complexului. Dincolo de geam, cerul era aproape întunecat, cu nori zdrenţuiţi împinşi de vînt dinspre mare. Îşi lăsă paharul şi-l privi pe Fleming în ochi.

— De ce umblă doctorul Bridger pe insulă ?

Niciodată nu se simţise dispusă să-i spună lui Bridger pe numele mic.

— Observă păsările. Ştii foarte bine că se duce să observe păsările.

— În fiecare seară ?

— Uite, cînd sînt complet stors, către sfîrşitul zilei, fac o plimbare cu o barcă cu pînze. (Asta era adevărat. Să navigheze cu o ambarcaţiune de 14 picioare era una din activităţile din timpul liber ale lui Fleming. Nu se plimba foarte des ; mergea singur, nu prin clubul de vele al lagărului.) Nu cînd sînt *cu adevărat* stors, ca acum.

El apucă sticla de gît și rămase încruntat, gîndindu-se la Dennis Bridger.

— Merge să urmărească păsările marine.

— Totdeauna pe insulă ?

— Acolo sînt ele — spuse el nerăbdător. E o grămadă de material acolo, ganeți, guilemoți, fulmari[1]. Mai ia puțin dintr-asta.

Îl lăsă să-i mai toarne puțin în pahar. Capul începea să-i vîjîie ușor.

— Îmi pare rău c-am dat buzna așa.

— Nu-ți fă griji. Îi zbîrli în felul său afectuos, camaraderesc, părul, și așa destul de încîlcit. Nu-mi displace puțină companie în văgăuna asta. În special cînd e vorba de o fată foarte, foarte drăguță.

— Nu sînt cîtuși de puțin drăguță.

— Oh ?

— Nu-mi place ceea ce sînt. Judy își întoarse privirea de la el, uitîndu-se iarăși în pahar. Nu-mi place ce fac.

— Nici mie. Fleming privi peste capul ei pe fereastră : Nici mie nu-mi place ce fac.

— Credeam că erai vîrît în treaba asta pînă-n gît ?

— Eram, dar acum s-a terminat. Nu știu. Am încercat să mă atașez de asta, dar nu mai pot. Privi spre ea încurcat, nu cum păruse la computer. Poate că dumneata ești omul care-mi trebuie.

— John...

— Ce ?

— Nu avea prea mare încredere în mine.

Fleming rînji :

— Ești pusă pe ceva necinstit ?

— Nu în ceea ce te privește pe dumneata.

[1] Păsări ale oceanului. (n.tr.)

— Mă bucur s-o aud — spuse el, ridicîndu-i bărbia cu mîna. Ai o față cinstită.

Îi sărută fruntea ușor, nu foarte serios.

— Nu. Ea își întoarse capul într-o parte. El lăsă mîna să-i cadă, și se întoarse, ca și cum atenția i se mutase spre altceva. Vîntul urlă iarăși.

— Ce ai să faci cu împușcăturile astea ? întrebă el după o pauză.

Ea se cutremură, cu toată căldura dintr-însa, și el îi puse mîna pe umăr.

— Uneori, noaptea — spuse el — stau culcat și ascult vîntul și mă gîndesc la ființa aceea.

— Care ființă ?

El dădu din cap în direcția computerului, noua mașină de calculat pe care o făcuse el.

— EA n-are un trup, nu un trup organic care poate respira și simți ca al nostru. Dar e un creier mai bun.

— Nu-i o ființă. Îl trase pe Fleming în jos pe pat, astfel că erau așezați unul lîngă altul. Se simți dintr-o dată mult mai bătrînă ca el.

— Noi nu știm ce este, nu-i așa ? spuse Fleming. Oricine a trimis faimosul mesaj, n-a distribuit un proiect ca acesta în glumă. Ei vor ca noi să facem ceva chiar din străfundul nostru.

— Crezi că ei știu despre noi ?

— Ei știu că fatalmente trebuie să fie alte inteligențe în Univers. Din întîmplare au dat tocmai peste noi.

Judy îi apucă o mînă.

— Nu-i nevoie să continui decît atît cît vrei.

— Sper.

— Tot ce trebuie să faci e să construiești un computer.

— Cu o capacitate mintală cu mult peste a noastră.

— Ăsta e adevărul adevărat ?

— Un om este o mașină de gîndit foarte ineficientă.

— Dumneata nu ești.

— Toți sîntem. Toate computerele bazate pe sisteme biologice sînt ineficiente.

— Îmi convine sistemul biologic — spuse ea. Vorbirea și privirea ei începeau să se aburească. Fleming o strînse în brațe, scurt și tare ca un urs :

— Ești doar un ghemotoc doldora de feminitate.

El se ridică, se întinse, căscă, și aprinse lumina. Simțind o bruscă ușurare a tensiunii, ea se lăsă să cadă înapoi pe pat.

— Ai nevoie de o vacanță — îi spuse ea, articulînd cuvintele cam cleios.

— Poate.

— Ai muncit luni de zile fără întrerupere pînă acuma. Lucrul *acela*. Arătă către fereastră.

— Trebuie să fie gata pentru Măria sa Ministrul.

— Dacă n-ai mai fi în stare s-o stăpînești, ai putea oricînd s-o oprești.

— Am putea oare ? Funcționează de mai bine de o lună. Știai asta ?

— Nu.

— Am introdus în mașină codul de ordine, astfel încît toate datele să poată fi înăuntru, în momentul cînd sosește lumea bună.

— S-a întîmplat ceva ?

— Nimic la început, dar a fost o părticică din codul de ordine pe care am ignorat-o. Aranja lucrurile astfel, încît, pînă dai drumul curentului, primul impuls electric pune programul în lucru : la punctul de pornire *ales de ea*. Am lăsat asta în mod intenționat afară din proiect, fiindcă nu voiam să facă totul după capul *ei*, și „Ea“ a fost furioasă.

Judy îl privi cu scepticism.

— Astea-s prostii.

— Foarte bine, a înregistrat tulburare. Fără nici un avertisment, înainte de a fi început măcar să introducem date, se apucă să imprime : porţiunea lipsă din cod. Iarăşi, şi iarăşi, somîndu-mă s-o introduc. Era foarte supărată. Privi deschis faţa ei neîncrezătoare. Am deconectat pentru un timp, şi apoi am început s-o alimentez cu date. După asta s-a liniştit. Dar a fost proiectată să înregistreze orice tulburare. Dumnezeu ştie pentru ce a mai fost proiectată.

Stătea culcată, privindu-l.

— Vom introduce ultimele date mîine — continuă el. Atunci Dumnezeu ştie ce se va mai întîmpla. Primim un mesaj de la o depărtare de 200 ani-lumină — crezi că tot ce ne dau e un mic tabel de citire rapidă ? Uite, eu nu cred. Nici cei care l-au omorît pe Harries şi au tras în dumneata şi care probabil ne filează, pe Dennis şi pe mine, nu cred.

Ea fu gata să-l întrerupă, dar se răzgîndi.

— Îţi aminteşti ? întrebă el. Îţi aminteşti că am vorbit despre o „străpungere“ ? O „pătrundere dincolo“ ?

— Îmi amintesc bine — zîmbi ea.

— Felul de „pătrundere dincolo“ care vine o dată la o mie de ani. Pun rămăşag pe orice.

Se întoarse spre fereastră şi privi afară, pierdut în cine ştie ce speculaţie de neînchipuit.

— Ai putea oricînd întrerupe.

— Poate. Poate că am putea întrerupe.

Era întuneric beznă afară, ploaia răpăia şi vîntul continua să urle.

— E întuneric — spuse el. Trase perdeaua şi se în-

toarse spre ea, cu aceeași privire răvășită în ochi, pe care ea o mai văzuse și înainte.

— Asta înseamnă că sîntem doi speriați — spuse ea.

— Te conduc pînă la cabana dumitale, dacă vrei. Se uită în jos la ea și-i zîmbi : Sau ai putea petrece noaptea aici.

V

Atomi

Judy îl părăsi în zori și se întoarse la cabana ei. Pînă la amiază sosise primul lot de la Londra și i se făcuse primirea la cantină. Se învîrti printre costumele cenușii, distribuind foi de informații și simțindu-se proaspătă, vioaie și fericită. Fleming era la computer, operînd cu Bridger și Christine introducerea porțiunilor finale de date. Reinhart și Osborne se retraseră cu Geers.

Vandenberg, Watling, doamna Tate-Allen și credinciosul și tăcutul Newby, sosiți cu trenul la ora două, fură întîmpinați de cele două mașini mai bune. Ministrul trebuia să sosească cu helicopterul la trei — un capriciu nepotrivit și pretențios, peste care ceilalți trecură fără comentarii.

La acea oră ploaia încetase și o gardă de onoare era înșirată lîngă terenul de paradă din mijlocul complexului. Reinhart și maiorul Quadring așteptau și ei, Quadring în cea mai bună uniformă cu panglici noi la decorații, Reinhart purtînd o manta de ploaie nenorocită, de plastic.

Ceilalți, oaspeți și gazde, se adunară sub porticul clădirii noului computer și priveau cu speranță către cer. Osborne necheza o conversație diplomatică.

— Nu cred că știați că Insulele Britanice se întind atît de departe spre Nord, ce ziceți, generale ? Aceasta către Vandenberg, care se întunecă, dînd semne de agitație. Ce zici, Geers ?

Geers purta o haină nouă și se înfipsese în față, fără a ceda locul celorlați ; să se știe că el e directorul.

— Au clocit o lebădă sau un boboc urît ? îl întrebă doamna Tate-Allen.

— N-aș putea să spun. Noi avem timp numai pentru partea practică.

— Asta nu-i tot practic ? întrebă Osborne.

— Obișnuiam să zbor pe aici în timpul războiului — zise Watling.

— Într-adevăr ? întrebă Vandenberg fără interes.

— Patrule nord-atlantice, cînd eram în aviația de coastă.

Dar nimeni nu-l auzi ; helicopterul sosise. Stătu suspendat ca o pasăre, bătînd aerul deasupra terenului de paradă și apoi se lăsă în jos pe picioarele sale hidraulice. Rotoarele mai tăiară aerul un minut și apoi se opriră. Ușa se deschise, Excelența Sa James Ratcliff coborî, garda prezentă armele, Quadring salută și Reinhart schiță cîțiva pași înainte, împiedicați, pe piciorușele sale delicate, dădu mîna și îl duse pe ministru spre grupul adunat sub portic. Ratcliff arăta foarte bine și proaspăt îmbăiat. Dădu mîna cu Geers, surîse și se hlizi la ceilalți.

— Ce mai faci, doctore ? E foarte amabil din partea dumitale că adăpostești micuța noastră aparatură aici, la dumneata.

Geers era alt om :

— Foarte onorați, domnule, de a avea asemenea lucruri — spuse, cu cel mai frumos zîmbet al său : Cercetare pură, între noi, mecanici grosolani.

Osborne și Reinhart schimbară priviri.

— Să intrăm ? întrebă Osborne.

— Da, desigur. Ministrul le zîmbi tuturor : Hallo, Vandenberg, drăguț din partea dumitale c-ai venit.

Geers făcu un pas înainte și apucă clanța ușii.

— Să deschid ? privi întrebător la Reinhart.

— Da — spuse Reinhart.

— E pe aici, domnule ministru — și Geers îi conduse înăuntru.

Toate luminile funcționau acum în încăperea computerului, și Geers făcea onorurile demonstrației cu oarecare mîndrie. Reinhart și Osborne îl lăsară în voie și Fleming îi observa posomorît de la pupitrul de control. Geers prezentă pe Bridger și Christine și — cu totul accidental — pe Fleming.

— Îl cunoașteți, domnule ministru, pe dr. Fleming, care l-a proiectat ?

— Proiectanții sînt în constelația Andromeda — spuse Fleming.

Ratcliff rîse ca de o glumă foarte bună :

— Păi, ați făcut o treabă teribil de frumoasă ! Înțeleg de ce vă trebuiau atîția bani.

Grupul de vizitatori trecu mai departe. Doamna Tate-Allen era foarte impresionată de lămpile cu neon ; oamenii în haine cenușii studiară cu uimire și interes compartimentele albastre ale aparaturii, iar Fleming fu obligat să încheie grupul cu Osborne :

— Nu există o afacere mai grozavă ca spectacolul !

— De fapt, e un compliment — spuse Osborne : Ți-o încredințează dumitale : știința, investiția, puterea.

— Sînt cu atît mai nebuni.

Dar Osborne nu fu de acord. După ce ocoliră cilindrul memoriei, tot grupul se adună în fața pupitrului de control.

— Ei ? spuse Ratcliff.

Fleming culese o foaie de cifre de pe pupitru.

— Acestea — spuse el atît de încet, încît aproape nimeni nu putu să-l audă — acestea sînt grupurile finale din datele găsite în mesaj.

Reinhart luă hîrtia și explică în locul lui :

— Acum le vom trece în *input* [1] și vom porni întreaga mașină.

Trecu foaia Christinei, care ședea la teleimprimator, și începu să bată pe clape. Părea foarte iscusită și drăguță : lumea o admiră. Cînd termină, Fleming și Bridger manipulară comutatoare, apăsară butoane la pupitrul de control și așteptară. Ministrul așteptă. Un bîzîit continuu venea din dosul computerului, încolo era tăcere. Cineva tuși.

— În regulă, Dennis ? întrebă Fleming.

Apoi luminile de control începură să sclipească. La început totul merse bine. Se dădură explicații ; se putea vedea înaintarea datelor prin mașină : „de îndată ce va fi terminat de calculat, va imprima rezultatele pe rola aceea lată de hîrtie de acolo...“

Dar nu se întîmplă nimic ; o oră mai tîrziu încă mai așteptau. La ora cinci, ministrul se urcă în helicopter fără un zîmbet, se ridică în văzduh și fu transportat înspre sud. La șase, restul vizitatorilor plecară cu mașinile la stație, să prindă trenul de seară pentru Aberdeen, însoțiți de un Reinhart mut și plouat. La opt, Bridger și Christine își terminară serviciul.

Fleming rămase în camera de control pustie, ascul-

[1] Partea computerului în care se introduce întrebarea. (n.r.)

tînd murmurul aparatului și privind panoul care sclipea la nesfîrșit. De îndată ce putu, Judy veni și se așeză lîngă el la pupitrul de control. El nu scoase o vorbă, nici măcar nu înjură, nu se plînse, și ei nu-i trecea prin minte nimic potrivit de spus.

Acele ceasornicului din perete se învîrtiră pînă la zece, și atunci luminile de pe panou nu mai sclipiră. Fleming suspină și porni să se ridice. Judy îi atinse mîneca cu vîrful degetelor, ca un fel de consolare. Fleming se întoarse s-o sărute, și cînd o făcu, imprimatorul de la ieșire începu să clămpăne; prinzînd viață.

Reinhart se opri peste noapte la Aberdeen, unde avea loc un seminar al Universității Scoțiene. Seminarul era doar un pretext, de fapt nu voia să petreacă restul călătoriei față în față cu lumea politicos condescendentă de la Londra. Singura sa consolare era că întîlnea o veche prietenă, Madeleine Dawnay, profesoară de chimie la Edinburgh. Era poate cel mai bun biochimist din țară, foarte capabilă și de încredere și — spuneau studenții ei — plină de tot farmecul unei eprubete cu piele uscată. Vorbiră multă vreme, apoi el se retrase în odaia sa de culcare de la hotel și începu să se frămînte.

Dimineața primi o telegramă de la Thorness : *FUL DE AȘI CU POPI* [1]. *VINO REPEDE. FLEMING.* El anulă biletul de avion pentru Londra, cumpără un alt bilet de tren, și o porni iarăși spre nord-vest, luînd-o pe Dawnay cu el.

— Ce înseamnă asta ? întrebă ea.

— Sper c-a dat cerul și s-a întîmplat ceva. Afacerea asta blestemată costă cîteva milioane și mă fră-

[1] Aluzie la pocher — o lovitură cîștigătoare. (n.tr.)

mîntam noaptea trecută că era să fiu de rîsul Whitehall-ului.

Nu știu exact de ce o luase și pe ea. Poate avea nevoie de un sprijin moral. Cînd telefonă la complex din gara Thorness, ca să ceară o mașină și încă un permis, îi dădură legătura direct cu biroul lui Quadring.

— Blestemați oameni de știință — spuse Quadring aghiotantului său. Intră și ies ca la bîlci.

Înhăță permisul pe care-l scrisese aghiotantul și o luă pe coridor în jos, spre biroul lui Geers. În mod normal un personaj destul de plăcut, dar Judy fusese la el să-i raporteze afacerea cu împușcătura și iată-l încordat și iritat.

— Mă întreb dacă veți semna aceasta, domnule ? și puse permisul pe biroul lui Geers.

— Cine-i ?

— Cineva adus de Profesorul Reinhart.

— L-ai verificat ?

— De fapt este o „ea".

— Cum se numește ? Geers privi în jos spre carton prin ochelarii săi bifocali.

— Profesor Dawnay.

— Dawnay. Madeleine Dawnay ? Privi cu interes. Nu e cazul să-ți faci griji din pricina ei. Am fost împreună la Manchester, înainte de a se muta.

Zîmbi amintirii, pe cînd iscălea permisul. Quadring își mișca picioarele încurcat.

— Nu-i ușor să-i urmărești pe acești tipi de la Ministerul Științelor.

— Cîtă vreme stau în bîrlogul lor. Geers îi înapoie permisul.

— Dar nu prea stau.

— Cine nu stă ?

— Mai întîi Bridger. Iese mult cu barca pe insulă.

— E un observator de păsări[1].

— Noi credem că-i altceva. După părerea mea ia documente cu el.

— Hîrtii ? Geers îl privi pătrunzător, cu o lucire a ochelarilor : Ai vreo probă ?

— Nu.

— Bine, atunci...

— Ar fi posibil să punem să-l percheziționeze la debarcader ?

— Presupune că n-ar găsi nimic ?

— M-aș mira.

— Și am arăta *destul de ridicoli, nu-i așa ?* Geers își scoase ochelarii și se uită cu neliniște la maior : În schimb, dacă e pornit pe ceva, l-am pune în gardă.

— *E pornit* pe ceva.

— Atunci procură-ți niște fapte pe urma cărora să mergem mai departe.

— Nu văd cum aș putea.

— Răspunzi de securitatea complexului.

— Da, domnule.

Geers își concentră toată atenția asupra lucrului, pentru un moment.

— Ce-i cu miss Adamson ?

Quadring îi relată.

— Nimic de atunci ?

— Nimic vizibil, domnule.

— Hm ! Închise ochelarii cu un zgomot care punea punct chestiunii. Dacă te duci spre clădirea computerului, ai putea să-i înmînezi profesorului Dawnay permisul.

— *Nu mă duceam.*

— Atunci trimite pe cineva. Și dă-i complimente de

[1] Un fel de sport englezesc : a „observa păsări". (n.tr.)

la mine. De fapt, dacă termină la o oră rezonabilă, ar putea să treacă pe la mine la un *sherry* [1].

— Foarte bine, domnule. Quadring se retrase uşurel de la birou.

— Şi Fleming, dacă-i cu ei.

— Bine, domnule.

Ajunse pînă la uşă : Geers privea visător tavanul, gîndindu-se la Madeleine Dawnay.

— Aş vrea să facem mai multă cercetare de bază noi înşine. Obosești să tot execuţi ordine.

Quadring reuşi să se retragă.

În cele din urmă, Judy fu aceea care luă permisul. Dawnay era în încăperea computerului, Reinhart şi Bridger îi arătau totul, în timp ce Christine încerca să-l descopere pe Fleming cu telefonul complexului. Judy înmînă permisul şi fu prezentată.

— Relaţii cu publicul ? Păi îmi pare bine că lasă şi fetele să facă o treabă — spuse Dawnay, cu voce repezită, masculină. Privea drept, dar neprietenos, spre toată lumea. Reinhart se cam agita ; părea neobişnuit de nervos.

— Ce vrea John ?

— Nu ştiu — îi spuse Judy. Cel puţin, nu prea pot să-l pricep.

— Mi-a trimis o telegramă.

După un minut, Fleming intră grăbit :

— Ah, aici eraţi !

Reinhart se repezi la el.

— Ce s-a întîmplat ?

— Sîntem singuri ? întrebă Fleming, privind rece spre Dawnay.

[1] Vin de Xeres — se bea în Anglia între mese, ca un fel de aperitiv. (n.tr.)

Reinhart făcu prezentările, oarecum iritat, și se agita de pe un picioruș pe celălalt, pe cînd ea îl descosea despre computer.

— Madeleine e în deplină cunoștință de cauză.

— E norocoasă. Aș dori să fiu și eu. Fleming pescui din buzunar o foaie de hîrtie împăturită și o înmînă profesorului.

— Ce-i asta ?

Reinhart o deschise. Fleming îl observă amuzat, ca un băiețel care-i face o șotie unui adult. Hîrtia purta cîteva rînduri de cifre bătute la mașină.

— Cînd a tipărit asta ? întrebă Reinhart.

— Noaptea trecută, după ce plecaseră cu toții ; doar Judy și cu mine eram aici.

— Mie nu mi-ai spus nimic — îi reproșă Bridger.

— Plecaseși și tu.

Reinhart se încruntă la cifre :

— Au vreun înțeles pentru dumneata ?

— Nu o recunoști ?

— N-aș putea spune că da.

— Nu-i distanțarea relativă a nivelelor de energie în atomul de hidrogen ?

— Asta este ? Reinhart înmînă hîrtia lui Dawnay.

— Vrei să spui că deodată a scos asta ? întrebă Bridger.

— Da. S-ar putea. Dawnay parcurse încet cifrele : Arată ca frecvențele relative. Ce lucru extraordinar !

— Întreaga afacere este puțin cam neobișnuită — spuse Fleming.

Dawnay mai parcurse o dată cifrele și dădu din cap :

— Nu înțeleg.

Judy se întrebă dacă nu cumva era neobișnuit de obtuză.

— E ca și cum cineva acolo sus — Dawnay arătă

către cer — și-a dat o grămadă de osteneală să ne spună tot ce știm și noi despre hidrogen.

— Dacă asta-i într-adevăr totul... — Judy privi la Fleming, care nu spunea nimic.

Madeleine se întoarse către Reinhart :

— O mică decepție.

— Nu sînt decepționat — spuse Fleming liniștit : E un punct de plecare. Întrebarea e : vrem să continuăm ?

— Cum puteți continua ?

— Păi, hidrogenul este elementul comun al Universului. De acord ? Atunci asta este o foarte simplă informație universală. Dacă n-o recunoaștem, n-are nici un rost ca mașina să continue. Dacă da, poate continua cu următoarea întrebare.

— Care întrebare următoare ?

— Nu știu încă. Dar aceasta, pun rămășag cu dumneata, este prima mișcare într-un joc lung de întrebări și răspunsuri.

El luă hîrtia din mîna ei și o dădu Christinei :

— Bagă asta acolo unde se introduc întrebările.

— Chiar așa ? Christine privi de la el la Reinhart.

— Chiar așa.

Reinhart rămase tăcut, dar i se întîmplase ceva ; nu mai era copleșit și ochii îi erau strălucitori și atenți. Ceilalți formau un grup tăcut și gînditor, pe cînd Christine se așeză la teleimprimatorul de introducere și Bridger potrivea ordinea pe pupitrul de control.

— Acum — spuse el. Era chiar mai liniștit decît Fleming, și Judy nu putu să hotărască dacă era gelos sau îi era teamă, sau pur și simplu, ca și ceilalți, încerca să caute o dezlegare.

Christine bătu repede la clape și computerul zumzăia continuu la spatele panourilor de metal. Părea într-adevăr că *există*; împresurîndu-i — masiv, impasibil și în

așteptare. Dawnay privea la șirurile de compartimente albastre, cu luminile oscilînd ritmic — fără teama pe care o simțea Judy, dar cu interes.

— Întrebări și răspunsuri — crezi asta ?

— Dacă ai sta între stele, n-ai putea să ne întrebi de-a dreptul ce știm. Dar această „persoană" poate ! Fleming indică standurile de control ale mașinii de calculat : Dacă e proiectată și programată ca s-o facă *pentru ei !*

Dawnay se întoarse iarăși către Reinhart :

— Dacă dr. Fleming e pe linia justă, aveți într-adevăr ceva formidabil.

— Fleming are un instinct neobișnuit pentru astea — spuse Reinhart, observînd-o pe Christine.

Pînă termină de bătut, nu se întîmplă nimic. Bridger se agita cu butoanele pupitrului de control, pe cînd ceilalți așteptau. Fleming părea încurcat.

— Ce s-a întîmplat, Dennis ?

— Nu știu.

— S-ar putea să fi greșit — spuse Judy.

— Încă nu mi s-a întîmplat.

Pe cînd vorbea Fleming, lămpile de pe panoul de control începură să sclipească, și o clipă mai tîrziu imprimatorul de rezultate intră în acțiune cu un clămpănit puternic. Se adunară în jurul lui, observînd fîșia lată de hîrtie albă mișcîndu-se pe ruloul său, acoperită cu coloane de cifre.

Unul din compartimentele lungi și joase din biroul lui Geers era un dulăpior-bar. Directorul așeză patru pahare deasupra lui și scoase o sticlă de gin din raftul de jos.

— Ce face Reinhart și oamenii lui e teribil de interesant. El purta un costum mai puțin bun, dar își ar-

borase manierele sale cele mai bune în onoarea lui Dawnay : Existase un simplu defect, dar acum înțeleg că totul e în regulă.

Dawnay, scufundată într-unul din fotolii, își ridică ochii și prinse privirea lui Reinhart. Geers continuă să vorbească pe cînd picura „*bitter*"-ul într-unul din pahare.

— N-avem într-adevăr nimic decît fierărie pe aici, în această sălbăticiune. Facem o parte din rachetele țării, desigur, și intră o grămadă de material complex într-asta, dar n-aș regreta să mă schimb în niște haine vechi și să mă întorc la laborator... E bine așa ? Așează pe birou, la nivelul urechii lui Dawnay, paharul plin. Piciorul paharului era băgat într-un mic suport de hîrtie, ca să nu lase urme pe lustrul biroului.

— Perfect, mulțumesc. Dawnay de-abia putea să-l vadă și să-l atingă fără să se scoale. Geers bägă mîna în dulăpior după altă sticlă.

— Și *sherry* pentru dumneata, Reinhart ? (*Sherry*-ul fu turnat.) Ajungi atît de înțepenit în spatele unui birou directorial. Noroc... Plăcut să te revăd, Madeleine. Cu ce te-ai ocupat ?

— A.D.N. [1], cromozomi, jocul în jurul originii vieții.

Dawnay vorbea repezit. Reașează paharul pe birou și aprinse o țigară, suflînd fumul pe nas ca un bărbat.

— Am intrat într-un fel de impas. Tocmai voiam să plec să mă gîndesc, cînd l-am întîlnit pe Ernest.

— Stai și gîndește aici. Geers îi oferi un zîmbet amabil, pe care apoi și-l șterse de pe față. Unde s-a dus Fleming ?

— Va fi aici într-un minut — spuse Reinhart.

— Ai un băiat strălucit, deși cam greu de mînuit

[1] Acid dioxiribonucleic. (n.r.)

— îl informă Geers. De fapt ai o întreagă echipă cam greu de mînuit, nu-i așa ?

— Dar avem și rezultate. Reinhart era netulburat. A început să imprime.

Geers ridică din sprîncene.

— A început într-adevăr ? Ce imprimă ?

Îi spuseră.

— Foarte bine. Foarte bine, într-adevăr. Și ce s-a întîmplat cînd ați reintrodus semnele în mașină ?

— A ieșit o masă întreagă de cifre.

— Ce semnificație au ?

— N-avem idee. L-am parcurs doar, dar pînă acum... Reinhart dădu din umeri.

Fleming intră, după o bătaie în ușă pur formală.

— Ne-ați invitat ?

— Intră, intră — spuse Geers, ca și cum s-ar fi adresat unui student valoros, dar neîndemînatic. Însetat ?

— Cînd nu sînt ?

Fleming avea cu el colile imprimate. Le azvîrli pe birou, ca să-și ia paharul.

— Vreo bucurie ? întrebă Reinhart.

— Nici o fărîmă. E ceva în neregulă cu mașina, sau cu noi.

— Asta-i ultima ? întrebă Geers, netezind hîrtiile și aplecîndu-se peste ele ca să le privească : Veți avea de făcut o mulțime de analize asupra lor, nu-i așa ? Dacă putem să vă ajutăm cu ceva...

— Ar trebui să fie simplu. Fleming era copleșit și preocupat, ca și cum ar fi încercat să vadă ceva chiar dincolo de sine însuși : Sînt sigur c-ar trebui să fie ceva foarte ușor. Ceva ce-am putea recunoaște.

— Era o porțiune aici... Reinhart luă foile și trecu printr-însele : Pare vag familiar. Mai uite-te o dată la ele, Madeleine.

Madeleine privi.

— La ce te aștepți ? îl întrebă Geers pe Fleming, pe cînd turna în pahar.

— Nu știu. Încă nu înțeleg jocul.

— Nu v-ar interesa cumva atomul de carbon ? Dawnay privi în sus din scaunul ei, cu un slab surîs.

— Atomul de carbon ?

— Nu-i exprimat în felul în care am face-o noi ; dar ar putea fi o descriere a carbonului. Scoase fum pe nas. Asta-i ce voiai să spui, Ernest ?

Reinhart și Geers se aplecară din nou peste foi.

— Am cam ruginit, desigur — spuse Geers.

— Dar ar putea fi, nu-i așa ?

— Da, ar putea fi. Mă întreb dacă e și altceva.

— N-are cum să fie altceva — spuse Fleming. Părea foarte sigur pe sine și nu mai era preocupat : Luați-o de la început. Gîndiți-vă la povestea cu hidrogenul. Ne întreabă de ce formă de viață ținem. Toate celelalte cifre sînt alte feluri posibile de a crea ființe vii. Dar „ei" nu știu nimic despre ele, fiindcă viața pe acest Pămînt e bazată pe atomul de carbon.

— Bine, asta-i o teorie — spuse Reinhart. Ce facem acum ? Să reintroducem cifrele relative la carbon ?

— Dacă vrem ca mașina să știe din ce materie sîntem făcuți. Ea n-are să uite.

— Nu cumva presupuneți o inteligență ? spuse Geers, care n-avea timp pentru tot ce era imaginație.

— Uite ! Fleming se întoarse către el : Mesajul pe care l-am culeș făcea două lucruri : întîi — comunica un proiect. Apoi dădea o grămadă de informații de bază, pentru a fi introduse în mașina de calcul pe care am construit-o. Noi nu știam la început ce informații erau acelea, dar începem să știm acum. Cu ce era în programul inițial, și cu ce-i spunem noi, mașina poate afla

orice dorește despre noi. Și poate învăța să acționeze, în consecință. Dacă asta nu-i inteligență, eu nu mai știu ce-i !

— E o mașină foarte utilă — spuse Dawnay.

Fleming se întoarse către ea :

— Numai pentru că îi lipsește protoplasma, nici un chimist nu și-o poate închipui ca pe o agenție de gîndire.

Dawnay strîmbă din nas.

— De ce ți-e teamă, John ? întrebă Reinhart.

— Are un scop. N-a fost pusă aici de glumă. N-a fost pusă aici pentru binele nostru.

— Ai un complex nevrotic în ceea ce o privește — spuse Dawnay.

— Așa crezi ?

— Ți s-a stîrnit un vînt favorabil ; folosește-te de el. Dawnay făcu apel la Reinhart : Dacă întrebuințați metoda doctor Fleming și reintroduceți formula carbonului, puteți obține altceva. Puteți construi în sus, spre structuri mai complicate, și aveți o minunată mașină de calcul ca să le prelucreze. Asta-i tot. Aplicați-o.

— John ? Reinhart se întoarse către Fleming.

— Nu contați pe mine.

— Ai vrea să te ocupi de asta, Madeleine ? spuse Profesorul.

— De ce nu dumneata ? îl întrebă ea.

— E un pas cam lung de la astronomie la biosinteză. Dacă Universitatea se poate lipsi de dumneata...

— Vă putem primi la noi. Geers, cînd mișca, mișca rapid : Spuneai că ești într-un impas.

Dawnay se gîndi.

— Ai lucra cu mine, doctor Fleming ?

Fleming dădu negativ din cap :

— E ceva care cere mai întîi că chibzuiești mult.

Chiar înainte de a începe.

— Nu sînt de această părere.

— Am mers atît de departe, cît am dorit. *Mai* departe, de fapt — doar ca să arăt că pot preda marfa promisă. Dar pentru mine drumul se termină aici.

Reinhart deschise gura să vorbească, dar Fleming se întoarse să plece.

— În regulă — spuse Reinhart : Vrei să te ocupi de asta, Madeleine ?

Stabiliră restul problemelor după plecarea lui Fleming.

Dawnay se instală în săptămîna care urmă și se puse pe lucru la computere, cu Bridger și Christine ajutînd-o ; Geers se arăta acum plin de entuziasm și atenție. Fleming se întoarse la Londra și Judy nu-l mai văzu de loc ; fiind ofițer în serviciu angajat prin jurămînt, trebuia să stea unde i se ordonase. Într-un fel, simțea o ușurare, fiind eliberată de relațiile lor echivoce. După acea noapte din cabană îl ținu, pe cît se putea, la distanță, sfîșiată între chemarea îndrăgostitei și teama de a nu fi luată drept altceva decît era. Cel puțin cît lipsea el, nu trebuia să raporteze despre el, ci numai despre Bridger, de care îi păsa mai puțin.

Bridger nu dădea de bănuit nimănui. Judy se ținu departe de cîmpiile mlăștinoase și patrulele lui Quadring nu găsiră nimic. Bridger însuși deveni din ce în ce mai amărît și mai retras. El lucra cu competență, dar fără entuziasm, ocupîndu-și timpul liber cu observarea migrațiilor tîrzii de la cuibarele din Thorholm.

Toamna trecu, înnegurîndu-se către iarnă. Întors la Londra, Fleming se puse să verifice întregul mesaj și toate calculele lui originale. Înregistrarea semnalului continua la Bouldershaw Fell, dar acum era numai o

chestiune de obișnuință. Codul rămînea întotdeauna același ; Fleming nu putu să găsească în toate lucrările nimic care să-i dea o indicație cu privire la temerile sale.

La Thorness, Dawnay făcu progrese serioase.

— Băiatul avea dreptate într-o privință — îi spuse lui Reinhart : Povestea asta cu întrebările și răspunsurile ; am introdus în mașină atomul de carbon și îndată a început să imprime material despre structura moleculelor de proteină.

Cînd reintroduse acest material, mașina începu să pună alte întrebări. Oferi formule ale unei varietăți de diferite structuri bazate pe proteine, și în mod clar voia să i se dea mai multe informații despre ele. Dawnay puse pe lucru departamentul ei de la Edinburgh. Împreună, ei introduseră în mașină tot ce știau despre formarea celulelor. Pe la Anul Nou, computerul le dădu structura moleculară a hemoglobinei.

— De ce hemoglobină ? întrebă Judy, care o urmase la Edinburgh, încercînd să înțeleagă ce se întîmpla.

— Hemoglobina din sînge e cea care duce provizia de electricitate în creier.

— V-a oferit-o ca pe una dintr-o serie de alternative ? întrebă Reinhart.

Se întîlniseră toți trei în locuința lui Dawnay, într-una din vechile clădiri cenușii ale Universității, pentru că ea le ceruse să obțină o decizie ministerială.

— Da — spuse ea. Ca pînă acum. Și pe aceasta am introdus-o din nou.

— Așa că acum mașina știe pe ce bază funcționează creierul nostru.

— Știe mult mai mult decît atît, în momentul de față.

Reinhart își mîngîie bărbia cu micile lui degete :

— De ce vrea să știe ?

— Ești sub influența lui Fleming, nu-i așa ? spuse Dawnay cu reproș. Nu „vrea" să știe nimic. Calculează răspunsuri logice din informațiile pe care i le dăm, și din ceea ce posedă. Pentru că e un computer.

— Asta-i oare totul ? Judy, din puținul pe care-l cunoștea, împărtășea îndoielile lui Reinhart.

— Să încercăm să judecăm lucrurile științific, nu-i așa ? spuse Dawnay. Nu mistic.

— Profesore Reinhart, crezi dumneata... ?

Reinhart părea jenat :

— Fleming ar spune că acest computer vrea să știe în fața cărei inteligențe e pus, ce fel de computere reprezentăm noi, cît de mari sînt creierele noastre, cum le alimentăm, în ce fel de ființe le adăpostim.

— Tînărul Fleming este tulburat psihic, dacă mă întrebați pe mine — spuse Dawnay. Făcu un semn cu mîna către rafturile încărcate cu teancuri de hîrtie : Avem atîtea acum, că de-abia mai putem vedea lumina zilei din pricina lor, dar mi-am făcut o idee despre ce e vorba, și de aceea te-am chemat. Cred că mașina ne-a dat planul de bază al unei celule vii.

— *Al cui... ?*

— Nu că ne-ar fi de vreun folos. Avem această imensă cantitate de cifre. E mult prea complex pentru noi, ca să înțelegem pe deplin.

— De ce ar fi prea complex ?

— Gîndește-te la dimensiuni ! Putem recunoaște particelele răzlețe de structură ale cromozomilor — și așa mai departe — dar ar cere ani să analizăm totul.

— Dacă *asta-i* ce vi se cere.

— Ce vrei să spui ?

Reinhart își mîngîie iarăși bărbia. Degetele sale, observă Judy, aveau gropițe. Era ceva foarte încurajator

și omenesc în el, chiar cînd îl scoteai din adîncurile teoriilor.

— Vreau să vorbesc cu Fleming și Osborne — spuse el.

Îi întruni în cele din urmă în biroul lui Osborne. În acel moment avea toate faptele în vîrful degetelor și dorea acțiune. Fleming arăta îmbătrînit și căzut, ca și cum un anume resort din el se sfîrșise. Fața îi era puhavă și ochii injectați.

Osborne se rezemă elegant de scaun și-l ascultă pe Reinhart.

— Profesorul Dawnay a venit cu ceea ce pare a fi structura detailată a cromozomilor unei celule.

— O celulă vie ?

— Da. E ceva ce n-am cunoscut niciodată pînă acum : ordinea după care sînt aranjate moleculele de acid nucleic.

— Astfel că ați putea actualmente crea una ?

— Dacă putem întrebuința computerul drept control, și dacă putem face un aparat chimic care să acționeze conform instrucțiunilor, pe măsură ce apar — de fapt, dacă putem face un sintetizator de A.D.N. [1], atunci cred că putem începe să creem țesut viu.

— Asta-i ce-au căutat biologii de ani de zile, nu-i așa ?

— Vreți într-adevăr s-o lăsați să facă un organism viu ? întrebă Fleming.

— Dawnay vrea să încerce — spuse Reinhart — Fleming nu vrea. Ce facem ?

— De ce nu vrei ? îl întrebă Osborne pe Fleming,

[1] Vezi nota de la pagina 104. (n.r.)

foarte detașat ca și cum ar fi fost vorba despre ceva de interes secundar.

— Pentru că sîntem împinși spre asta printr-un fel de constrîngere — spuse Fleming, obosit — am spus-o chiar din ziua cînd am construit lucrul acela blestemat și nu pot găsi ceva care să mă facă să gîndesc altfel. Madeleine își închipuie că poți să-l întrebuințezi întocmai ca pe o piesă de aparatură de laborator ; e o veselă optimistă. Dacă vrea să se joace cu sinteza de A.D.N., las-o să stea la Universitatea ei și s-o facă. N-o lăsați să întrebuințeze mașina de calcul. Sau dacă nu puteți face altfel, cel puțin ștergeți-i mai întîi computerului memoria.

— Reinhart ? Osborne se întoarse plictisit către Profesor. Orice impresie i-ar fi făcut Fleming nu o lăsa să se vadă.

— Nu știu — spuse Reinhart. Pur și simplu nu știu. Vine de la o inteligență străină, dar...

— „Putem scoate oricînd fișa ?“ cită Fleming în locul lui. Uite, am construit-o, ca să demonstrăm conținutul mesajului. E drept ? Asta am și făcut. Am operat cu mașina ca să-i descoperim scopul. Acum știm și scopul.

— Îl știm oare ?

— Eu îl știu. Este o a cincea coloană intelectuală dintr-altă lume, de la o altă formă de existență. Are sămînța vieții în ea, și totodată sămînța distrugerii.

— Ai vreun motiv să spui asta ? întrebă Osborne.

— Nu, nici un motiv tangibil.

— Atunci cum putem ști ?

— Dați-i drumul și vedeți ce se întîmplă. Dar să nu mai veniți plîngînd la mine ! Fleming se ridică greoi și porni spre ușă.

VI

Alarmă

Cu toate acestea el se duse la Thorness în primăvară — ca s-o vadă pe Judy, spunea — dar de fapt dintr-o curiozitate morbidă. Se ţinu departe de clădirea computerului, dar Judy şi Bridger, fiecare în parte, îi povestiră ce se întîmplase. Dawnay încărcase o nouă aripă, adăugată clădirii, cu aparate complicate de laborator, printre care un sintetizator chimic şi un microscop electronic. În afară de Christine, mai avea aici cîţiva foşti studenţi de-ai ei, care lucrau la proiect — şi bani cîţi îi trebuiau în mod rezonabil. Reinhart şi Osborne laolaltă dobîndiseră un sprijin solid.

— Şi ce-i cu dumneata ? o întrebă Fleming pe Judy.

Şedeau pe faleză, înlăuntrul complexului, deasupra cheiului.

— Eu mă trec cu anotimpurile.

Îi zîmbi cu tandreţe, dar şi cu oboseală. Era şocată de schimbarea din el, de buhăiala şi uzura lui generală, de un anume aer de înfrîngere deplină, pe care-l respira. Îi era dor să-l ia şi să i se dea. În acelaşi timp voia să-l ţină departe. Să păstreze distanţa de la începutul prieteniei lor — adică atît cît îi îngăduia rolul ei aici, de care îi era ruşine. Ştia prea multe acum, pentru a mai fi eliberată din serviciu — şi mult prea mult ca să-i poată spune adevărul.

Bridger stătuse la complex, lucrînd toată iarna, şi nu făcuse nici o mişcare suspectă ; dar maşina lui Kaufmann fusese văzută de cîteva ori în vecinătate şi şoferul cel înalt, îmbrăcat ciudat, urmărise sosiri şi plecări în gară

și cel puțin o dată îi telefonase lui Bridger. După aceasta, Bridger păruse mai nenorocit ca de obicei și-și procurase copii după rezultatele mașinii de calcul pentru uzul său propriu. Nu Judy descoperise asta, ci Quadring. Totuși nu se întîmplase nimic. Iahtul alb nu reapăruse, și nici n-ar fi fost de așteptat într-o iarnă atît de vijelioasă, pe o mare măturată sălbatic de furtuni. Primăvara devreme patrule navale fură împinse mai în larg și întărite cu helicoptere, și iahtul — dacă vreodată avusese vreun amestec — fu gonit de acolo. Dar cu cît se întărea securitatea, cu atît creștea și valoarea informațiilor, și impresia generală printre superiorii lui Judy era că și riscurile se înmulțeau.

Judy, neavînd altă treabă decît să observe, era destul de liberă, ca de obicei, iar lui Quadring îi convenea ca Fleming să fie pus sub observație. Astfel că, fiind cu el pe faleză, ea susținea că e fericită să-l vadă, dar în fond se simțea în amară dușmănie cu sine însăși.

— Cînd veți ține o conferință de presă ? fu următoarea lui întrebare.

— Nu știu. Anul ăsta, anul viitor, cîndva.

— Toate astea ar fi trebuit să fie comunicate publicului de luni de zile.

— Dar dacă-i secret ?

— E un secret pentru că le convine politicienilor. De aceea treaba a apucat-o pe o cale greșită. O dată ce iei știința din mîna oamenilor de știință și le-o întinzi politicienilor, cauza ei e pierdută. Făcu semn cu umărul către grupul de clădiri : Dacă tot ce-i acolo nu-i oricum pierdut.

— Ce ai de gînd să faci ? întrebă ea.

El privi valurile care se spărgeau la cincizeci de metri sub ei, apoi se întoarse și îi surîse, pentru prima oară după foarte multă vreme.

— Am să te iau la plimbare cu barca cu pînze, uite ce am de gînd !

Era una din acele false primăveri timpurii, care vin uneori pe neașteptate, la începutul lui martie. Soarele strălucea, o adiere ușoară sufla dinspre sud-vest, și marea era frumoasă. Fleming presupunea că Judy n-avea nimic altceva de făcut și ei navigară în fiecare zi cu velele în golf și de-a lungul coastei, în sus pînă la Greenstone Point și în jos pînă la gura Gairloch-ului. Apele erau înghețate, dar nisipurile calde și după-amiezele se obișnuiseră să tragă barca la mal în orice golfuleț adăpostit, să meargă prin apă pînă la mal și să stea culcați la soare.

După cîteva zile, Fleming arăta mai bine. Deveni mai vesel și părea să uite ore de-a rîndul norul care îi umbrea mintea. El își dădu bine seama că ea nu mai dorea să facă dragoste cu el și își reluă destul de repede rolul de frate mai mare, afectuos și dominator. Judy își ținea firea și spera că va fi bine.

Atunci, într-o după-amiază caldă și strălucitoare, traseră într-un minuscul golfuleț, pe partea dinspre mare a insulei Thornholm. Stîncile se ridicau chiar în spatele lor și reflectau peste ei căldura soarelui, în timp ce stăteau culcați unul lîngă altul pe nisip. Nu vedeau decît cerul albastru de deasupra lor. Nu auzeau decît sunetul greu, lin al valurilor și chemarea păsărilor marine. După un timp, Fleming se așeză și-și scoase sweaterul său gros.

— Mai bine ți l-ai scoate și tu pe al tău — îi spuse el.

Ea ezită, apoi și-l trase peste cap și rămase culcată în șort, simțind briza și soarele jucîndu-se pe trupul ei. Fleming n-o băgă în seamă la început.

— Asta-i mai agreabil decît computerul. Ea zîmbi cu ochii închiși : Aici vine Bridger ?

— Daa...

— Nu e nici o pasăre pe aici.

— Uite una. Se rostogoli spre ea și o sărută. Ea stătea culcată, fără să-i răspundă și el se îndepărtă iarăși, lăsînd o mînă pe umărul ei.

— De ce nu iese cu dumneata ? întrebă ea.

— Nu vrea să ne deranjeze pe noi.

Ea se încruntă în sus către soare.

— Nu mă place.

— E reciproc, nu-i așa ?

Ea nu răspunse. Mîna lui se lăsă în jos spre coapsa ei.

— Nu, John...

— Ai iscălit un legămînt la Asociația Fetelor Cercetașe ? Era supărat, iritat.

— Nu fac pe pudica, numai...

— Numai ce ?

— Nu mă cunoști.

— Dă-o dracului, nu-mi prea dai multe șanse, ce zici ?

Ea se ridică brusc și se uită împrejur. În spatele lor, în stîncă, era o deschizătură.

— Hai în explorare !

— Dacă vrei.

— E o peșteră acolo ?

— Da.

— Hai s-o vedem.

— Nu sîntem echipați cum trebuie.

— Nu ești prea formalist ? Îi surîse și își trase sweaterul, apoi i-l aruncă pe al lui. Ia-l !

— Intră al dracului de adînc în faleză. Ne-ar trebui echipament potrivit și scări de explorare.

— Nu mergem departe.

— O.K. Se ridică în picioare și-și înăbuși proasta dispoziție. Haide.

Peștera se lărgea înăuntru și apoi se strîmta, cu cît intra mai adînc în stîncă. Solul era nisipos la început și presărat cu pietre. Cînd pătrunseră mai adînc, se treziră cățărîndu-se peste pietroaie. Era rece și foarte liniștit aici. Fleming aduse o lampă electrică de la barcă și lumină cu ea pereții de stîncă din fața lor. Pete de apă străluceau, prelingîndu-se din perete. După cîțiva zeci de metri ajunseră la altă încăpere, cu o baltă mare în fund. Judy îngenunche și privi în apă.

— E o bucată de coardă aici.

— Ce ? Fleming se lăsă pe vine lîngă ea și privi peste marginea apei. Un capăt de coardă albă era înnodat și fixat în jos sub apă. Fleming trase de ea : era bine întinsă.

— E adîncă ? Judy se uită în jos, în raza torței electrice, dar nu putu să vadă nimic decît întunecime sub suprafața apei.

— Ține, te rog, torța.

Fleming apucă cu ambele mîini coarda și trase încet în sus. La capăt era o canistră mare, de tip termos, îngreunată cu pietre. Judy lumină capacul.

— E a lui Dennis ! exclamă Fleming.

— A lui Dennis Bridger ?

— Da. A cumpărat-o pentru excursii. Are semnul acela ca un zigzag pe ea.

— De ce s-o fi lăsat ? Judy vorbea mai mult cu ea însăși decît cu Fleming.

— Nu știu. Mai bine întreabă-l pe el.

Judy deschise capacul și pipăi ce era înăuntru.

— Pentru numele lui Dumnezeu !

— E plină de hîrtii. Scoase cîteva și le ținu în lumină : Le recunoști ?

— E materialul nostru. Fleming le privi fără să-și creadă ochilor. Copii. Mai bine să i le ducem.

— Nu. Judy puse hîrtiile înapoi în canistră și o închise.

— Ce vrei să faci ?

— S-o lăsăm unde am găsit-o.

— Dar asta-i absurd.

— Te rog, John, știu ce fac.

Luă canistra și o aruncă înapoi în apă, pe cînd el privea morocănos, ținînd lampa.

— Ce vrei într-adevăr să faci ? o întrebă, dar ea nu răspunse.

Cînd se întoarseră la complex, îl găsiră acolo pe Reinhart. El îl opri pe Fleming în fața blocului birourilor.

— Poți să-mi acorzi un minut, John ?

— Nu sînt aici.

— Uite, John — Profesorul părea jignit — ne-am înfundat.

— Perfect.

— Madeleine a realizat o sinteză a A.D.N.-ului. S-au format într-adevăr celule.

— Trebuie să fii mîndru de ea.

— Celule izolate. Dar nu trăiesc, sau trăiesc numai cîteva minute.

— Atunci aveți noroc. Dacă ar trăi, ar fi sub controlul mașinii.

— Cum ?

— Nu știu cum. Dar n-ar fi prieteni de-ai noștri.

— O singură celulă nu poate face mare pagubă. Judy nu-l mai auzise pînă acum pe Reinhart pledînd deschis. Vino, oricum.

Fleming își împinse buza înainte, încăpățînat.

— Haide, John — Judy se întoarse către el. S-au ți-e teamă că mușcă ?

Fleming ridică din umeri și se duse cu Profesorul. Judy merse drept la biroul lui Quadring și raportă.

— Ah ! spuse Quadring. Asta lămurește lucrurile. Unde-i acum ?

Telefonară la computer, dar Bridger tocmai plecase.

— Spune băieților de la S.I.A. [1] să-l găsească și să-l urmărească — spuse Quadring ajutorului său. Dar să nu fie văzuți.

— Am înțeles, domnule. Ajutorul își roti scaunul către tabelul de comenzi.

— Cine-i în patrulă, pe faleză ?

— Secția B, domnule.

— Spune-le să observe cărarea către chei.

— Să-l oprească ?

— Nu. Să-l lase să iasă dacă vrea, și să ne raporteze.

Quadring se întoarse către Judy.

— Prietenul lui i-a telefonat astăzi. Trebuie că-i cere ceva urgent, ca să riște astfel.

— De ce ar face-o ?

— Poate că au o tranzacție în curs. Am ascultat, desigur. Vorbeau destul de ferit, dar au spus ceva despre „noua cale".

Judy dădu din umeri. Asta o depășea. Quadring așteptă, pînă cînd asistentul telefonă caporalului de Siguranță Externă și ieși să predea mesajul său comandantului secției B. Apoi o conduse pe Judy la o hartă murală.

— „Calea veche" era pe la insulă. Bridger putea lua și ascunde acolo materialul, fără să fie nevoie să-și înregistreze ieșirea din complex. La nevoie putea fi cules de iaht. Unul din acoliții lui Kaufmann are probabil un

[1] Serviciul de Informații al Armatei. (n. tr.)

vas oceanic, care poate ancora la mare depărtare și trimite o barcă la întîlnirea cu Bridger.

— Aceea albă ?

— Aceea pe care ai văzut-o.

— Atunci pentru asta... Trecuse o vreme de la împușcăturile de pe cîmpiile aride, dar acum totul deveni clar, în timp ce privea harta.

— Kaufmann trebuia să aibă pe cineva care să-l informeze pe Bridger și să țină contactul cu iahtul. El îl folosea pe șofer și acesta — automobilul.

— Și el a tras în mine ?

— Probabil că el. Absolut stupid, dar cred că-și imagina că ar putea face să dispară corpul sub apă.

Judy simți că îngheață sub sweaterul gros.

— Și „noua cale" ?

— Din pricina vremii și a noastră, nu mai pot folosi iahtul, așa că nu mai au cum să ajungă la insulă. Bridger tot o mai întrebuințează ca ascunzătoare, după cum ați descoperit voi, dar va trebui să aducă materialul înapoi și să-l treacă prin contrabandă pe la poarta principală, ceea ce e mult mai riscant.

Judy privi afară, la înserarea rece care se lăsa după căldura zilei. Acoperișurile joase, pătrate ale clădirilor de cercetare se ridicau negricioase din iarba peninsulei, peste care cădea întunericul. Lumina lucea în cîteva ferestre ale cabanelor, și deasupra lor, imensa arcadă a cerului începea să se șteargă și să dispară. Pe undeva, într-o încăpere subterană, Dawnay lucra — iluminată, dăruită și inconștientă de consecințele muncii sale. În altă parte, Fleming discuta cu Reinhart despre viitor. Și altundeva, singur și nenorocit, și poate tremurînd de spaimă ascunsă, Bridger se îmbrăca într-un impermeabil, cu sweater pescăresc și cizme de cauciuc, ca să pornească în noapte.

— Ai face mai bine să îmbraci ceva mai gros — îi spuse Quadring lui Judy. Merg și eu.

Era cald în laboratorul lui Dawnay. Luminile și aparatura funcționau de o săptămînă, înăbușind încetul cu încetul aerul condiționat.

— Miroase a biolog — spuse Fleming, cînd el și cu Reinhart intrară.

Dawnay se uita prin ocularul unui microscop. Își ridică accidental privirea.

— Hallo, dr. Fleming. Vorbea de parcă el plecase numai după o ceașcă de ceai. Mă tem că seamănă puțin cu o bucătărie de vrăjitoare.

— Ai pus ceva la fiert ? întrebă Reinhart.

— Tocmai am pregătit un nou lot. Ți-ar place să stai și să vezi ? Microscopul avea un tub electronic de demonstrație, ca un ecran de televiziune.

— Poți urmări acolo, dacă s-ar întîmpla ceva.

— Cultură nouă ? întrebă unul din asistenții ei, potrivind un ac la o seringă hipodermică.

— Ia un pic de acolo, și ai grijă de temperatura acului dumitale.

Dawnay îi explică lui Fleming în ce consta procedeul ei, pe cînd asistentul luă o sticlă mică dintr-un refrigerator.

— Facem sinteza cam pe la punctul de îngheț, și ele învie la temperatură normală. Părea absolut prietenoasă și netulburată de ceea ce gîndea Fleming. Asistentul străpunse capacul de cauciuc al sticlei cu acul hipodermic și trase puțin lichid în seringă.

— Ce formă de viață au ? întrebă Fleming.

— O fîșie foarte mică de protoplasmă, cu un nucleu. Ce-ți închipui — antene și capete ?

Ea luă seringa, scurse o picătură de fluid pe o lamă și prinse lama pe placa de observație.

— Cum se poartă ?

— Se mișcă un timp, apoi mor. Ăsta-i necazul. Probabil că n-am găsit încă alimentul potrivit.

Puse ochiul la microscop și potrivi obiectivul. Pe măsură ce mișca lama sub lentilă, ei vedeau celulele individuale formîndu-se — discuri palide cu un centru mai închis — și înotînd pe ecran cîteva secunde. Se opreau apoi și erau în mod evident moarte, în momentul cînd Dawnay recurse la o mărire mai mare. Ea scoase lama.

— Să încercăm cu celălalt lot. Se întoarse către ei cu un surîs obosit : Asta poate dura toată noaptea.

Scurt timp după miezul nopții Bridger fu văzut părăsindu-și cabana. Patrula falezei îl observă luînd-o pe cărarea către chei. Nu-l opriră, dar telefonară la camera de gardă, de la un vechi amplasament de tunuri la capătul cărării. Quadring și Judy li se alăturaseră, în momentul în care Bridger pornise cu barca de la chei. Motorul său „*outboard*“ strănută de două ori, apoi plescăi regulat, îndepărtîndu-se peste apă. La lumina slabă văzură barca trecînd peste golf.

— N-aveți de gînd să-l urmăriți ? întrebă Judy.

— Nu. Se va întoarce. Quadring strigă încet sentinelele : Fiți atenți și pe cît posibil încercați să nu fiți văzuți. Poate să dureze vreme îndelungată.

Judy privi spre mare, unde bărcuța se pierdea printre valuri.

Luna dispăru mult înainte de răsărit și, deși își luaseră paltoane, le era foarte frig.

— De ce nu se întoarce ? îl întrebă ea pe Quadring.

— Nu vrea să se întoarcă pe întuneric.

— Dacă știe că sîntem aici ?

— Cum să știe ? Așteaptă numai să se lumineze puțin.

La ora patru sentinelele se schimbară. Era încă întuneric. La cinci, primele urme cenușiu-purpurii începură să apară pe cer. Bucătarul din serviciul de noapte zdrăngăni cu bidoanele de ceai. Lăsă unul la camera de gardă, altul la poarta principală, altul la clădirea computerului.

Dawnay își împinse ochelarii în sus pe frunte și-și sorbi zgomotos ceaiul.

— De ce nu te duci să te culci, Madeleine ? căscă Reinhart.

— Mă voi duce îndată. Împinse altă lamă sub lentilă. Lîngă ea pe masă se afla o tavă pe jumătate plină cu lame uzate ; Fleming ședea cocoțat pe un colț, dezaprobator, dar intrigat.

— Stai. Mișcă lama o secundă. Aici e una.

Pe ecran se văzu formîndu-se o celulă.

— O duce mai bine ca celelalte — spuse Reinhart.

— Se face destul de mare. Dawnay puse contactul la mărire. Uite, începe să se dividă.

Celula se lungi în două loburi care se întinseră și se despărțiră, și apoi fiecare lob se rupse iarăși în noi celule.

— Se reproduce ! Dawnay se rezemă de spetează și observă ecranul. Fața îi era încrețită de oboseală și fericire : Am creat viață. Am făcut într-adevăr o celulă reproducătoare. Uite, merge înainte. Ce zici de asta, doctor Fleming ?

Fleming stătea în picioare și observa cu intensitate ecranul.

— Cum ai s-o oprești ?

— N-am s-o opresc. Vreau să văd ce face.

— Se dezvoltă într-o structură absolut coerentă, observă Reinhart.

Fleming își strînse pumnii pe masă :

— Omoar-o !

— Cum ? Dawnay îl privi cu o amabilă surprindere.

— Omoar-o cît mai poți.

— E perfect sub control.

— Este ? Uite felul în care crește. Fleming arătă spre masa de celule, ce se dubla rapid.

— E în regulă. Ai putea crește o amoebă de dimensiunea Pămîntului într-o săptămînă, dac-ai fi în stare s-o hrănești atît de rapid.

— Asta nu-i o amoebă.

— E a dracului de asemănătoare.

— Omoar-o ! Fleming privi în jur la fețele lor atente, hotărîte, și apoi înapoi către ecran. El apucă bidonul greu de ceai și îl sfărîmă pe placa de observație a microscopului. Un țăcănit de metal și sticlă răsună din camera tăcută. Ecranul muri.

— Tînăr nebun ! plînse aproape Dawnay.

— John, ce faci ? Reinhart înainta să-l oprească, dar prea tîrziu. Fleming scoase cioburile lamei din microscop, le aruncă pe jos și își răsuci călcîiul pe ele.

— Sînteți nebuni ! Toți sînteți nebuni ! Toți — orbi nebuni... strigă el și fugi pe ușă.

O luă la goană prin încăperea computerului, de-a lungul coridorului de intrare și mai departe pînă la poartă. Acolo se opri un minut, suflînd greu, iar aerul rece îl izbea în față. Să ieși afară în revărsarea palidă a zilei, după o noapte de concentrare în camera lui Dawnay, era ca și cum te-ai trezi dintr-un coșmar. Trase

aer în piept, adînc, de vreo cîteva ori, și o luă peste iarbă spre peninsulă, încercînd să-și limpezească plămînii și creierul.

În depărtare se auzea motorul unei bărci.

Își schimbă direcția și merse cu repeziciune spre locul unde cărarea de pe chei atingea vîrful falezei. Zgomotul bărcii venea tot mai aproape, atrăgîndu-l ca pe un magnet, dar în capul falezei se poticni de Quadring, Judy și doi soldați, care stăteau culcați în iarbă în așteptare. Se opri scurt.

— Ce dracu se întîmplă ? Privi la ei zăpăcit și neînțelegînd nimic. Quadring se ridică în picioare, cu binoclul agățat pe piept.

— Dă-te înapoi. Pleacă de aici.

Motorul se oprise. Barca aluneca spre chei sub ei. Judy începu să se ridice în picioare, dar Quadring o făcu să stea jos.

— „Pleacă de aici ! Pleacă de aici !“ Ce dracu pregătiți cu toții ?

— Stai liniștit — ordonă Quadring. Și stai mai departe de margine.

— Îl așteptăm pe Dennis Bridger — spuse Judy.

— Pe Dennis ? Era șocat și înțelegea cu greu ce se întîmplă.

— În locul dumitale aș pleca — îl sfătui Quadring. Afară doar dacă nu vrei să fii martor la arestarea lui Bridger.

— Arestarea lui Bridger ? Fleming se răsuci încet de la Quadring înapoi spre Judy, cînd începu să se dumirească pe de-a-ntregul.

— Sînteți deci cu toții nebuni !

— Treci înapoi și stai liniștit — spuse Quadring.

Fleming o luă spre marginea falezei, dar la un semn al lui Quadring cei doi soldați îl apucară fiecare de cîte un cot și-l traseră înapoi. El se trezi prins între ei, dezamăgit și desperat. O sudoare rece îi picura de pe față și n-o vedea decît pe Judy.

— Ești băgată și dumneata în afacerea asta ?

— Știi ce am găsit — îi evită ochii.

— Ești și dumneata...?

— Da — spuse ea și plecă de acolo, ca să se așeze lîngă Quadring.

Îl lăsară pe Bridger să ajungă chiar pînă în capul cărării, tîrînd cu greu canistra din peșteră. Cînd capul îi trecu peste margine, Fleming îi strigă :

— Dennis !

Unul dintre soldați îi înfundă palma pe gură, dar în acel moment Bridger îi văzuse. Înainte ca Quadring să-l poată ajunge, el lăsă să cadă canistra și fugi.

Pentru un om cu cizme marinărești, alerga repede pe cărarea de la marginea falezei. Quadring și soldații răpăiau după el. Fleming alerga după ei, iar Judy după el. Era ca o vînătoare de erbi în lumina rece a zorilor. Nu vedeau încotro mergea Bridger. El ajunse la capătul peninsulei și apoi se întoarse și își pierdu echilibrul. Cizmele ude îi alunecară pe iarbă și căzu dincolo. Cinci secunde mai tîrziu nu mai era decît un corp sfărîmat pe stînci, la marginea mării.

Fleming se alătură soldaților pe bordul falezei și privi în jos. Cînd Judy ajunse în dreptul lui, se întoarse fără a vorbi și păși încet înapoi către complex. Mai avea încă un ciob de lamă în deget. Oprindu-se o clipă, îl trase afară și apoi plecă mai departe.

VII

Analiză

În vremea aceea Vandenberg își stabilise cartierul general aliat într-un adăpost asigurat contra bombelor, sub Ministerul Apărării. Funcția sa de coordonator crescuse treptat în importanță, pînă cînd devenise director virtual al strategiei aeriene. Oricît de puțin plăcut i-ar fi fost, guvernul Majestății Sale se supuse în fața unei situații internaționale care se înrăutățea din ce în ce: camera de operații de lîngă biroul său personal era dominată de un planiglob, indicînd un număr alarmant de sateliți orbitali de potențialitate necunoscută. În afară de vehiculele americane și rusești, dintre care unele desigur că purtau armament nuclear, se înregistra creșterea continuă a traficului altor puteri. Moralitatea publică se subția, pe măsură ce oamenii și mașinile se înălțau mai sus în atmosferă, și an după an acordul șubred, în virtutea căruia era de presupus că se controlează atmosfera și spațiile de deasupra ei se apropia de prăbușirea în anarhie.

Vandenberg, prin Ministerul Apărării, avea acum un cuvînt de spus în toate stațiunile experimentale locale, inclusiv Thorness. El își exercita funcțiile de conducere cu blîndețe dar hotărîre, și observa atent ce se petrecea. Cînd primi raportul despre moartea lui Bridger, trimise după Osborne.

Poziția lui Osborne nu mai era ceea ce fusese în primele zile de la Bouldershaw Fell. Nu numai că nu mai reprezenta un Minister în ascensiune, dar el și Ratcliff trebuiau acum să se plece în fața dorințelor războini-

cilor, încercînd pe cît puteau să-și păstreze un cuvînt pentru propriile lor interese. Osborne nu era tocmai ușor de scos dintr-ale lui. Stătea în fața biroului lui Vandenberg, tot atît de suav și impecabil ca întotdeauna.

— Ia loc — Vandenberg îi indică un scaun. Fă-te comod.

Reconstituiră împrejurările morții lui Bridger, pas cu pas, ca și cum ar fi jucat șah — generalul cercetînd și Osborne în defensivă, dar fără să nege ceva și fără să se disculpe.

— Trebuie să admiți — spuse Vandenberg la sfîrșit — că Ministerul dumneavoastră a cam încurcat-o.

— Depinde cum privim lucrurile.

Vandenberg își împinse scaunul înapoi și se îndreptă spre harta murală.

— Nu ne putem permite să ne jucăm de-a școala, Osborne. Am putea folosi mașina aceea. E construită pe teren militar, cu sprijin militar. Am putea s-o folosim în interes public.

— Ce dracu crezi că face Reinhart? Osborne își ieși în fine din sărite. Sînt sigur că oamenii dumneavoastră ar vrea să pună mîna pe ea. Sînt sigur că noi toți vă părem anarhici, fiindcă n-avem mințile învățate cu exercițiul militar. Știu, s-a întîmplat o tragedie. Dar ei fac acolo ceva de o importanță vitală.

— Și noi nu?

— Nu poți să-i frînezi brusc din mers.

— Guvernul dumneavoastră ar spune că putem.

— L-ați întrebat?

— Nu. Dar așa ar spune.

— Cel puțin — Osborne se calmă din nou — cel puțin lăsați-ne să terminăm proiectul de față, dacă vă dăm anume garanții.

sale indiscreții și am încercat să fac asta. Dar n-am să mai continui să-l spionez.

— Ce spune Fleming ? întrebă Reinhart.

— Nu mai vorbește cu mine de cînd...

— Unde e ? întrebă Geers.

— Cred că bea.

— Tot de asta se ține, nu-i așa ? Geers își ridică ochii în tavan, mimînd lipsa oricărei speranțe, și brusc gestul o înfurie grozav pe Judy.

— De ce vă așteptați să se țină, după cele întîmplate ? Orice ar fi firesc. Ea se întoarse iarăși, cu o slabă speranță, către Reinhart : M-am îndrăgostit teribil de ei toți. Îi admir.

— Draga mea, nu sînt în situația... Reinhart îi evită ochii : E probabil mai bine că lucrurile s-au dat pe față.

Judy se trezi stînd drepți în fața lui Geers.

— Pot fi desărcinată ?

— Nu.

— Atunci mi se poate da o altă însărcinare ?

— Nu.

— Atunci pot demisiona ?

— Nu în timpul unei stări de criză națională. Ochii lui Geers, observă ea, erau așezați prea aproape unul de altul. Priveau drept la ea, fără expresie, autoritar : Dacă n-ar fi dosarul dumitale foarte bun, aș spune că nu ești suficient de matură pentru această treabă. În clipa de față însă cred că ești pur și simplu prea tulburată de acest mediu, de acest mod de a gîndi științific, în special de o minte atît de înfierbîntată și iresponsabilă ca a lui Fleming.

— Nu e iresponsabil.

— Nu ?

— Nu în ce privește lucrurile importante.

— Lucrurile importante în această instituție sînt modalitățile de supraviețuire. Sîntem sub o foarte mare presiune.

— Pentru militari, toate lucrurile se judecă milităreşte — spuse Reinhart glacial. Traversă camera și se uită pe fereastră, cu mîinile sale mici încrucișate incomod la spate. E un loc sumbru aici, știi... Toți sîntem obosiți.

Cîtăva vreme după această izbucnire, Geers se arătă neobișnuit de amabil. Făcea tot ce îi stătea în putință pentru Dawnay, aduse în grabă o aparatură nouă ca să înlocuiască pe aceea stricată de Fleming și în genere se identifică cu ceea ce făceau ei. Reinhart luptă din greu să-și păstreze poziția și Judy se întoarse la datorie cu un fel de disperare mocnită. Își luă chiar inima-n dinți și se duse să-l vadă pe Fleming, dar camera sa era goală, precum și cele trei sticle de whisky de lîngă patul său. Cu o singură excepție, el nu vorbi nimănui în zilele care urmară morții lui Bridger.

Dawnay se întoarse înapoi la lucru, cu Christine, ca să-i ajute la calculele relativ simple cerute de computer. După o săptămînă ei obținuseră o altă sinteză izbutită, și o studiau, seara tîrziu, prin microscopul reparat, cînd ușa laboratorului fu împinsă la o parte și Fleming intră, nesigur pe picioare.

Dawnay se îndreptă din spate și îl privi. Nu purta haină sau cravată, cămașa îi era mototolită și murdară, avea o barbă nerasă de șapte zile. Putea fi la un pas de *delirium tremens*.

— Ce vrei ?

Se uită la ea cu o privire sticloasă și înaintă cu un pas împleticit în cameră.

— Ieși de aici, te rog.

— Văd că aveţi aparatură nouă — spuse cu voce cleioasă, cu un surîs spasmodic, tîmp.

— Aşa-i. Acum vrei, te rog, să ne laşi ?

— Bridger a murit — zîmbi el către ea cu aceeaşi expresie stupidă.

— Ştiu.

— Dumneavoastră continuaţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Era greu de înţeles ce spunea : Dar el e mort. N-are să se mai întoarcă.

— Am auzit cu toţii, doctor Fleming.

Se mai împletici cu un pas înainte în încăpere :

— Ce faceţi aici ?

— E secret. Vrei, te rog, să pleci ? Se sculă şi se îndreptă hotărîtă către el.

El stătea privind-o, zîmbetul dispăruse de pe faţa lui :

— Era cel mai vechi prieten al meu. Era un prost, dar era cel mai...

— Doctor Fleming — spuse ea, liniştită — vrei să pleci, sau chem garda ?

O mai privi un moment, de parcă încerca s-o vadă prin ceaţă, apoi înălţă din umeri şi ieşi, tîrşindu-şi picioarele. Ea îl urmă pînă la uşă şi o încuie în urma lui.

— Putea să ne scutească de scena asta — îi spuse Christinei.

Fleming se împletici pînă la cabană, luă o sticlă de whisky neterminată din birou şi o turnă în chiuvetă. Apoi căzu pe pat şi dormi douăzeci şi patru de ore. În seara următoare se bărbieri, se îmbăie şi începu să-şi facă bagajele.

Rezultatul noii experienţe progresa fantastic. În cîteva ore Dawnay trebui să transfere vietatea de pe lama de microscop într-o mică baie de nutriţie, iar dimineaţa următoare fu nevoită s-o mute într-o baie mai

mare. „Făptura" continua să se dubleze în tot timpul zilei cît dormi Fleming, și către seară Dawnay făcu apel la Geers, care o preluă cu un aer de proprietar și puse secția sa de ateliere să construiască un rezervor adînc, încălzit electric, cu o conductă de nutriție prin picurare în partea deschisă de sus, și cu o fereastră de inspecție în mijlocul panoului său frontal. Către ziuă, noua creatură fu ridicată de patru asistenți din baia sa, rămasă prea mică, și așezată în rezervor.

În noul mediu crescu cam de mărimea unei oi și apoi se opri. Părea perfect sănătoasă și inofensivă, dar nu era prea arătoasă.

Reinhart luă o hotărîre în acea dimineață și merse să vorbească cu Dawnay. O găsi verificînd în laboratorul ei controlul de alimentare al rezervorului. El așteptă fără să vorbească, pînă ce ea terminase.

— Mai trăiește ?

— Și încă zdravăn. Afară de faptul că părea palidă și trasă în jurul gurii și ochilor, Dawnay nu dădea semne de oboseală : O zi și jumătate de cînd fusese doar o picătură pe o lamă ; v-am spus că nu există nici un motiv ca un organism să nu crească oricît de repede ai dori, dacă poți băga destulă hrană într-însul.

— Dar s-a oprit din creștere acum ? Reinhart se uită cu respect pe ferestruica de control, prin care zări o formă întunecoasă, mișcînd în întunericul rezervorului.

— Pare a avea o formă și o dimensiune pre-determinată — spuse Dawnay, luînd un rînd de radiografii și înmuindu-le în loțiunea pentru developare : Nu prea ai multe de văzut din astea. Nu există formație osoasă. Este ca o mare gelatină, dar are acest ochi și un fel oarecare de cortex, care arată ca un ganglion nervos foarte complicat.

— Nici o altă trăsătură ? Reinhart luă radiografiile și le privi.

— E posibil să existe și o încercare rudimentară pentru o pereche de picioare, deși cu greu ai putea vorbi despre mai mult decît o divizare a țesutului.

Reinhart lăsă plăcile în jos și își încreți fruntea :

— Cum se hrănește ?

— Primește hrana prin piele. Trăiește în lichid nutritiv și-l absoarbe direct în celulele corpului. Foarte simplu, foarte direct.

— Și computerul ?

Dawnay arăta surprinsă :

— De ce întrebi de computer ?

— A reacționat în vreun fel ?

— Cum te-ai fi așteptat să reacționeze ?

— Nu știu. Reinhart se încruntă, nerăbdător : A reacționat ?

— Nu, a fost cu totul liniștit.

Profesorul merse spre camera de control a computerului și înapoi, cu capul plecat, privindu-și vîrfurile bine lustruite, lucioase ale pantofilor. Era dimineața devreme și liniște peste tot. Își încleștă mîinile la spate și vorbi, fără a o privi pe Dawnay :

— Îl vreau pe Fleming înapoi la lucru.

Dawnay nu răspunse îndată, apoi zise :

— Făptura e perfect ținută sub control.

— Controlul cui ?

— Al meu.

Își ridică ochii spre ea, cu efort :

— Avem timpul limitat, Madeleine. Oamenii de aici ar vrea să ne vadă plecați.

— În mijlocul acestei experiențe ?

— Nu. Ministerul s-a luptat pentru asta, dar trebuie

să lucrăm ca o echipă unită și să demonstrăm rezultate.

— Grozave pretenții. Astea nu-s rezultate ? Dawnay arătă cu un deget scurt și osos către rezervor : Sîntem în miezul celei mai mari realizări a secolului. Creăm viață.

— Știu — spuse Reinhart, mutîndu-se de pe un picior pe altul ; nu se simțea la largul său. Dar încotro ne duce asta ?

— Avem multe de descoperit.

— Și nu putem risca noi accidente.

— Voi avea eu grijă.

— Nu trăiești pe cont propriu, Madeleine. Reinhart vorbea cu un fel de intensitate liniștită. Sîntem cu toții implicați aici.

— Voi avea eu grijă — repetă ea.

— Nu poți despărți creatura de originea ei, de computer.

— Desigur că nu pot. Dar Christine înțelege mașina și contez pe ea.

— Ea înțelege matematica de bază, dar există o logică mai înaltă, sau cel puțin așa cred eu. Numai Fleming o înțelege.

— Nu doresc să-l am aici pe John Fleming bălăbănindu-se, stricîndu-mi munca și aparatura.

Vocea lui Dawnay se ridicase. Reinhart o privi liniștit. Era încă încordat, dar animat de acea hotărîre care îl dusese întotdeauna departe :

— Nu putem face tot ce ne place. Vorbise atît de brusc, încît Dawnay îl privi iarăși surprinsă. Sînt responsabil pentru acest program — încă. Și voi mai fi, atîta vreme cît lucrăm ca o echipă și avem un țel comun. Asta înseamnă că *trebuie* să-l avem pe Fleming aici.

— Beat ori treaz ?

— Doamne, Madeleine, dacă nu putem avea încredere unul într-altul, în cine să avem încredere ?

Dawnay era gata să protesteze, apoi se opri :

— În regulă, atîta vreme cît se poartă cumsecade şi-şi vede de treabă.

Reinhart zîmbi :

— Mulţumesc, dragă.

Cînd părăsi laboratorul, se duse drept la Geers.

— Dar Fleming m-a anunţat că pleacă — spuse Geers. Chiar acum am trimis-o pe miss Adamson la computer, ca să nu ne trezim cu vreo surpriză din partea lui la plecare.

Dar Fleming nu era la computer. Judy stătea în camera de control, ezitînd, cînd Dawnay veni pînă la ea.

— Hallo. Vrei să-l vezi pe „Ciclop" ?

— De ce l-ai poreclit „Ciclop" ?

— Din cauza caracteristicilor sale fizice. Dawnay părea complet destinsă : Oare fetele din zilele noastre nu mai au cultură ? Hai, vino, e aici înăuntru.

— Trebuie ?

— Nu te interesează ?

— Da, dar...

Judy se simţea tulburată. Ea nu-şi dăduse seama de progresele experienţei. În ultimele două zile nu se gîndise la absolut nimic decît la Fleming şi Bridger, şi la situaţia ei disperată, iar imaginea pe care o păstra despre creaţia lui Dawnay era microscopică şi fără relaţie cu viaţa reală. O urmă pînă în laborator, fără să gîndească ori să spere ceva.

Rezervorul o zăpăci puţin. Nu se aşteptase la asta.

— Uită-te înăuntru — o îndemnă Dawnay.

Judy privi înăuntru prin deschizătura de sus a marelui rezervor, cu totul nepregătită pentru ce avea să vadă. Fiinţa aducea oarecum cu o meduză lunguiaţă,

fără membre sau tentacule, dar cu un fel de vagă bifurcare la un capăt, și cu o umflătură — care putea fi un cap — la celălalt. Plutea în lichid — o masă zvîcnitoare, tremurătoare de protoplasmă, suprafața îi era verzuie-galbenă, băloasă și lucioasă. Iar în mijlocul a ceea ce putea fi luat drept cap era înfipt un ochi enorm, fără pleoapă și culoare.

Pe Judy o apucă greața, și apoi panica. Se întoarse, gata să vomite, și privi spre Dawnay, ca și cum și Dawnay însăși făcea parte din coșmar, apoi își puse mîna strîns la gură și fugi din cameră.

Fugi drept la cabana lui Fleming, dădu ușa de perete și intră înăuntru. Fleming își îngrămădea ultimele lucruri într-un sac de voiaj, valizele erau făcute și zăceau pe podea. Privi rece spre ea, cum răsufla anevoie și tremura, stînd în ușă.

— Nu se mai prinde ! spuse el.

— John ! Abia putea vorbi la început. Capul i se învîrtea și își simțea stomacul în gît : — John, *trebuie* să vii...

— Să vin, unde ?

O privi cu o calmă ostilitate. Efectul ultimei săptămîni era încă vizibil, pielea îi era galbenă, avea pungi întunecoase sub ochi, dar era calm și îngrijit și, evident, din nou cu totul stăpîn pe el. Judy încercă să-și facă vocea mai liniștită.

— La laborator.

— Pentru dumneata ? Avu un rînjet blajin.

— Nu pentru mine. Au făcut ceva groaznic. Un fel de creatură.

— De ce nu spui la S.M [1] ?

[1] Siguranța Militară ; în textul englez este folosită o altă prescurtare. (n.r.)

— Te rog ! Judy merse pînă la el ; se simţea absolut fără apărare, dar nu-i păsa de ce-i spunea sau îi făcea Fleming. El se întoarse spre valize. Te rog, John ! Se întîmplă ceva oribil. Trebuie să-i opreşti.

— Nu-mi spune mie ce să fac şi ce să nu fac.

— Au realizat această făptură. Această făptură care arată monstruos, cu un singur ochi. Un ochi...

— Asta-i treaba lor. Împinse un sweater vechi în partea de sus a sacului şi trase şireturile ca să-l închidă.

— John, eşti singurul...

El trase sacul de pe pat şi trecu pe lîngă ea, ca să-l aşeze în rînd cu geamantanele :

— A cui e vina ?

Judy respiră adînc.

— Nu eu l-am omorît pe Bridger.

— N-ai fost dumneata ? N-ai asmuţit banda dumitale asupra lui ?

— Am încercat să te previn.

— Ai încercat să mă aiureşti. Ai făcut dragoste cu mine.

— Nu-i adevărat ! Numai o dată... Sînt şi eu om. Aveam o însărcinare.

— Aveai o însărcinare scîrboasă, şi ai îndeplinit-o admirabil.

— Niciodată nu te-am spionat. Cu Bridger era altceva.

— Doctor Bridger era cel mai vechi prieten al meu şi cel mai bun ajutor.

— Te trăda.

— Trădare ! O privi scurt şi apoi se îndepărtă şi începu să caute într-un bufet, printre sticle şi pahare : Pune placa asta într-altă parte. Jumătate din muncă i se datora lui Dennis. Era munca minţii sale şi a minţii mele, nu-ţi aparţinea dumitale sau şefilor dumitale.

Dacă Dennis voia să vîndă ce era a lui de drept, noroc bun. Era treaba dumitale ?

— Ți-am spus că nu-mi plăcea ce trebuia să fac. Ți-am spus să n-ai încredere în mine. Crezi că n-am...

Vocea lui Judy tremura, în ciuda eforturilor ei.

— O, termină cu miorlăitul — spuse Fleming. Și ieși afară.

— Ies, dacă te duci să vorbești cu profesorul Dawnay.

— Plec.

— Nu poți pleca. Au această făptură oribilă. Judy întinse o mînă și apucă mîneca lui, cu disperare, dar el se scutură de ea și trecu spre ușă.

— Adio ! Suci clanța și o deschise.

— Nu poți părăsi munca acum.

— Adio — spuse el liniștit, așteptînd-o să iasă. Ea se opri un moment, încercînd să găsească altceva ca să-l convingă — și în acea clipă apăru în prag Reinhart.

— Hallo, John.

Privi de la unul la altul. Hallo, miss Adamson.

Ea trecu printre ei, spre ieșire, fără o vorbă, clipind des, ca să nu plîngă. Reinhart se întoarse după ea, dar Fleming închise ușa.

— Știați despre această femeie?

— Da.

Reinhart traversă camera pînă la pat și se așeză pe el. Arăta bătrîn și obosit.

— Ați fi putut să mă preveniți ! îi spuse Fleming, cu glas acuzator.

— Nu, John, n-aș fi putut.

— Bine. Fleming deschise sertarele și le închise din nou, ca să se asigure că nu uitase nimic : — Puteți angaja în locul meu pe cineva în care să aveți încredere.

Profesorul se uită prin cameră :

— Poţi să-mi dai ceva de băut ? Îşi trecu mîna cu micile ei degete peste frunte, ca să se trezească. A doua întrevedere cu Geers nu fusese uşoară. Ce te face să crezi că n-am încredere ?

— Nimeni n-are încredere în noi, nu-i aşa ? Fleming scotoci printre sticlele părăsite. Nimeni nu ţine seama cît de puţin de ce spunem noi.

— Ţine cont de ce *facem*.

— Coniac e bine ? Fleming găsi o picătură în fundul unei sticle, şi o scurse într-un pahar. O, da, sîntem nişte mecanici foarte utili. Dar cînd e vorba de *sensul* lucrurilor — de a avea o idee despre ce e vorba — ei nu vor să ştie.

Îi întinse paharul.

— Ai o picătură de apă ? întrebă Reinhart.

— Asta se poate... Ei îşi închipuie că le-a bătut vîntul în pînze — spuse el, lăsînd să curgă apa de la robinetul chiuvetei. Şi cînd spunem că asta-i începutul a ceva mult mai mare, ne tratează ca pe nişte criminali nebuni. Asmut cîinii de pază asupra noastră — sau căţelele de pază.

— Nu-i nevoie să te răzbuni pe fată. Reinhart luă paharul şi bău.

— Nu mă răzbun pe nimeni. Dacă ei nu sînt în stare să vadă că ceea ce am culeş printr-un simplu hazard va schimba vieţile noastre, ale tuturor, atunci lasă-i să se descurce ei singuri cum îi taie capul. Cu puţin noroc vor încurca totul şi nu va ieşi nimic.

— Ceva a şi ieşit.

— Monstrul lui Dawnay ?

— Ştii despre asta ?

— Este un sub-program, numai o prelungire a maşinii. Fleming se uită cu un aer preocupat într-un bufet gol, dar atenţia lui începea să fie prinsă de subiectul

discuției. Dawnay crede că mașina i-a dat ei puterea să creeze viață ; dar greșește. Mașina și-a dat *sie însăși* puterea.

— Atunci trebuie să rămîi și s-o controlezi, John.

— Nu-i treaba mea. Trnîti ușa bufetului. Doresc să n-o fi început dracului niciodată.

— Dar ai început-o. Ai o răspundere.

— Față de cine ? Față de oamenii care nu mă ascultă ?

— Eu te ascult.

— Foarte bine. Se învîrtea prin odaie, culegînd fleacuri și aruncîndu-le în coșul de hîrtii. Am să vă spun cu ce aveți de-a face ; și apoi voi pleca.

— Dacă ai vreo părere constructivă. Băutura readusese puțină putere în vocea lui Reinhart.

— Uitați — Fleming veni să se așeze la capătul patului și se plecă peste el, cu mîinile pe spătarul scaunului, lăsîndu-și greutatea pe brațe și concentrîndu-se în sfîrșit nu asupra examinării camerei, ci asupra vorbelor sale — toți sînteți atît de grăbiți să întrebați : „*Ce ?* Ce am obținut ? Ce rezultă ?“ Nimeni, afară de mine, nu întreabă : „*De ce ?*“ *De ce* o inteligență străină își dă osteneala, la două sute de ani-lumină depărtare, să întreprindă toate astea ?

— Nu putem răspunde, nu-i așa ?

— Putem deduce.

— Putem ghici.

— În regulă — dacă nu vreți să gîndiți pînă la ultima consecință ! Fleming se îndreptă și-și lăsă brațele să-i cadă în lături.

Reinhart își sorbi coniacul și așteptă. După un minut, Fleming se destinse și îi surîse, puțin cam timid.

— Ce diavol bătrîn sînteți !

Se așeză pe pat lîngă Profesor :

— Este o raţiune logică, oriunde şi oricine o fi. Trimite o serie de instrucţiuni, în termeni absoluţi, care subînţeleg o anumită tehnologie. Le-am interpretat ca reprezentînd un computer. *De ce ?* Crezi că şi-au spus : „Iată, aici e o informaţie tehnică interesantă. O vom difuza în restul Universului, ar putea s-o găsească utilă" ?

— E evident că dumneata nu crezi asta.

— Pentru că unde-i raţiune este şi voinţă. Şi unde-i voinţă e ambiţie. Presupunînd că aceasta ar fi o raţiune care are tendinţe de expansiune...

— E o teorie tot atît de bună ca oricare alta.

— E singura teorie logică ! Fleming se plesni cu pumnul peste coapsă. Ce face deci această inteligenţă străină? Trimite un mesaj care poate fi captat şi interpretat şi asupra căruia se poate acţiona de către alte inteligenţe. Tehnica pe care o întrebuinţăm n-are importanţă, tot astfel cum n-are importanţă ce marcă de aparat de radio cumperi — auzi acelaşi program. Important este să acceptăm programul lor : un program care întrebuinţează logică matematică, pentru a se adapta condiţiilor noastre — sau oricăror alte condiţii, necesare scopului. Raţiunea lor cunoaşte baza vieţii şi descoperă care este a noastră. Descoperă cum lucrează minţile noastre, cum sînt construite trupurile noastre, cum ne dobîndim informaţiile — imaginează în consecinţă sistemul nostru nervos şi organele noastre senzoriale. După care înfăptuieşte o creatură cu un trup şi un organ senzorial — un ochi. Are un ochi, nu-i aşa ?

— Da.

— E probabil destul de primitivă, dar e totuşi un pas înainte ! Dawnay crede că întrebuinţează maşina aceea, dar de fapt maşina o întrebuinţează pe ea !

— Un pas înainte către ce ? întrebă Reinhart pe un ton indiferent.

— Nu știu. Un fel de preluare.

— A noastră ?

— Ăsta-i singurul punct de vedere posibil.

Reinhart se ridică și, traversînd încet și gînditor încăperea, puse paharul său gol între celelalte.

— Nu știu, John.

Fleming păru că înțelege incertitudinea lui.

— Primii exploratori trebuie să fi părut destul de inofensivi triburilor indigene. Vorbea cu căldură, acum : Bătrîni misionari amabili, cu căști coloniale ridicole — dar care au ajuns stăpînii lor.

— Poate ai dreptate. Reinhart îi surîse recunoscător, era ca pe vremuri, amîndoi gîndeau la fel. Pare un fel de misionar cam bizar.

— Această creatură a lui Dawnay : ce fel de creier are ?

Reinhart dădu din umeri și Fleming continuă :

— Gîndește ca noi, sau gîndește ca mașina ?

— *Dacă* gîndește, într-adevăr.

— Dacă are un ochi, are centri nervoși — are desigur și un creier. Ce fel de creier ?

— Probabil, de asemenea primitiv.

— De ce ? întrebă Fleming. De ce n-ar produce mașina o prelungire a propriei sale inteligențe : o submașină de calcul, care funcționează în același fel, cu singura deosebire că ține de un trup organic ?

— Ce valoare ar avea ?

— Valoarea unui trup organic ? O mașină cu simțuri ? O mașină cu un ochi ?

— N-ai să convingi pe nimeni.

— Nu-i nevoie să insistați asupra acestui aspect.
— Va trebui să rămîi, John.
— Pentru ce ?
— Ca s-o controlezi. Reinhart vorbi pe șleau : el luase hotărîrea cu cîteva ore mai înainte. Fleming dădu din cap negativ.
— Cum aș putea ? E mai abilă decît noi.
— Oare ?
— Nu vreau să particip în nici un fel.
— Asta i-ar conveni mașinii, după teoria dumitale.
— Dacă nu mă credeți...
Reinhart ridică pe jumătate mîna-i mică :
— Sînt gata să te cred.
— Atunci distrugeți-o. E unicul lucru sigur.
— Vom face și asta, dacă va fi nevoie — spuse Reinhart și merse spre ușă, ca și cum totul ar fi fost aranjat. Fleming se răsuci după el.
— O veți face ? Credeți într-adevăr că veți fi în stare s-o faceți ? Iată ce s-a întîmplat cînd am încercat s-o opresc : Dawnay m-a dat afară. Și dacă veți încerca dumneavoastră, vă vor da afară pe dumneavoastră.
— Și așa vor să mă dea afară.
— *Ce vor ?* întrebă Fleming, de parcă l-ar fi lovit cineva.
— Puterile care ar vrea să ne știe înlăturați din calea lor — spuse Reinhart. Așteaptă numai să afle că lichidăm, ca să ne ia locul.
— De ce, pentru Dumnezeu ?
— Ei cred că știu mai bine cum să întrebuințeze mașina. Dar cîtă vreme sîntem aici, putem tăia contactul. Și o vom face dacă va fi nevoie. Privirea lui se plimbă de la fața tulburată a lui Fleming la valizele de pe jos : Ai face mai bine să despachetezi.

Întîlnirea dintre Fleming și Dawnay avu loc într-o atmosferă încărcată, dar nu se întîmplă nimic dramatic. Fleming fu destul de liniștit, și Dawnay îl tratã cu un fel de amuzatã toleranţă.

— Bun venit fiului rătăcitor — spuse ea și-l conduse la plăsmuirea din rezervor.

Creatura plutea pașnic în mijlocul băii ei hrănitoare ; găsise fereastra și petrecea cea mai mare parte din timp privind afară cu unicul ei ochi imens, fără pleoapă. Fleming o privea fix, dar nu dădu nici un semn că ar fi înregistrat ce vedea.

— Poate comunica ?

— Dragul meu băiat ! Dawnay vorbea ca și cum îi făcea pe plac unui foarte tînăr student : De-abia am avut timp să aflăm cîte ceva despre ea.

— N-are corzi vocale sau așa ceva ?

— Nu.

— Hm. Fleming se îndreptă și privi prin partea de sus a rezervorului : Ar putea fi o încercare slabă spre om.

— Un om ? Nu arată a om.

Fleming se duse agale pînă la încăperea computerului, unde Christine observa panoul de control.

— Ceva imprimat ?

— Nu. Nimic. Christine părea încurcată. Dar e limpede că ceva se întîmplă.

Lămpile de evidenţă clipeau continuu, părea că mașina lucra mai departe de una singură, fără a arăta rezultatele.

În următoarele două sau trei zile nu se întîmplă nimic, apoi Fleming trase un fir magnetic de la mașină în jurul rezervorului. El nu explică — de fapt nu putea — de ce o făcuse, dar imediat panoul de evidenţă

al mașinii de calcul începu să clipească violent. Christine veni în fugă din laborator.

— Ciclop e teribil de enervat. Se agită puternic în rezervorul său.

Auzeau din camera alăturată bufniturile și plescăiturile creaturii și a lichidului în care plutea. Fleming întrerupse contactul cu circuitul, și bufniturile încetară. Cînd refăcu contactul, creatura reacționă din nou, dar nimic nu apăru încă pe imprimatorul de răspunsuri.

Reinhart veni să vadă cum progresau. El, Dawnay și Fleming parcurseră încă o dată tot ansamblul experienței ; dar nu putură să dezlege nimic.

În ziua următoare Fleming îi întruni din nou.

— Vreau să încerc o altă experiență — spuse el.

Se duse pînă la panoul de evidență și se așeză cu spatele la el, între cele două terminale misterioase pe care nu le întrebuințaseră niciodată. După un minut scoase învelișurile de siguranță de pe terminale și se așeză din nou între ele. Nu se întîmplă nimic.

— Vrei să stai un moment ? îl întrebă pe Reinhart și se dădu la o parte, ca să-l lase pe Profesor să-i ia locul. Bagă de seamă să nu le atingi. Între ele sînt o mie de volți sau mai mult.

Reinhart stătu absolut liniștit, cu capul între terminale și spatele către panou.

— Simți ceva ?

— O foarte ușoară... — Reinhart făcu o pauză... Un fel de amețeală.

— Altceva ?

— Nimic.

Reinhart se depărtă de computer.

— Acum e bine ?

— Da — spuse el. Nu mai simt nimic acum.

Fleming repetă experiența cu Dawnay, care nu simți nimic.

— Creierele diferitelor persoane emit cantități diferite de descărcări electrice — spuse ea. A mea este evident joasă, așa-i și a lui Fleming. A dumitale probabil că e mai ridicată, Ernest, fiindcă induce un flux între terminale. Încearcă dumneata, Christine.

Christine părea speriată.

— E bine — spuse Fleming. Stai cu capul între acestea două, dar nu le atinge, că te frige.

Christine își luă locul, unde stătuseră și ceilalți. O clipă păru că nu simte nici un efort, apoi deveni rigidă, ochii i se închiseră și se prăbuși. O prinseră și o traseră într-un scaun, și Dawnay îi ridică pleoapele ca să-i examineze ochii.

— Nu-i nimic, e numai leșinată.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Reinhart. S-a atins de ceva ?

— Nu — spuse Fleming. Totuși e mai bine să izolez la loc terminalele. Așa și făcu și căzu pe gînduri, pe cînd Dawnay și Reinhart o trezeau pe Christine, aplecîndu-i capul în jos și udînd-o cu apă rece.

— Dacă are loc o descărcare regulată între cele două borne terminale și introduci cîmpul electric al unui creier în funcțiune...

— Ține-o așa — spuse Dawnay cu nerăbdare. Cred că-și revine.

— Ah, ea va fi O.K ! Fleming privi gînditor la tablou și la cele două contacte izolate care ieșeau din el. Am să schimb curentul dintre ele, îl voi modula. Creierul va simți o reacție ; ar putea fi o înregistrare, ar putea lucra în ambele sensuri.

— Despre ce vorbești ? întrebă Reinhart.

— Vorbesc despre *astea* ! se aprinse Fleming : Cred că știu ce reprezintă mijlocul de a introduce și a extrage informații din mașină.

Dawnay părea că se îndoiește.

— Aceasta e doar o tînără nevrotică. Probabil un mediu bun pentru hipnoză.

— Poate.

Christine se trezi și clipi :

— Hallo. Le zîmbi vag : Am leșinat ?

— Te cred că ai leșinat — spuse Dawnay. S-ar părea că ai o aură electrică remarcabilă.

— Zău ?

Reinhart îi dădu un pahar cu apă. Fleming se întoarse spre ea și rînji.

— Ai făcut științei un mare serviciu. Dădu din cap către terminale : Ar fi mai bine să te ferești de spațiul dintre ele.

Se reîntoarse către Reinhart.

— Punctul cu adevărat important este că, dacă ai felul *potrivit* de creier — nu pur și simplu orice creier omenesc — unul care lucrează în chipul proiectat de mașină adică, *atunci* stabilești un contact. Asta e modul în care a fost menită să comunice ! Modul nostru de a reintroduce întrebări în chip de răspunsuri e teribil de neîndemînatic. Toată această treabă a mașinilor de imprimat...

— Vrei să spui că poate citi gîndurile ? întrebă Dawnay, supărată.

— Vreau să spun că două creiere pot comunica pe cale electrică, dacă sînt de același fel. Dacă îți iei creatura și-i bagi capul între aceste două terminale...

— Nu văd cum am putea face asta.

— Dar asta-i ce vrea ! De aceea e neastîmpărată — de aceea ambele sînt neastîmpărate. Vor să intre în

contact. Creatura este în cîmpul electromagnetic al mașinii, și mașina cunoaște posibilitățile logice ale acestei creaturi. Asta-i ce prelucra ea fără să ne spună.

— Nu poți să-l scoți pe Ciclop din baia sa nutritivă — spuse Dawnay. Are să moară.

— Cred că totul a fost prevăzut.

— Ai putea monta un electro-encefalograf — spuse Reinhart. Tipul care se folosește în laboratoarele de neuropsihiatrie. Punem o garnitură de contacte electrice pe capul lui Ciclop și tragem un cablu coaxial de acolo la bornele terminale pentru a transmite informațiile. Trebuie să trecem datele printr-un transformator — altfel îl electrocutează.

— Și ce rezolvă asta ? Dawnay îl privi sceptică.

— Pune computerul în contact cu subinteligența lui — spuse Fleming.

— În ce scop ?

— În scopul urmărit de mașină. Le întoarse spatele și umblă în sus și-n jos prin cameră. Dawnay aștepta să vorbească Reinhart, dar bătrînul stătea încăpățînat, încruntîndu-se spre mîinile sale.

— Te simți mai bine acum ? o întrebă pe Christine.

— Da, mulțumesc.

— Crezi că ai putea monta ceva de felul acesta ?

— Cred că da.

— Doctor Fleming vă va ajuta. Nu-i așa, John ?

Fleming stătea în celălalt capăt al încăperii, panourile cu aparatură ridicîndu-se masiv în spatele lui.

— Dacă doriți asta cu adevărat — spuse el.

— Cealaltă alternativă — spuse Reinhart, mai mult pentru Dawnay și pentru el însuși decît pentru Fleming — este să împachetăm și să predăm totul. N-avem de ales, nu-i așa ?

VIII
Agonie

Pe cît posibil, Judy se ţinu departe de Fleming, iar cînd îl întîlnea, el era de obicei cu Christine. Totul se schimbase de cînd murise Bridger ; pînă şi izbucnirea timpurie a primăverii se curmă curînd, coborînd un giulgiu cenuşiu de întunecime peste întreaga aşezare, peste Judy însăşi. Judy îşi dădu seama — trăind o şi mai chinuitoare strîngere de inimă — că acum Christine începe să ia nu numai locul ei, dar şi pe al lui Dennis Bridger în viaţa lui Fleming : muncea şi gîndea împreună cu el — aşa cum ea, Judy, nu ştiuse niciodată s-o facă. Crezu la început că nu va putea suporta şi, trecînd peste capul lui Geers, scrise direct la Whitehall, rugînd să fie mutată. Singurul rezultat fu altă lecţie de la Geers :

— Treaba dumitale aici de-abia a început, miss Adamson.

— Dar afacerea cu Bridger s-a terminat.

— Cu Bridger poate — dar cu „afacerea" nu ! El părea să nu realizeze de loc cît era de disperată : Intel a primit destul ca să-şi sporească apetitul, şi acum, că l-au pierdut pe Bridger, vor căuta pe altcineva — poate pe unul dintre prietenii lui.

— Credeţi că dr. Fleming ar putea să trădeze ? întrebă ea cu mînie.

— Oricine ar putea, dacă i se permite.

În acea seară Fleming, şi nu Judy, raportă prima mişcare a lui Intel.

El, Christine şi Dawnay găsiseră modalitatea de a

fixa plăcile unui encefalograf pe ceea ce părea să fie capul lui Ciclop, și Christine îl ajutase să le lege prin cablu cu terminalele de înalt voltaj al mașinii de calcul. Ei adăugară un transformator la stelajul de sub tabloul de evidență și trecură circuitul prin el, astfel încît curentul care-l atingea pe Ciclop avea de-abia puterea unei baterii electrice. Totuși, efectul fu alarmant. Cînd se făcu prima conectare, creatura deveni complet rigidă, și becurile de control de pe tablou se luminară din plin. După un scurt interval totuși ambii, atît creatura cît și computerul, părură a se acomoda; prelucrarea de date continuă ferm, deși nimic nu ieși prin mașina de imprimat, și Ciclop plutea liniștit în rezervorul său, privind prin ferestruică cu unicul său ochi.

Toate acestea duraseră cîteva zile și Christine fusese lăsată să se ocupe de camera de control și de laborator, cu dispoziția de a-i chema pe Dawnay și Fleming, dacă se întîmplă ceva nou. Dawnay își luă un concediu binemeritat, dar Fleming vizita din cînd în cînd clădirea computerului — pentru control, și ca s-o vadă pe Christine. O găsea din ce în ce mai încordată, pe măsură ce treceau zilele, și pe la sfîrșitul săptămînii ea devenise atît de nervoasă, încît Fleming, îi și vorbi despre starea ei :

— Uite, știi, mi-e grozav de frică de toată treaba asta, dar nu știam că-ți era și dumitale.

— Mie nu mi-e — spuse ea. Erau în camera de control, urmărind licăritul continuu al luminilor pe tablou. Dar îmi dă un sentiment bizar.

— Ce anume-ți dă ?

— Povestea aceea cu terminalele și... Ezită și privi nervos către cealaltă încăpere : Cînd sînt acolo înăuntru, simt ochiul acela, observîndu-mă tot timpul.

— Ne observă pe toți.

— Nu. În special pe mine.

Fleming rînji :

— O, înțeleg. Și eu mă uit la dumneata.

— Credeam că erai prins aiurea.

— *Eram.* Ridică pe jumătate mîna ca s-o atingă, apoi își schimbă părerea și se îndreptă către ușă. Ai grijă de dumneata.

Coborî cărarea falezei către plajă, dorind să fie absolut singur și să gîndească. Era o după-amiază cenușie, goală, fluxul se retrăsese și nisipul se întindea, ca o ardezie cenușie, monotonă, între stîncile de granit. Merse pînă la malul mării, cu capul aplecat și mîinile în buzunare, încercînd să cugete la ceea ce se petrecea în computer. Se întoarse încet spre terenul stîncos din fața plajei, prea cufundat în sine pentru a observa un om îndesat și chel, șezînd pe un pietroi și fumînd o mică țigară de foi.

— Un moment, domnule, vă rog. Vocea aceasta guturală îl luă prin surprindere.

— Cine ești dumneata ?

Chelul scoase o carte de vizită din buzunarul de la piept și i-o întinse.

— Nu știu să citesc — spuse Fleming.

Chelul zîmbi :

— Dumneavoastră sînteți totuși doctorul Fleming.

— Și dumneavoastră ?

— N-ar avea nici o însemnătate. Chelul își cam pierduse suflul.

— Cum ați ajuns aici ?

— Înconjurînd peninsula. Se poate cînd fluxul e retras, dar cere o întreagă acrobație. Scoase o cutie de argint cu *cigarillos* : Fumați ?

Fleming se făcu că nu observă :

— Ce doriți ?

— Am venit să mă plimb. Dădu din umeri și puse cutia înapoi în buzunar. Părea că-și recapătă suflul : Și dumneavoastră veniți des aici.

— Aceasta-i proprietate particulară.

— Nu și terenul din fața plajei. În această țară liberă terenul din fața plajei e... Dădu din nou din umeri : Numele meu e Kaufmann. Nu vi se pare cunoscut ?

— Nu.

— Prietenul dumneavoastră, domnul dr. Bridger...

— Prietenul meu Bridger e mort.

— Știu. Am auzit. Kaufmann trase din mica sa țigară de foi. Foarte trist.

— Îl cunoșteați pe dr. Bridger ? întrebă Fleming, uimit și bănuitor.

— O da. Fuseserăm asociați cîtăva vreme.

— Lucrați pentru... ? Începu să se lumineze și încercă să-și amintească numele.

— Intel ? Da.

Kaufmann zîmbi înspre Fleming și suflă un mic norișor de fum.

Fleming scoase mîinile din buzunar.

— Pleacă.

— Scuzați ?

— Dacă nu pleci de pe acest teren particular în cinci minute, am să chem garda.

— Nu, vă rog. Kaufmann părea jignit. A fost o fericită întîmplare că v-am întîlnit.

— Tot atît de fericită ca și pentru Bridger ?

— Nimeni n-a fost mai mîhnit ca mine. Era foarte util.

— Și acum e foarte mort. Fleming privi la ceasul său brățară : Îmi vor trebui cinci minute ca să ure faleza.

Cînd ajung în vîrf, voi informa gardienii. Se întoarse să plece, dar Kaufmann îl rechemă :

— Doctor Fleming ! Vă ofer o posibilitate mult mai rentabilă să vă petreceți următoarele cinci minute. Nu vă propun să faceți nimic clandestin.

— Asta-i strașnic, nu-i așa ? spuse Fleming, păstrînd aceeași distanță.

— Ne gîndeam mai degrabă că ați prefera să treceți din serviciul de Stat la noi, într-un serviciu onorabil. Cred că nu sînteți prea fericit aici.

— Hai să punem lucrul ăsta la punct, *„Herr"* [1] amice ! Fleming se întoarse și privi în jos către el : Poate că nu iubesc guvernul, poate că nu sînt fericit. Dar chiar dacă aș urî și mațele lor și aș fi la ultima mea răsuflare, și n-ar fi nimeni altcineva în lume la care să apelez, aș prefera să cad mort, înainte de a mă adresa dumneavoastră.

Apoi se întoarse și urcă faleza, fără a privi înapoi.

Se duse drept la biroul lui Geers și îl găsi pe director dictînd rapoarte într-un dictafon.

— Ce i-ai spus ? întrebă Geers, după ce Fleming raportă.

— Să avem iertare ! O expresie de scîrbă apăru pe fața lui Fleming : E destul de greu oricum să te ții departe de copilași și de sugaci ; nu văd de ce ne-am da pe mîna rechinilor.

Părăsi biroul, mirîndu-se de ce se deranjase ; dar, de fapt, fu unul din puținele amănunte care pledau în favoarea lui, în timpul lunilor următoare.

Patrule fură trimise pe plajă. Se trase sîrmă ghimpată de pe uscat pe mare, personalul de securitate al

[1] Domnule (în germană în text). (n.r.)

lui Quadring trecu prin sită regiunea înconjurătoare și nu se mai auzi nimic despre Intel, multă vreme. Experiența în clădirea computerului continuă fără vreun rezultat concret, pînă ce Dawnay se întoarse din vacanță, și atunci, într-o dimineață, computerul deodată începu să imprime. Fleming se încuie în cabina sa cu rezultatul și, după o muncă de vreo sută de ore, îi telefonă lui Reinhart.

Din ceea ce putuse observa, computerul punea o serie absolut nouă de întrebări, toate privind aspectul, dimensiunile și funcțiunile corpului. Era posibil, după cum spunea Fleming, să reduci orice formă fizică la termeni matematici, și tocmai asta se părea că cere mașina.

— De pildă — spuse el către Reinhart și Dawnay, cînd se puseră împreună pe lucru — vrea să știe despre auz. Este aici o grămadă de material despre frecvențele auditive, și în mod evident întreabă cum producem sunetele și cum le auzim.

— Cum ar putea ști computerul despre vorbire? întrebă Dawnay.

— Pentru că creatura lui *ne vede* întrebuințînd gura pentru a comunica și urechile pentru a asculta. Toate aceste întrebări sînt puse în urma observațiilor micului dumneavoastră monstru. El poate, probabil, să simtă vibrațiile vorbirii și acum, că e conectat cu mașina, îi transmite observațiile.

— Presupui.

— Cum îți explici altfel acest lucru?

— Nu văd cum se poate analiza toată structura omenească? spuse Reinhart.

— Nu e nevoie. Computerul continuă să deducă în mod inteligent, și tot ce avem de făcut e să reintroducem în mașină răspunsurile corecte. E vechiul joc.

Nu pot să-mi dau seama, totuși, de ce n-a găsit pînă acum o metodă mai rapidă. Sînt sigur că e în stare s-o facă. Poate creatura n-a corespuns așteptărilor.

— Vrei să încerci ? o întrebă Reinhart pe Dawnay.

— Am să încerc orice— spuse ea.

În timp ce se desfășura etapa următoare a proiectului, Christine rămase la computer, preluînd cele citite și introducînd rezultatele. Părea să se afle tot timpul într-o stare de tensiune nervoasă, dar nu spunea nimic.

— Vrei să treci la o altă muncă ? o întrebă Fleming, cînd fură singuri împreună într-o seară, în clădirea computerului.

— Nu. Mă fascinează.

Fleming îi privi fața gînditoare și frumoasă.

El nu mai flirta cu ea, cum obișnuia înainte, cînd nu era atît de captivată de munca lor, cînd nu era decît o fată din laborator. Băgîndu-și mîinile în buzunar, el se întoarse și părăsi clădirea. După ce plecă, ea traversă camera de control spre ușa laboratorului. Îi trebui un efort să treacă în camera cu rezervorul, și stătu un moment în prag, cu fața crispată, făcîndu-și curaj. Nu se auzea nici un zgomot, afară de zumzetul continuu de fond al computerului, dar cînd ajunse în dreptul ferestruicii din rezervor, creatura începu să se agite, bufnind în pereții rezervorului și stropind prin partea deschisă de sus.

— Liniște — spuse ea cu voce tare. Stai liniștită.

Se aplecă mecanic și se uită înăuntru prin ferestruică ; ochiul era acolo, privind-o continuu, dar creatura devenea din ce în ce mai agitată, plesnind în dreapta și-n stînga cu marginile trupului ei, ca o meduză. Christine își trecu o mînă peste frunte ; era ușor amețită din

cauza poziției aplecate, dar ochiul o ținea ca hipnotizată. Stătu acolo un lung minut, și apoi încă unul, devenind incapabilă să gîndească ; încet, ca din proprie voință, mîna ei dreaptă se mișcă de-a lungul laturii rezervorului în sus, și degetele ei căutară sîrma care ducea la cablul encefalografului. Cînd atinse sîrma, simți o înțepătură, pentru că trecea un slab curent prin ele.

În clipa în care atinse sîrma, creatura se liniști. Tot o mai privea fix, dar nu mai mișca. În întreaga clădire domnea tăcere absolută ; nu se auzea nimic, nici acum, în afară de zumzetul computerului. Christine se ridică încet, ca în transă, continuînd să țină sîrma. Își trecu degetele de-a lungul ei, pînă atinseră învelișul cablului, și apoi îl apucară, lăsîndu-l să alunece prin golul mîinii. Cablul era prins numai ușor, trecea de la rezervor la peretele laboratorului și era fixat de acesta cu bucăți de bandă țintuite în cuie, la interval de cîțiva metri. Pe cînd mîna își urma drumul de-a lungul cablului, ea merse țeapănă pînă la zid, și de-a lungul lui spre prag, către încăperea computerului. Ochii îi erau deschiși, dar ficși, și fără vedere. Cablul dispărea printr-o deschizătură perforată prin tocul ușii, și ea păru nedumerită cînd nu mai putu să-l urmeze. Apoi ridică cealaltă mînă și apucă iarăși cablul, de cealaltă parte a pragului.

Mîna ei dreaptă căzu, și ea trecu în încăperea alăturată, ținînd cablul cu stînga. Își făcu drum încet, de-a lungul peretelui, pînă la capătul stelajului cu aparatura de control, respirînd adînc, agitată de parc-ar fi fost adormită și tulburată de un vis. În centrul stelajelor cu aparatură, cablul intra în transformator, sub tabloul de control. Luminile tabloului clipeau continuu, într-un fel de ritm hipnotic, și ochii ei se opriră pe ele, cum se opriseră mai înainte pe ochiul creaturii.

Stătu în fața tabloului cîteva clipe, ca și cum nu mai era în stare să se miște ; apoi, încet, mîna ei stîngă dădu drumul cablului. Mîna ei dreaptă se ridică iarăși, și cu degetele de la ambele mîini apucă sîrmele de înaltă tensiune, care duceau de la transformator pînă la cele două terminale de lîngă capul ei. Aceste sîrme erau izolate pînă la un punct chiar sub terminale, unde miezul lor era dezvelit și prins de plăcile ieșite în afară. Mîinile i se ridicară de-a lungul lor, centimetru cu centimetru.

Fața îi era inexpresivă și trasă, și începu să se clatine, ca în ziua în care Fleming o făcuse să stea prima oară între plăcile terminale. Mîinile ei țineau strîns sîrmele, degetele ei ridicîndu-se încet de-a lungul lor. Apoi atinse miezul dezgolit.

Totul se întîmplă foarte repede. Corpul ei se răsuci, cînd întregul voltaj trecu printr-însul. Începu să strige, picioarele ei cedară, capul îi căzu înapoi și atîrnă de brațele întinse, parcă era crucificată. Lămpile de pe tabloul de evidență porniră din plin, luminînd fața ei desfigurată și o bufnitură tare și insistentă începu în camera alăturată.

Acestea durară cam zece secunde. Apoi țipătul ei se curmă scurt, o explozie violentă avu loc la tabloul de siguranțe de deasupra ei, luminile se stinseră, degetele ei se desfăcură de pe sîrma dezgolită, și ea căzu greoi — o grămadă informă — pe podea. Un moment domni liniștea. Creatura termină cu bufniturile și zumzetul computerului se opri brusc, ca tăiat cu cuțitul. Clopotul de alarmă răsună.

Prima persoană la fața locului fu Judy, care trecea prin fața clădirii cînd se porni alarma de la intrare. Împingînd ușa, alergă în grabă de-a lungul coridorului pînă la camera de control. La început nu văzu nimic.

Luminile din plafon ardeau încă, dar pupitrul de control ascundea podeaua din fața tabloului de control. Apoi zări trupul Christinei și, fugind înainte, îngenunche lîngă el.

— Christine !

Întoarse trupul pe spate. Christine privea în gol și mîinile îi căzură moi înapoi pe sol : erau negre și arse pînă la os. Judy cercetă inima fetei ; se oprise.

„O, Doamne !“ gîndi ea. „De ce trebuie întotdeauna să găsesc eu toți morții ?“

Reinhart se înapoiase la Londra, cînd auzi veștile. raportîndu-i lui Osborne, primi un răspuns diferit de cel pe care-l aștepta ; Osborne era desigur îngrijorat, dar prea preocupat de alte lucruri și privi întîmplarea ca pe o lovitură printre multe altele. Reinhart era întristat, dar și nelămurit ; nu numai Osborne, dar și toți ceilalți pe care îi întîlnea cînd circula încoace și încoace prin birourile de la Whitehall, păreau să poarte în gînd ceva secret și apăsător.

Se gîndi să meargă la Bouldershaw Fell, pe care nu-l mai vizitase de multă vreme, ca să încerce să scape de sentimentul de îngrijorare care-l stăpînea, dar descoperi îndată că radiotelescopul fusese pus sub control militar și era bine izolat de către Siguranța Ministerului Apărării. Aceasta se petrecuse, fără ca el să fi fost prevenit, în cursul ultimei săptămîni, cînd el fusese la Thorness. Era furios că nu l-au consultat și se duse să-l vadă pe Osborne, dar Osborne era prea ocupat pentru a-i fixa o întîlnire.

Ancheta asupra morții Christinei și autopsia urmară peste cîteva zile. Profesorul fu cel puțin scutit de sarcina de a da explicații unor rude ; ambii părinți erau morți și n-avea alte cunoștințe în țară. Fleming îi tri-

mise o scrisoare scurtă și rece, spunînd că nu i se întîmplase nici o pagubă importantă computerului și că el are o „teorie" despre moartea Christinei. Apoi urmă o lungă scrisoare, spunînd că circuitul ars fusese reparat și că mașina de calcul lucra din plin; prelucrînd o cantitate fantastică de informații în rezerva ei de memorie, dar Fleming nu preciza ce fel de informații. Dawnay îi telefonă cîteva zile mai tîrziu, spunîndu-i că mașina de calcul începuse să imprime din nou rezultate. O masă imensă de cifre curgea dintr-însa, și pe cît puteau spune ea și cu Fleming, nu erau întrebări, ci informații.

— Avem o grămadă de formule de biosinteză — spuse ea. Fleming bănuiește că mașina cere o nouă experiență, și cred că are dreptate.

— Alți monștri ? întrebă Reinhart la telefon.

— Posibil. Dar e mult mai complicat de data aceasta. Va fi o treabă imensă. Vom avea nevoie de noi ajutoare, și, mă tem, de alți bani.

Făcu o nouă încercare de a-l vedea pe Osborne și fu chemat, spre surprinderea sa, la Ministerul Apărării.

Osborne aștepta în camera lui Vandenberg, cînd sosi Reinhart. Vandenberg și Geers erau de asemenea acolo : părea că discutau de cîtăva vreme. Servieta lui Geers era deschisă pe masă și o mulțime de hîrtii fuseseră extrase dintr-însa și examinate. Ceva aspru și neprietenos în atmosfera încăperii îl puse în gardă pe Profesor.

— Luați loc — spuse Vandenberg automat — fără a zîmbi. Urmă o scurtă pauză intensă, în care fiecare aștepta să vorbească celălalt, apoi adăugă : Aud că ați mai înregistrat un cadavru.

— A fost un accident — spuse Reinhart.

— Sigur, sigur. *Două* accidente.

— Guvernul a primit rezultatele anchetei — spuse Osborne, privind spre covor. Geers tuși nervos și începu să-și adune hîrtiile.

— Da ? Reinhart privi spre general și așteptă.

— Îmi pare rău, Profesore — spuse Vandenberg.

— Pentru ce ?

Osborne îl privi în ochi pentru prima dată :

— Trebuie să acceptăm o schimbare de control, o reorganizare totală.

— De ce ?

— Lumea începe să pună întrebări. În curînd va descoperi că aveți această ființă vie, asupra căreia experimentați.

— Vorbiți de R.S.C.A. ? [1] Ființa noastră nu-i un animal. E doar o colecție de molecule, pe care am alcătuit-o noi înșine.

— Asta nu va satisface forurile.

— Nu putem să ne oprim tocmai la mijloc...

Reinhart privi de la unul la altul, încercînd să pătrundă ce era în mintea lor :

— Dawnay și Fleming tocmai pornesc la o nouă experiență.

— Știm asta — spuse Geers, bătînd cu degetele în hîrtiile pe care le băga în servietă.

— Atunci ?

— Îmi pare rău, spuse Vandenberg din nou : Asta-i sfîrșitul drumului dumitale.

— Nu înțeleg.

— Am făcut tot ce-am putut. Osborne se agită încurcat pe scaunul său. Ne-am luptat toți cît am putut.

— Luptat cu cine ?

[1] Societatea pentru protecția animalelor. (n.tr.)

— Guvernul este foarte hotărît. Osborne părea extrem de grijuliu să evite detalii. Am pierdut procesul, Ernest. A fost dezbătut și pierdut la un nivel mult mai înalt.

— Și acum — adăugă Vandenberg — ați mai înscris un cadavru.

— Asta-i numai o scuză. Reinhart se sculă în picioare, așa mici cum erau, și îl înfruntă pe celălalt peste birou : Doriți să ne înlăturați din treaba asta, pentru că vreți instalația. Falsificați orice situație.

Vandenberg suspină :

— Așa stau lucrurile. Nici nu mă așteptam ca dumneavoastră să înțelegeți punctul nostru de vedere.

Geers își închise servieta cu un zgomot sec și arboră un zîmbet ușor.

— Adevărul, Reinhart, e că te vor înapoi la Bouldershaw Fell.

Reinhart îl privi cu dezgust.

— Bouldershaw Fell ? Nici nu mă lasă să intru acolo.

Geers privi întrebător la general, care dădu din cap, în semn să continue.

— Guvernul ne-a pus la curent cu probleme confidențiale — spuse el cu un aer important.

— Acesta este un super-secret, înțelegeți — spuse Vandenberg.

— Atunci ar fi fost mai bine să nu-mi spuneți. Reinhart stătea țeapăn, ca un mic animal gata de apărare.

— Va trebui să știi — spuse Geers. Vei fi angrenat și dumneata. Guvernul a scos un strigăt de alarmă — un S.O.S. Vă vor pe voi toți — lucrînd pentru Ministerul Apărării.

— Indiferent de ce facem ?

— E o hotărîre a Consiliului de Miniştri. Osborne se adresa din nou covorului : Am obţinut cele mai bune condiţii posibile.

Vandenberg se ridică şi merse pînă la harta murală :

— Puterile apusene sînt adînc îngrijorate. Şi el evită privirea lui Reinhart. Din cauza urmelor pe care le înregistrăm.

— Ce urme ?

— ...În special cu ajutorul propriului dumneavoastră radiotelescop. Este singurul din ţară cu o capacitate de definire destul de ridicată. Dă de urmele unui mare număr de vehicule pe orbită.

— ...Terestre ? Reinhart privi la traiectoriile trasate pe hartă. Asta-i ce vă îngrijorează pe toţi ?

— Da. Cineva din cealaltă parte a globului le lansează cu iuţeală, continuu, dar sînt în afara bătăii ecranului nostru de pază. Agenţia Spaţială O.N.U. n-are nici o putere asupra lor, nici Alianţa Apuseană. Nimeni n-are. Geers încheie, strict pentru Reinhart : Aşa că te vor pe dumneata, să te ocupi de asta.

— Dar asta nu-i specialitatea mea. Profesorul stătea ferm în faţa biroului : Eu sînt astronom.

— Ce faceţi acum e specialitatea dumneavoastră ? întrebă Vandenberg.

— Decurge dintr-însa, dintr-o sursă astronomică.

— Dar asta-i ce vrea Consiliul de Miniştri — spuse Osborne, pe un ton care nu accepta replică.

— Şi munca la Thorness ?

Vandenberg se întoarse spre Profesor :

— Echipa dumneavoastră — ce-a rămas dintr-însa — va răspunde faţă de dr. Geers.

— Geers ?

— *Eu* sînt directorul staţiunii.

— Dar nu cunoşti lucruri elementare... Reinhart se abţinu să continue.

— Sînt fizician — spuse Geers. Cel puţin *eram*. Cred că mă pot pune la curent repede.

Reinhart îl privi dispreţuitor :

— Asta ai dorit tot timpul, nu-i aşa ?

— Nu eu am ales ! spuse Geers supărat.

— Domnilor ! necheză Osborne, dezaprobator.

Vandenberg se întoarse greoi la biroul său :

— Hai să nu facem dintr-asta o problemă personală.

— Şi munca lui Dawnay şi a lui Fleming ? întrebă Reinhart.

— Nu-i voi da afară — spuse Geers. Vom avea nevoie şi noi de o parte din timpul computerului, dar asta se poate aranja.

— Dacă mă daţi afară pe mine.

— Nu există nici un fel de blam contra dumitale, Ernest — spuse Osborne. După cum vei vedea din viitoarea listă de onoruri.

— O, dă-o dracului de listă de onoruri ! Reinhart îşi înfipse micile sale degete în palme. Ceea ce lucrează Dawnay şi Fleming este cel mai important proiect de cercetări pe care l-am avut vreodată în această ţară. Asta-i tot ce mă interesează.

Geers îl privi pătrunzător prin ochelari.

— Vom face tot ce vom putea pentru el, dacă ştiu să se poarte.

— Vor fi oarecari schimbări aici, miss Adamson.

Judy era în biroul lui Geers, împreună cu dr. Hunter, directorul medical al staţiunii, un bărbat mare şi ciolănos, care arăta mai mult a militar decît a medic.

— Profesorul Dawnay va începe o nouă experiență, dar nu sub direcția Profesorului Reinhart. Reinhart a fost scos.

— Atunci cine...? lăsă ea întrebarea neterminată. Doctorul Hunter nu-i plăcea și nu dorea de fel să fie condusă de el.

— *Eu* răspund.

— Dumneata?

Probabil că Hunter era obișnuit cu acest fel de insulte; doar un ușor rînjet apăru pe fața sa mare, grosolană.

— Desigur, sînt numai un umil medic. Autoritatea supremă va fi a doctorului Geers.

— Și dacă profesorul Dawnay ridică obiecții?

— Nu ridică. N-o interesează partea organizatorică. Noi trebuie să punem lucrurile la punct pentru ea. Dr. Geers va avea jurisdicția finală asupra computerului și eu îl voi ajuta cu experiențele de resortul biologiei. Cît despre dumneata... — el culese o hîrtie de pe biroul directorului — erai detașată pe lîngă Ministerul Științelor. Uită asta. Ești din nou la noi. Voi avea nevoie de dumneata pentru securitatea părții care ne interesează pe noi în această afacere.

— Programul profesorului Dawnay?

— Da. Cred că vom realiza o nouă formă de viață.

— O nouă formă de viață?

— Îți taie răsuflarea, așa-i?

— Ce fel de formă?

— Nu știm încă, dar cînd vom afla, va trebui să păstrăm problema pentru noi, nu-i așa? Se uită la ea într-un fel nerușinat. Avem privilegiul de a fi moașe la un mare eveniment.

— Și dr. Fleming? întrebă ea, privindu-l drept în față.

— El rămîne aici mai departe, la cererea Ministerului Ştiinţelor, dar nu prea cred că i-au mai rămas multe de făcut.

Fleming şi Dawnay primiră vestea despre îndepărtarea lui Reinhart aproape fără comentarii. Dawnay era în întregime preocupată de ceea ce făcea, iar Fleming — retras şi solitar.

Singura persoană cu care el ar fi putut vorbi era Judy — şi pe ea o evita. Deşi el şi Dawnay lucrau strîns împreună, n-aveau totuşi încredere unul într-altul şi nu discutau niciodată deschis despre nimic, în afara experienţei propriu-zise. Chiar în legătură cu aceasta, îi fu greu s-o convingă de vreo teză de principiu.

— Presupun — spuse ea, pe cînd stăteau în faţa imprimatorului de rezultate, controlînd noi şiraguri de cifre — presupun că toate acestea sînt informaţiile pe care Ciclop le-a băgat în maşină.

— Parte din acestea. Plus ce-a aflat maşina de la Christine, cînd a ţintuit-o pe contacte.

— Ce putea să afle ?

— Îţi aduci aminte c-am spus că maşina trebuie să aibă şi un fel mai rapid de a primi informaţii despre noi ?

— Îmi amintesc că erai nerăbdător.

— Nu numai eu. În acele cîteva secunde înainte să sară siguranţa aş crede că a primit mai multe informaţii fiziologice decît ai putea dumneata să prelucrezi timp de o viaţă.

Dawnay suflă uşor pe nas, cum avea ea obiceiul, şi îl lăsă să-şi urmeze gîndurile proprii. El culese o bucată de sîrmă izolată şi merse la unitatea de control. unde se aşeză în faţa tabloului de evidenţă care sclipea, ţinînd cîte unul din capetele dezgolite ale sîrmei în

fiecare mînă. Înălțîndu-se către una din terminale, atîrnă un capăt al sîrmei peste ea, apoi, ținînd sîrma de partea izolată, apropie încet al doilea capăt de cealaltă terminală.

— Ce vrei să faci ? Dawnay traversă repede încăperea către dînsul. Ai s-o scurtcircuitezi.

— Nu cred — spuse Fleming. El atinse terminala cu partea dezgolită a sîrmei : Vezi !

Nu se iscă decît o mică scînteie, cînd cele două suprafețe de metal se întîlniră.

Fleming lăsă să cadă sîrma și rămase cîteva secunde gînditor. Apoi ridică încet ambele sale mîini către terminale, cum făcuse Christine.

Dawnay făcu un pas înainte pentru a-l opri :

— Pentru Dumnezeu !

— E în regulă. Fleming atinse cele două terminale deodată, și nu se întîmplă nimic. Stătu acolo cu brațele întinse, ținînd plăcile de metal, pe cînd Dawnay îl observa cu un amestec de scepticism și teamă.

— N-am avut destulă moarte ?

— *Mașina* a avut. Își lăsă brațele în jos. A învățat. Nu cunoștea efectele voltajului asupra țesuturilor organice, pînă ce n-a avut-o pe Christine între terminale. Nici nu știa că se va autoavaria. Dar acum, cînd știe, își ia precauții. Dacă încerci să scurtcircuitezi acești electrozi, va reduce voltajul. Încearcă.

— Nu, mulțumesc. M-am săturat de ideile dumitale originale.

Fleming o privi cu duritate.

— Să știți că n-aveți de-a face numai cu o aparatură. Aveți de-a face cu un creier, și încă unul foarte bun.

Cum ea nu răspunse, el plecă.

Cu toată presiunea lucrărilor pentru Ministerul Apărării, Geers găsi timpul și modalitatea s-o ajute pe Dawnay. Era genul de om care se hrănea cu activitate, ca o lăcustă; să aibă multe lucruri sub control — iată ce-i satisfăcea rîvna interioară și înlocuia spiritul creator care-l părăsise. Hotărî să i se pună la dispoziție lui Dawnay și mai multă aparatură, și mai multe ajutoare — și raporta progresele ei cu mîndrie crescîndă. „Voi face treabă mai bună ca Reinhart" — gîndea.

Blocului computerului îi fu adăugat un nou laborator, care adăpostea o imensă mașină foarte complicată pentru sinteza A.D.N.-ului, și în cursul următoarelor săptămîni fură instalate aparate noi, destinate cristalografiei cu raze X, și unități de sinteză chimică pentru a fabrica compuși de fosfați, dioxiriboză, adenină, thymină, cytosină, tyrosină și alte ingrediente necesare pentru a alcătui moleculele de A.D.N., sămînța vieții. În cîteva luni obținură o spirală A.D.N. de vreo cinci miliarde de formule-cod de nucleotide în construcție, și pînă la sfîrșitul anului realizaseră o unitate genetică de cincizeci de cromozomi — asemănătoare, dar întrucîtva superioară necesității genetice a omului.

La începutul lui februarie, Dawnay raportă apariția unui embrion viu — în aparență omenesc.

Hunter se repezi pînă la clădirea laboratorului, ca să-l vadă. Trecu pe lîngă Fleming, traversînd camera computerului, dar nu-i spuse nimic; Fleming se ocupase de partea sa, după cum promisese, și nu făcea nici un efort să ajute la problemele de biochimie. În laborator, Hunter o găsi pe Dawnay, aplecată peste un mic cort cu oxigen, înconjurată de aparatură și de un număr de asistenți de-ai ei.

— Trăiește?

— Da. Dawnay se ridică și îl privi.

— Cu ce seamănă ?

— E un copil.

— Un copil de om ?

— Așa aș zice, deși mă îndoiesc că Fleming va spune la fel. Arboră un zîmbet de satisfacție. Și-i o fetiță.

— Nu-mi vine să cred. Hunter privi în jos, înspre cortul de oxigen. Pot să mă uit ?

— Nu-i mare lucru de văzut ; abia un ghemotoc învelit.

Sub învelișul de plastic al cortului era ceva care ar fi putut fi omenesc, dar corpul era strîns învelit într-o pătură, și fața ascunsă de o mască. Un tub de cauciuc dispărea pe lîngă gît, sub pătură.

— Respiră ?

— Numai cu ajutor extern. Pulsul și respirația normală. Greutatea : trei kilograme. Cînd am venit prima dată aici, n-aș fi crezut așa ceva. Se întrerupse deodată, pe neașteptate copleșită de emoție. Continuă apoi, cu vocea mai blîndă ca de obicei : S-a înfăptuit toată alchimia fabricării aurului, a fabricării vieții. Bătu în tubul de cauciuc și reluă felul ei repezit, obișnuit de a vorbi : O hrănim intravenos. Ați putea obiecta că n-are instinctul normal al suptului. Va trebui s-o învățați.

— Ne-ați dat o sarcină serioasă — spuse Hunter, mișcat, dar deja preocupat de răspunderi formale.

— Am dat viață omenească, făcută de ființe omenești. I-au trebuit naturii două mii de milioane de ani ca să facă o treabă ca asta ; nouă ne-au trebuit paisprezece luni.

Hunter își regăsi manierele medicale mondene :

— Lăsați-mă să fiu primul care să vă felicite.

— Te porți ca la o naștere normală — spuse Dawnay, reușind să strîmbe din nas și să surîdă în același timp.

Mica creatură din cort păru să prospere cu hrana sa intravenoasă. Creştea cam cu o jumătate de ţol [1] zilnic şi era evident că nu avea să treacă prin fazele copilăriei obişnuite ale unei fiinţe omeneşti. Geers raportă directorului general al cercetărilor din Ministerul Apărării că în ritmul actual avea să atingă statura umană normală în trei sau patru luni.

Reacţia oficială la întregul eveniment fu un amestec de mîndrie şi discreţie. Directorul general trimise după un raport complet şi îl incluse într-o categorie ultrasecretă. Îl trecu mai departe ministrului Apărării, care îl comunică, în rezumat, Primului Ministru, mirat şi perplex. Consiliul de Miniştri fu informat în termenii cei mai strict confidenţiali, şi Ratcliff se întoarse în biroul său din Ministerul Ştiinţelor, tulburat şi nesigur de ce urma să facă. După o gîndire prelungă, îl informă pe Osborne, care îi scrise lui Fleming, cerînd un raport independent.

Fleming răspunse laconic : „Omorîţi-o !"

Apoi fu convocat în biroul lui Geers şi rugat să se explice.

— Mi-e greu să cred — spuse Geers, cu ochii îngustaţi în spatele ochelarilor — că problema aceasta te priveşte în vreun fel.

Fleming bătu cu pumnul în biroul enorm :

— Sînt sau nu mai sînt membru al echipei ?

— Într-un sens eşti.

— Atunci poate că mă veţi asculta. Creatura poate *arăta* ca o fiinţă omenească, dar nu-i. Este o prelungire, o anexă a maşinii, ca şi cealaltă făptură, doar mai complexă.

— Teoria dumitale e bazată pe ceva ?

[1] Cam 13 mm. (n.tr.)

— E bazată pe logică. Cealaltă creatură a fost o primă tentativă, o primă încercare de a produce un organism ca al nostru, urmînd deci să fie acceptat de noi. Aceasta de acum e o tentativă mai reușită, bazată pe mai multă informare. Am lucrat asupra acestei informări, știu cît este de bine gîndită.

Geers își întredeschise puțin ochii :

— Și după ce am realizat acest miracol, dumneata propui să-l omorîm ?

— Dacă nu știi, n-ai să fii niciodată în stare să știi. Lumea va începe să se gîndească la această creatură ca la o ființă omenească. Vor spune că o asasinăm. Ne va stăpîni — mașina ne va stăpîni, cum va voi.

— Și dacă nu dorim să urmăm sfatul dumitale ?

— Atunci țineți-o departe de computer.

Geers șezu un moment liniștit, cu ochelarii sclipind. Apoi se ridică, semn că întrevederea luase sfîrșit.

— Ești aici numai detașat, Fleming, și asta datorită amabilității ministrului Științelor. Hotărîrea în această problemă îmi revine mie și nu dumitale. Vom face ceea ce cred *eu* că e mai bine — și o vom face aci.

IX

Accelerare

După patru luni, fata — așa cum prezisese Geers — semăna cu un copil normal. În cea mai mare parte a timpului stătea într-un cort de oxigen, deși învăța să respire ca un om, pe perioade din ce în ce mai lungi.

La sfîrșitul primei luni nu se mai hrănea artificial și se folosea de un biberon. Altminteri, nu se întreprinse nimic pentru a-i stimula mintea, și ea stătea culcată, inertă ca un sugaci, privind în tavan. Geers se neliniștea, pe măsură ce creșterea continua, dar făptura se opri la un metru șaptezeci, cînd ajunsese o tînără femeie pe deplin dezvoltată.

— Și încă o tînără femeie de-a dreptul frumoasă — spunea Hunter, lingîndu-și buzele.

Geers nu permise nimănui — afară de Hunter, Dawnay și asistenții lor — s-o vadă. Trimitea zilnic rapoarte confidențiale la Ministerul Apărării și fu vizitat de două ori de Directorul General al Cercetărilor, cu care întocmi planuri pentru viitorul creaturii. Fură luate precauții extreme pentru ca existența ei să se păstreze secretă; o gardă de zi și alta de noapte fură așezate lîngă computer, iar personalul blocului de laboratoare, și toți ceilalți care știau, depuseră un jurămînt de tăcere. Afară de Reinhart (căruia îi spusese, neoficial, Osborne) și de cîțiva funcționari superiori și politicieni de la Londra, nimeni, exceptînd echipa de cercetători de la Thorness, nu știa nimic despre ea.

Fleming, după părerea lui Geers, era elementul cel mai dubios din tot grupul, și i se dădură instrucțiuni speciale lui Judy să-l țină sub observație. Ei doi de-abia schimbaseră o vorbă din primăvara trecută. El făcuse o încercare de a-și cere scuze, prea puțin amabilă și cu jumătate gură, dar ea i-o retezase scurt, și de atunci, cînd se întîlneau în complex, se ignorau reciproc. Cel puțin, își spunea ea, nu-l mai spiona și pe el; el se separase de cercetările lui Dawnay, sector unde Judy fusese repartizată după moartea lui Bridger; așadar, nu mai era nevoită să se ocupe și de el. Toate problemele

de conștiință pe care și le făcea în trecut erau înecate într-un soi de indiferență apatică. Dar acum era altceva. Concentrîndu-și toată voința, se duse să-l caute la computer, simțindu-și picioarele ciudat de nesigure. Îi arătă instrucțiunile pe care le primise.

— Vrei, te rog, să citești asta? spuse ea, fără nici un fel de introducere.

Aruncă o privire asupra hîrtiei și i-o înapoie:

— Are antetul Ministerului Apărării — citește-o *dumneata*. Sînt foarte selectiv cu ceea ce ating.

— Sînt preocupați de securitatea noii creaturi — spuse ea sec, dînd înapoi în fața agresivității lui.

Fleming rîse.

— Te amuză? întrebă ea. *Eu* trebuie să răspund pentru securitatea ei.

— Și cine răspunde de securitatea dumitale?

— John — fața lui Judy se înroși: Sîntem oare siliți să fim mereu de o parte și de alta a baricadei?

— Așa s-ar părea, ce zici? Tonul lui șovăia între simpatie și indiferență: Mă tem că nu prea înghit prețioasa dumneavoastră creatură.

— Nu-i a mea. Îmi fac meseria. Nu-ți sînt dușmană.

— Nu. Ești numai genul de fată pe care toți o împing încoace și încolo. Își plimbă prin încăpere o privire dezarmată: O, eu le-am spus părerea mea!

Ea încercă o ultimă tentativă de apropiere:

— A trecut multă vreme de cînd nu ne-am mai plimbat cu barca.

— Da, multă vreme...

— Sîntem aceiași.

— Într-o lume diferită. Schiță o mișcare de parc-ar fi vrut să plece.

— E aceeași lume, John.

— O. K. ! Explică-le dumneata că lucrurile stau așa.

Trecu Hunter :

— O scoatem afară.

Fleming, ușurat, n-o mai privi pe Judy.

— Pe cine ?

— Fetița din cortul de oxigen.

— Avem voie ? întrebă Judy.

— Este o împrejurare deosebită. Sărbătorim ieșirea ei în lume.

Hunter îi surîse cu subînțeles, galant, și trecu în cealaltă cameră. Fleming se uită acru după el.

— Monstru în mărime naturală, oferit ca supliment pentru fiecare cumpărător.

Judy se surprinse rîzînd. Simți că erau dintr-o dată cu mult mai apropiați.

— Îl detest pe acest om, își dă niște aere...

— Sper că o omoară — spuse Fleming. E probabil un medic destul de prost.

Trecură împreună spre laborator. Hunter dirija deschiderea capătului din fund al cortului cu oxigen, supravegheat de Dawnay. Sub cort era un pat îngust pe rotile ; doi asistenți îl traseră cu grijă înainte. Ceilalți stăteau de jur împrejur, pe cînd patul alunecă afară cu creatura-fată : mai întîi picioarele acoperite cu un cearșaf, apoi corpul, de asemenea acoperit. Era culcată pe spate ; cînd i se văzu fața, Judy tresări violent. Era o față aspră și frumoasă, cu pomeții obrajilor proeminenți și cu trăsături generoase, de tip baltic. Părul ei lung și blond se răsfira pe pernă, ochii îi erau închiși și respira pașnic, ca în somn. Părea o întruchipare purificată, blondă, a Christinei.

— E Christine — șopti Judy — Christine.

— Nu poate fi — spuse Hunter cu bruschețe.

— Există o asemănare exterioară — admise Dawnay.

Hunter i-o reteză scurt :

— I-am făcut autopsia celeilalte fete. De altfel, aceea era brunetă.

Judy se întoarse către Fleming :

— Să fie asta un soi de farsă cumplită ?

El dădu din cap :

— Nu te lăsa înșelată. Nu vă lăsați înșelați nici unul din voi. Christine e moartă. Christine a reprezentat doar *modelul.*

O clipă nu vorbi nimeni, în timp ce Dawnay luă pulsul creaturii și se aplecă să-i privească fața. Ochii ei se deschiseră și priviră vag în tavan.

— Ce înseamnă asta ? întrebă Judy.

Își aminti că o văzuse pe Christine moartă, și totuși, făptura era absolut asemănătoare cu ea — și trăia.

— Înseamnă — spuse Fleming, ca și cum ar fi răspuns tuturor — că mașina a luat o ființă omenească și a făcut o copie. A greșit unele lucruri, de pildă culoarea părului, dar în general a făcut o treabă destul de bună. Poți transcrie anatomia umană în cifre, și asta-i ceea ce a făcut computerul ; și apoi ne-a pus pe noi să le realizăm.

Hunter se uită la Dawnay și făcu semn asistenților să împingă patul într-o încăpere învecinată.

— Ne-a dat ce voiam, în orice caz — spuse Dawnay.

— Așa credeți ? Creierul e cel care contează ; trupul n-are importanță. Nu a creat o ființă omenească, a înfăptuit o creatură străină de noi, care arată ca o ființă omenească.

— Dr. Geers ne-a expus teoria dumitale — spuse Hunter, trecînd mai departe, în urma fetei de pe pat.

Dawnay ezită o clipă, înainte de a-i urma :

— Poate că ai dreptate, și în cazul acesta va fi cu atît mai interesant.

Fleming se stăpîni cu un efort evident.

— Ce aveţi de gînd cu ea ?

— O vom educa.

Fleming se întoarse şi ieşi din laborator, revenind în camera computerului, cu Judy după el.

— Ce-i rău în asta ? întrebă ea. Toţi ceilalţi...

O privi :

— Ori de cîte ori o inteligenţă superioară întîlneşte una inferioară, o distruge. Iată ce-i rău. Epoca fierului a distrus epoca pietrei, „feţele palide“ i-au învins pe indieni. Ce a rămas din Cartagina, cînd au terminat romanii cu ea ?

— Deci în ultimă instanţă e rău ?

— E rău pentru noi.

— De ce ar fi ?

— Cei tari sînt întotdeauna fără cruţare cu cei slabi.

Puse o mînă nesigură pe mîneca lui :

— Atunci cei slabi ar face mai bine să se unească.

— Ar fi trebuit să te gîndeşti la asta mai devreme — spuse el.

Judy îl cunoştea destul de bine ca să nu insiste ; se întoarse la propria ei viaţă, lăsîndu-l cu frămîntările şi îndoielile sale.

În anul acela n-a mai fost o primăvară timpurie. Vremea aspră, întunecată, ţinu pînă la sfîrşitul lui aprilie, potrivită cu atmosfera întunecată, neînsorită a complexului. Afară de experienţa lui Dawnay, nimic nu mergea cum trebuie. Personalul permanent al lui Geers şi echipele de cercetare pentru rachete lucrau sub tensiune, fără vreun succes efectiv. Se făceau mai multe experimente ca oricînd, dar fără rezultate satisfăcătoare. După fiecare încercare ratată, ţesătura cenuşie a norilor dinspre Atlantic se îngrămădea din nou pe promon-

toriu, ca și cum ar fi vrut să arate că nimic nu se va schimba sau îmbunătăți vreodată.

Numai creatura înflorea, ca o plantă exotică într-o seră. O parte din laboratoarele lui Dawnay fură amenajate în chip de locuință pentru fată. Aici era îngrijită și pregătită pentru rostul ei, ca o prințesă din povești. O numiră Andromeda, după tărîmul ei de origină, și o învățară să mănînce și să bea și să stea așezată și să se miște. La început învață foarte încet să-și cunoască trupul; n-avea, după cum spunea Dawnay, nici unul din instinctele copilului în creștere, dar curînd era limpede că putea absorbi cunoștințele cu o iuțeală nemaipomenită. Nu trebuia să i se spună nimic de două ori. O dată ce înțelegea capacitățile unui lucru, îl stăpînea fără ezitare sau efort.

Așa s-a întîmplat și cu vorbitul. La început păru să nu-i sesizeze existența, nu țipase niciodată cum țipă copiii, și trebuia învățată ca un copil surd, lămurindu-i-se vibrația corzilor vocale, și rostul lor. Dar îndată ce înțelese, învață limbajul articulat în ritmul în care i se explica pe silabe. După cîteva săptămîni putea comunica prin limba vorbită.

În cîteva săptămîni învățase, de asemenea, să se miște ca o ființă omenească — puțin cam țeapănă, ca și cum corpul ar fi lucrat după instrucțiuni, și nu după propriile sale dorințe — dar grațios și fără nici un fel de discordanțe. Cea mai mare parte a timpului era ținută în locuința ei, deși în fiecare zi, cînd nu ploua, era scoasă la plimbare pe cîmpiile pustii, într-o mașină închisă, și lăsată să umble la aer curat, sub escortă și în afara vederii vreunor ochi dinăuntrul sau dinafara complexului.

Niciodată nu se plîngea, orice i s-ar fi făcut. Accepta controalele medicale, învățătura, supravegherea conti-

nuă, ca și cum n-ar fi avut voință sau dorințe proprii. De fapt, nu arăta nici un fel de emoții, în afară de foame înainte de masă și oboseală la sfîrșitul zilei — și atunci o oboseală fizică, niciodată una mentală. Era întotdeauna amabilă, întotdeauna ascultătoare și foarte frumoasă. Se purta într-adevăr ca în vis.

Geers și Dawnay îi prevăzuseră educația într-un ritm care concentra un întreg ciclu universitar, în localul care începu să semene mai degrabă cu clădirea destinată unor cursuri de vară. O dată ce înțelesese bazele aritmeticii elementare, nu mai avu nici o dificultate cu matematicile superioare. Parcă era un computer ; trecea prin cifre cu logica rapidă a unui calculator, și nu greșea niciodată. Părea capabilă să țină minte cele mai complexe progresii, fără o umbră de oboseală.

În rest, era îndopată cu fapte ca o enciclopedie. Geers și profesorii care erau trimiși la Thorness într-o procesiune fără sfîrșit și impresionant academică — nu ca s-o instruiască direct, căci era ținută secret, ci ca să-i îndrume pe instructorii ei — puseră bazele unui nivel general de cunoștințe fără specializare amănunțită, așa că la sfîrșitul cursului ei de vară — și al verii, Andromeda știa teoretic tot atîtea despre lume, cît un absolvent de școală, inteligent și receptiv. Îi lipsea însă orice simț al experienței umane, orice atitudine spontană. Deși era sprintenă și destul de comunicativă, părea că se mișcă și că vorbește ca în transă : aceasta era impresia pe care o lăsa, în ultimă instanță.

— Ai dreptate — recunoscu Dawnay față de Fleming : Ea n-are un creier, ci un calculator.

— Nu-i același lucru ?

Fleming privi către fata subțire și frumoasă, care ședea la masă citind, în ceea ce devenise odaia ei. Era în timpul uneia din rarele lui vizite la Dawnay. Laboratorul fusese transformat într-un apartament, care părea ieșit de-a dreptul dintr-o revistă de arhitectură interioară — fata completînd decorul.

— Este infailibilă — spuse Dawnay. Nu uită. Nu greșește niciodată. Știe de pe acum mai mult decît știu cei mai mulți.

Fleming se încruntă :

— Dacă vei continua să bagi informații în ea, va ști în curînd mai multe decît dumneata.

— Probabil. Persoanele care ne conduc au anumite planuri în legătură cu ea.

Planul lui Geers era destul de evident. Problemele urgente ale Centrului de cercetări rămîneau nesoluționate, cu toate că se folosea noul computer. Principala dificultate era că nu știau cum să-l întrebuințeze. Îl luau din mîinile lui Fleming cîteva ore pe zi și reușeau să obțină o serie de calcule, efectuate rapid de mașină, dar n-aveau mijloace pentru a-i verifica adevăratul potențial sau pentru a-i întrebuința imensa putere intelectuală în slujba problemelor care nu erau puse în termeni matematici. Dacă — așa cum socotea Fleming — ființa creată cu ajutorul mașinii avea vreo afinitate cu ea, atunci era logic să poată fi utilizată ca un intermediar. Monstrul prim era evident incapabil să comunice computerului vreo cerință umană, dar cu fata se schimbau lucrurile. Dacă ea se arăta în stare să devină o curea de transmisie, totul evolua cum nu se poate mai pasionant.

Ministerul Apărării n-avea nici o obiecție față de această idee, și deși Fleming îl preveni pe Osborne — cum îl prevenise pe Geers — acesta nu mai avea nici

un cuvînt în fața celor care hotărau în ultimă instanță. Fleming nu făcea decît să asiste neputincios și să observe cum comenzile mașinii erau îndeplinite fără ezitare de persoanele care nu voiau să asculte de el. El însuși n-avea nimic pe care să se bizuie, decît o punte îngustă de logică. Dacă greșise, greșise tot raționamentul chiar de la început, și rostul vieții create nu era cel bănuit de el. Dar dacă avea dreptate, ei mergeau drept spre un dezastru.

De altfel, era în încăperea computerului, cînd Geers și Dawnay aduseră prima oară fata acolo.

— Pentru Dumnezeu !

Privi de la Geers la Dawnay, într-un ultim apel disperat.

— Știm cu toții ce crezi, Fleming — spuse Geers.

— Atunci împiedicați-o să intre aici.

— Dacă ai vreo plîngere, fă-o la Minister.

Se îndreptă către ieșire.

Dawnay ridică din umeri ; i se părea și ei că Fleming făcea prea mult caz pentru nimic.

Geers ținu ușa deschisă și Andromeda intră, escortată de Hunter, care mergea pe lîngă ea — și totuși ușor în urmă — ca niște personaje din romanele lui Jane Austin. Andromeda se mișca țeapănă, dar era pe de-a întregul lucidă, cu fața calmă, ochii ei cuprinzînd totul. Tabloul părea oarecum artificial și ireal, ca și cum grupul s-ar fi pregătit pentru un menuet.

— Aceasta e camera de control a computerului — spuse Geers, pe cînd fata stătea, privind în jur. Părea un părinte bun, dar sever. Îți amintești că ți-am vorbit despre el ?

— De ce aș fi uitat ?

Deși vorbea lent, articulînd cu riguroasă precizie cuvintele, vocea ei, ca și fața, era calmă și atrăgătoare.

Geers o conduse de-a lungul încăperii :

— Aceasta este unitatea în care se introduc întrebările, INPUT-ul. Singurul fel prin care putem da informații computerului este dactilografierea lor direct aici. Asta ia timp mult.

— Trebuie să ia.

Ea examina clapele cu un fel de interes calm.

— Dacă vrem să comunicăm cu ea — continuă Geers — nu avem decît să selecționăm cîte ceva din rezultate și să le introducem din nou aici.

— E un procedeu foarte greoi — spuse ea, încet.

Dawnay veni și se așeză de cealaltă parte a fetei :

— Ciclop, din camera alăturată, poate comunica direct, prin cablul coaxial.

—Asta-i ce doriți să fac eu ?

— Vrem să ne lămurim — spuse Geers.

Fata ridică ochii și-l văzu pe Fleming privind-o fix. Ea nu-l remarcase pînă atunci, și îi întoarse privirea, lipsită de expresie.

— Cine este ?

— Doctorul Fleming — spuse Dawnay. El a proiectat computerul.

Fata merse rigidă pînă la el și-i întinse mîna.

— Bună ziua.

Vorbea ca și cum ar fi repetat o lecție. Fleming îi ignoră mîna și continuă s-o privească fix. Ea îi întoarse privirea fără să clipească și, după un minut, lăsă brațul să-i cadă.

— Socot că ești un om inteligent — spuse ea, simplu.

Fleming rîse.

— De ce faci asta ? întrebă ea.

— Ce ?

— Rîzi — ăsta-i cuvîntul ?

Fleming dădu din umeri :

— Oamenii rîd cînd sînt fericiți și plîng cînd sînt triști. Uneori rîdem cînd sîntem nefericiți.

— De ce ? Ea continuă să-l privească în față. Ce înseamnă fericit sau trist ?

— Asta se *simte*.

— Eu nu le *simt*.

— Nu. Nici n-ar fi posibil.

— De ce aveți aceste porniri ?

— Pentru că sîntem imperfecți.

Fleming îi întoarse privirea, ca și cum ar fi provocat-o. Geers se agita, impacient.

— Lucrează normal, Fleming ? Nu-i nimic pe tabloul de observație ?

— Care-i tabloul de observație ? întrebă ea, întorcîndu-se.

Geers i-l arătă și ea privi la șirurile de becuri neluminate, pe cînd Geers și Dawnay îi explicau întrebuințarea terminalelor.

— Am dori să stai între ele — spuse el.

Ea merse hotărîtă către tablou, și cum se apropie, lămpile începură să clipească. Se opri.

— E în ordine — spuse Dawnay.

Geers luă învelișurile izolate de pe terminale și o pofti pe fată să înainteze, pe cînd Fleming privea, încordat, fără a spune un cuvînt. Ea merse în silă, cu fața obosită și crispată. Cînd ajunse la tablou, se opri, cu cîte un terminal la cîțiva centimetri de fiecare parte a capului, și luminile începură să clipească mai repede. Încăperea era plină de zumzetul computerului. Încet, fără a i se fi spus, ea ridică mîinile către terminale.

— Ești sigur că e neutralizat ?

Geers îl privi îngrijorat pe Fleming.

— Se autoneutralizează.

Cînd mîinile fetei atinseră plăcile de metal, ea se cutremură. Stătu cu fața inexpresivă, ca în transă, și apoi le dădu drumul și se clătină nesigură. Dawnay și Geers o susținură și o duseră pînă la un scaun.

— E în ordine ? întrebă Geers.

Dawnay dădu afirmativ din cap :

— Dar ia priviți !

Toate luminile de pe tablou erau aprinse și zumzetul computerului crescu, mai tare ca înainte.

— Ce s-a întmplat ?

— Vorbește cu mine — spuse fata. *Știe* despre mine.

— Ce spune ? întrebă Dawnay. Ce *știe* despre dumneata ? Cum vorbește ?

— Noi... noi comunicăm.

Geers păru neplăcut surprins :

— În cifre ?

— S-ar putea exprima și în cifre — spuse ea, privind, fără să vadă, fix înainte. Ar trebui foarte multă vreme pentru a vă explica...

— Și îi poți comunica și dumneata ?

Dawnay fu întreruptă de o puternică explozie în camera alăturată. Tabelul de evidență se stinse, zumzetul se opri.

— Ce-a fost asta ? întrebă Geers.

Fleming se întoarse fără a-i răspunde și merse rapid spre prima încăpere a laboratorului, unde erau adăpostiți Ciclop și rezervorul lui. Din fișele de contact de deasupra rezervorului ieșea fum. Cînd le trase afară, capetele erau înnegrite și bucăți de țesut carbonizat atîrnau de ele. Privi în rezervor și buzele i se subțiară.

Dawnay se repezi înăuntru, urmată de Geers.

— Ce i s-a întîmplat ?

— A fost electrocutat. Fleming îi flutură sîrmele pe sub nas : A fost un nou scurtcircuit și l-a omorît.

Geers se uită în rezervor și se retrase, dezgustat.

— Ce-ai făcut cu unitățile de control ? întrebă el.

Fleming aruncă pe jos resturile carbonizate ale firelor.

— Eu n-am făcut nimic. Computerul știe să-și ajusteze voltajele — știe să ardă țesuturile — știe să ucidă.

— Dar de ce ? întrebă Geers.

Priviră cu toții, din instinct, spre ușa camerei computerului. Fata stătea acolo.

— Din cauza *ei*.

Fleming merse spre ea încruntat, cu falca repezită înainte.

— Tocmai i-ai transmis, nu-i așa ? Știe că are un sclav mai bun acum. Nu mai avea nevoie de acea biată creatură. Asta-i ce-ai spus, nu-i așa ?

Ea îi întoarse privirea, calmă :

— Da.

— Vedeți ? Se întoarse către Geers : Ați izbutit să creați un ucigaș. Cu Bridger poate să fi fost un accident ; poate și cu Christine, deși eu i-aș spune omor. Dar aceasta a fost pură, deliberată crimă.

— Era doar o creatură primitivă — spuse Geers.

— Și cra de prisos ! Se întoarse spre fată : Așa-i ?

— Ne stătea în cale — răspunse ea.

— Și data viitoare ai putea să-i stai dumneata în cale — sau eu, sau altul — oricare din noi !

Fața ei rămase fără urmă de expresie :

— Noi n-am făcut decît să eliminăm un material inutil.

— „Noi" ?

— Computerul și cu mine. Ea își duse degetele la frunte.

Fleming o privi intens :

— Sînteţi una şi aceeaşi, aşadar ? O inteligenţă combinată.

— Da — spuse ea — cu voce albă. Înţeleg...

— Atunci înţelege şi asta ! Vocea lui Fleming se ridică, mînioasă, şi-şi împinse obrazul strîns lîngă al ei ! Îţi dau o informaţie : e rău să ucizi.

— Rău ? Ce înseamnă „rău" ?

— Chiar *dumneata* vorbeai adineauri despre omor... — spuse Geers.

— O, Doamne ! izbucni Fleming cu violenţă. Nu există aici nici o persoană în toate mînţile ?

Mai privi o clipă fix spre Andromeda, şi apoi ieşi, alergînd aproape, din încăpere.

Bouldershaw Fell arăta exact ca pe vremea cînd Reinhart venise pentru prima dată în vizită cu Judy. Iarbă şi buruieni năpădiseră ruinele construcţiilor şi cîmpia mlăştinoasă dimprejur ; dîre urîte pătau pereţii clădirilor, în locurile unde acoperişurile cedaseră în timpul furtunilor de iarnă ; dar triplul arc se înălţa încă, imobil, deasupra marii sale cupe ; în interiorul observatorului principal, aparatura şi personalul îşi continuau munca lor calmă, metodică. Harvey era şi acum însărcinat cu pupitrul de control, mesele cu aparataj de dirijare şi calcul flancau fereastra largă de o parte şi de alta, şi fotografiile stelelor atîrnau pe pereţi, deşi nu atît de curate şi noi cum fuseseră la început.

Singurul semn al problemei foarte grave care-i frămînta pe toţi era o imensă hartă a lumii, înrămată pe perete, unde traseele rachetelor orbitale erau marcate cu tuş. Ea trăda ceea ce se ascundea sub liniştea aparentă — groaza şi înfrigurarea faţă de ameninţările din cer, care creşteau mereu, creşteau fără preget. Reinhart vorbea despre ele ca despre un *Mane, Tekel, Fa-*

res [1], și lucra zi și noapte cu echipa observatorului, calculînd traiectoria fiecărei noi urme plasate pe orbită și trimițînd rapoarte, din ce în ce mai urgente și mai sumbre, la Whitehall.

Aproape o sută din aceste sinistre rachete neidentificate fuseseră semnalate în cursul ultimelor luni, și zona lor de lansare fusese reperată într-un triunghi cuprinzînd cîteva sute de mile în oceanul dintre Manciuria, Vladivostok și insulele nordice ale Japoniei. Nici una din țările învecinate nu le recunoștea ca aparținîndu-le. După cum spunea Vandenberg, ele puteau fi a oricăreia din cele trei țări membre și colege de la O.N.U.

Vandenberg făcea vizite frecvente la radiotelescop și ducea lungi și sterile discuții cu Reinhart. Din constatările lor se putea deduce doar că era vorba de vehicule propulsate, lansate de la 40° nord la 130° și 150° est — și că treceau peste Rusia, Europa Apuseană și Insulele Britanice, cu o viteză de aproximativ 16 000 mile pe oră, la o înălțime cam de 250—400 mile. După ce parcurgeau cerul Angliei, treceau cu precădere peste Atlanticul de Nord, Groenlanda și Nordul Polar al Canadei, probabil reintrînd pe traiectoria lor în aceeași zonă a Nordului Mării Chinei. Orice drum luau, ele erau deviate pe deasupra Angliei sau Scoției ; erau desigur dirijabile și evident îndreptate spre această mică țintă. Deși nu se știa nimic precis despre dimensiunea sau forma lor, sigur era că ele emiteau un semnal de recunoaștere și erau destul de mari pentru a purta o sarcină nucleară.

— Nu știu care-i rostul lor — mărturisi Reinhart.

[1] În Biblie — cuvintele rău-prevestitoare apărute pe perete, cu litere de foc, la ultimul banchet al regelui Baltazar. (n.r.)

Era obsedat de ele. Oricît de nefericit se simțea în urma evoluției lucrurilor la Thorness, era acum pe de-a-ntregul prins de această nouă și îngrozitoare întorsătură a evenimentelor.

Vandenberg avea teorii coerente și rezonabile :

— Rostul lor este că cineva din Răsărit vrea să aflăm că deține superioritatea tehnică asupra noastră. Flutură obiectele astea deasupra capului nostru, pentru a demonstra lumii că n-avem nici o posibilitate de replică. O nouă formă a zăngănitului săbiilor.

— Dar de ce mereu peste această țară ?

Vandenberg îl privi cu oarecare milă pe Profesor :

— Pentru că sînteți destul de mici, dar destul de importanți ca să constituiți un fel de chezășie. Această insulă a fost întotdeauna o excelentă țintă.

— Bun ! Reinhart făcu un semn înspre harta de pe perete. Iată dovada dumneavoastră. Nu o va prezenta Occidentul la Consiliul de Securitate ?

Vandenberg dădu din cap negativ :

— Nu înainte de a negocia de pe poziții de forță. Ar fi încîntați să alergăm plîngînd la O.N.U. și să ne mărturisim slăbiciunea. Atunci am fi la cheremul lor. Ce ne trebuie mai întîi sînt mijloace de apărare.

Reinhart păru sceptic :

— Ce faceți în sensul acesta ?

— Lucrăm cît putem de repede. Geers e de părere...

— O, Geers !

— Geers e de părere că — Vandenberg ignoră întreruperea — izbutind să utilizăm această creatură-fată, înhămată la computerul dumitale, vom putea obține o soluționare bună și rapidă.

— *Fostul* meu computer — spuse Reinhart acru. Vă doresc succes.

În noaptea de după plecarea lui Vandenberg apăru Fleming. Reinhart lucră pînă tîrziu, încercînd să descopere orginea semnalelor terestre care schimbau cursul sateliților pe orbită, cînd auzi de afară eşapamentul maşinii lui Fleming ; acestuia i se părea că s-a întors acasă ; încăperea familiară, Harvey la pupitrul de control, scunda siluetă părintească a Profesorului aşteptîndu-l. Din cei trei bărbaţi, Fleming arăta cel mai prost.

— E atît de bine aici ! Privi în jurul marii încăperi ordonate : Calm şi curat.

Reinhart surîse :

— Nu-i tocmai bine, în momentul de faţă.

— Putem sta de vorbă ?

Reinhart îl conduse spre fotoliile care fuseseră aşezate pentru vizitatori, cu o măsuţă, într-un colţ retras al observatorului.

— Ţi-am spus la telefon, John, că nu pot face nimic. Vor utiliza creatura, ca un auxiliar al computerului, pentru rachetele lui Geers.

— Este exact ceea ce vrea maşina.

Reinhart ridică din umeri :

— Sînt departe de asta acum.

— Toţi sîntem departe. De-abia mă mai ţin şi eu de un fir de păr. Tot ce vorbeam noi despre tăiatul contactului... Crezi că vom mai fi în stare ? Fleming se juca nervos cu o cutie de chibrituri, pe care o scosese să aprindă ţigările : E sub control propriu acum. A dobîndit protectori, aliaţi. Dacă această creatură, care arată ca o femeie, ar fi sosit cu o navă spaţială, ar fi fost anihilată pînă acum, ar fi fost luată drept ceea ce este de fapt. Dar fiindcă a fost instalată pe Pămînt cu mult mai subtil, pentru că i s-a dat chip omenesc, este acceptată ca atare. Şi arată foarte bine. N-are nici

un rost să faci apel la Geers sau la grupul acela : am încercat. Profesore, mi-e frică.

— Tuturor ne e frică — spuse Reinhart. Cu cît aflăm mai mult despre Univers, cu atît e mai înfricoșător.

— Uite — Fleming se aplecă înainte, cu gravitate : Hai să ne punem capetele la contribuție. Acea mașină, acel copil al rațiunii unei alte lumi — și-a suprimat propriul său monstru-Ciclopic. A suprimat-o pe Christine. Are să mă suprime și pe mine, dacă mă pun în calea ei.

— Atunci ieși din calea ei — spuse Reinhart, obosit. Dacă ești în pericol, ieși din calea ei acum.

— Pericol ! pufni Fleming. Crezi că eu vreau să mor atît de urît ca Dennis Bridger, pentru interesele Guvernului sau ale Intelului ? Numai că eu sînt următorul pe listă. Dacă sînt înlăturat, sau ucis, ce se întîmplă după aceea ?

— Deocamdată, problema e ce se întîmplă *acum?* Reinhart părea un medic, tratînd un caz desperat. Nu pot să te ajut, John.

— Ce-i cu Osborne ?

— A scăpat frînele.

— Ar putea să-l pună pe ministrul său să meargă la Primul Ministru.

— Primul Ministru ?

— E plătit ori nu pentru asta ?

Reinhart dădu din cap negativ :

— Nu ești în stare să-i demonstrezi nimic, John.

— Am unele argumente.

— Mă îndoiesc ca vreunul din ei să mai aibă chef să te asculte. Reinhart flutură o mînă micuță spre harta din perete : Asta-i ce ne îngrijorează în clipa de față.

— *Asta* ce înseamnă ?

Reinhart îi explică. Fleming asculta, încordat și necăjit, strivind între degete cutia de chibrituri.

— Nu putem fi întotdeauna victorioși, nu-i așa ? înlătură el explicațiile Profesorului. Dar cel puțin mai putem trata cu ființe omenești.

— Ce fel de tratative ? întrebă Reinhart.

— N-are importanță ce fel de tratative — în comparație cu ce vom avea probabil de făcut. O bombă reprezintă o moarte rapidă pentru o civilizație, dar subjugarea lentă a unei planete... Vocea i se stinse.

Primul Ministru se afla în odaia cu lambriuri de stejar din Camera Comunelor. Era un domn în vîrstă, cu alură sportivă și ochi albaștri care clipeau. Ședea la mijlocul mesei mari care ocupa jumătate de cameră, ascultîndu-l pe ministrul Apărării. Razele soarelui treceau prietenos prin ferestrele cu geamuri în pătrățele. Se auzi o bătaie în ușă și ministrul Apărării se încruntă : era un tînăr energic, căruia nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Ah, iată echipa științifică. Primul Ministru surîse amabil, cînd Ratcliff și Osborne fură introduși : Nu l-ai cunoscut pe Osborne, nu-i așa, Burdett ?

Ministrul Apărării se ridică și strînse neglijent mîinile noilor veniți. Primul Ministru îi invită să ia loc.

— Nu-i o zi splendidă, domnilor ? Îmi amintesc că era la fel pe timpul Dunkerque-ului. Soarele pare să zîmbească întotdeauna deasupra catastrofelor naționale. Se întoarse către Burdett : Vrei să-i dai drumul, băiete dragă ?

— E vorba despre Thorness — îi spuse Burdett lui Ratcliff : Vrem să preluăm computerul în întregime — și tot ce este în legătură cu el. Sîntem de acord, în principiu, nu-i așa ? Primul Ministru și cu mine credem c-a sosit momentul.

Ratcliff îl privi fără simpatie :

— Aveți de pe acum acces la el.

— Ne trebuie mai mult decît atît, nu-i așa, domnule ? făcu apel Burdett la Primul Ministru.

— Avem nevoie de noul vostru interceptor, domnilor, și asta urgent. În spatele manierelor amabile, leneșe și cam de modă veche se afla mai mult decît o umbră de fermitate și înțelegere a lucrurilor : În 1940 aveam *Spitfire* [1]-urile, dar actualmente nici noi, și nici aliații noștri din Apus n-avem nimic cu care să putem măcar atinge ceea ce vine peste noi.

— Și nici în perspectivă — adăugă Burdett — dacă rămînem la mijloacele convenționale.

— Am putea coopera în vederea unei invenții viitoare, nu-i așa ? îl întrebă Ratcliff pe Osborne.

Burdett nu era omul care să-și irosească timpul :

— Putem să ne descurcăm singuri, dacă preluăm în întregime aparatura dumneavoastră de la Thorness, și fata.

— Creatura ?

Osborne ridică o sprînceană bine disciplinată, dar Primul Ministru îl liniști din ochi.

— Doctorul Geers este de părere că, utilizînd pe această tînără doamnă, destul de bizar creată, pentru a interpreta cerințele noastre față de computer și pentru a traduce calculele computerului pentru noi, am putea soluționa o mulțime de probleme foarte rapid.

— Dacă poți avea încredere în intențiile ei.

Primul Ministru părea interesat :

— Nu prea înțeleg.

— Unul sau doi din oamenii noștri au îndoieli asu-

[1] Avioane de luptă britanice din timpul celui de-al II-lea război mondial. (n.r.)

pra posibilităţilor ei — spuse Ratcliff, mai mult cu speranţă decît cu convingere. Nici unui ministru nu-i place să piardă teren, chiar dacă pentru a-l păstra este nevoit să folosească metode neloiale. Primul Ministru se descotorosi de el.

— A, da, am auzit despre asta.

— Pînă acum, domnule, această creatură a fost sub observaţia echipei noastre — spuse Osborne. Profesorul Dawnay...

— Dawnay ar putea rămîne.

— Cu rol consultativ — adăugă Burdett repede.

— Şi doctorul Fleming ? întrebă Ratcliff.

Primul Ministru se întoarse din nou spre Burdett:

— Fleming ar fi util, nu-i aşa ?

Burdett îşi încreţi fruntea :

— Vom avea nevoie de control deplin şi securitate absolută.

Ratcliff îşi încercă ultima carte :

— Credeţi că fata va fi în stare de aşa ceva ?

— Propun s-o întrebăm pe ea, spuse Primul Ministru. Apăsă pe un mic buton şi un tînăr apăru aproape instantaneu în prag. Roagă-l pe doctorul Geers s-o introducă pe prietena sa.

— Aţi adus-o aici ? Ratcliff îl privi acuzator pe Osborne, ca şi cum s-ar fi întîmplat din vina lui.

— Da, dragul meu.

Primul Ministru se uită şi el întrebător la Osborne :

— Oare este... hm... ?

— Arată absolut normal.

Primul Ministru schiţă un suspin de uşurare şi se sculă în picioare, cînd se deschise uşa pentru a lăsa să intre pe Geers şi Andromeda :

— Intră, doctor Geers. Intră, draga mea.

I se dădu Andromedei scaunul din faţa lui. Ea se

așează liniștită, cu capul puțin plecat, cu mîinile în poală, ca o dactilografă venită pentru o slujbă.

— Trebuie să ți se pară straniu totul — spuse Primul Ministru, împăciuitor.

Ea răspunse încet, în fraze corecte.

— Doctor Geers mi-a explicat.

— Ți-a explicat de ce ai fost adusă aici ?

— Nu.

— Burdett ? Primul Ministru îi preda interogatoriul lui Burdett. Ratcliff avea un aer morocănos, pe cînd Burdett se așeză mai aproape, pe marginea scaunului, își sprijini coatele de masă, își uni degetele și privi intens, pe deasupra lor, spre Andromeda.

— Țara aceasta — știți despre țara aceasta ?

— Da.

— Această țară este amenințată de rachete orbitale.

— Noi știm despre rachetele orbitale.

— *Noi ?*

Burdett o privi și mai pătrunzător. Ea rămase ca mai înainte, cu fața inexpresivă :

— Computerul și cu mine.

— Cum poate ști computerul ?

— Ne împărtășim informațiile.

— Asta-i ceea ce speram — spuse Primul Ministru.

Burdett continuă :

— Avem rachete de intercepție, rachete de diferite feluri, dar nimic care să întrunească viteza, bătaia și precizia ca să... hm...

Căuta expresia potrivită.

— Ca să le lovească ? întrebă ea, simplu.

— Exact. Putem să vă dăm detalii complete despre viteză, înălțime și traseu ; de fapt, putem să vă dăm o grămadă de date, dar avem nevoie de ele traduse în termeni practici, mecanici.

— Și asta-i greu ?

— Pentru noi, da. Ce urmărim este o armă de interceptie foarte perfecționată, care poate gîndi ea însăși instantaneu.

— Înțeleg.

— Am dori ca dumneavoastră să lucrați alături de noi — spuse Primul Ministru amabil, ca și cum i-ar fi cerut o favoare unui copil. Dr. Geers vă va spune ce vi se cere și vă va da ajutor pentru a realiza efectiv armele necesare.

— Și dr. Fleming — adăugă Ratcliff — vă poate ajuta cu computerul.

Andromeda își ridică ochii pentru prima oară.

— Nu vom avea nevoie de doctorul Fleming — spuse ea, și ceva dincolo de vocea ei calmă și măsurată trecu asemenea unei umbre reci peste lumina soarelui.

După întoarcerea ei de la Londra, Andromeda își petrecea cea mai mare parte a timpului în biroul de proiectare, la un bloc sau două distanță de clădirea computerului, pregătind materiale pentru mașină și trimițîndu-i-le pentru calculare. Uneori venea să comunice direct cu mașina și de aici rezultau mai tîrziu lungi și complexe calcule, pe care le lua cu ea și le traducea în termeni de proiectare. Reușita era totală, mai mare chiar decît și-ar fi putut-o dori Geers. Un nou sistem de ghidare și noi formule balistice ieșiră gata făcute de la masa de desen, și cînd fură verificate, se dovediră corespunzătoare tuturor specificărilor. Mașina și cu fata puteau să rezolve într-o singură zi probleme teoretice necesitînd în chip firesc un an. Rezultatele erau nu numai precise, dar în mod evident eficiente. Era limpede că în foarte scurtă vreme avea

să fie posibilă construirea unei rachete de intercepție cu totul nouă.

În orele de serviciu, Andromeda avea deplină libertate în interiorul combinatului și, deși după lucru dispărea sub escortă în locuința sa, deveni în curînd o figură familiară a complexului. Judy răspîndi zvonul că era o cercetătoare, care fusese detașată de Ministerul Apărării.

În săptămîna următoare, un comunicat fu dat de către *Downing Street 10* [1]:

„Guvernul Maiestății Sale a luat cunoștință de cîtăva vreme de trecerea unui număr crescînd de vehicule orbitale, probabil rachete, peste aceste insule. Deși vehiculele, de origină necunoscută, dar terestră, trec cu mare viteză și la mare înălțime, nu există nici un motiv imediat de alarmă. Guvernul Maiestății Sale consideră totuși că ele constituie o violare intenționată a spațiului nostru aerian și în prezent se iau măsuri pentru interceptarea și identificarea lor".

Fleming ascultă comunicatul la tranzistorul său din cabana de la Thorness. Nu mai era responsabil cu computerul și Geers îi sugerase că s-ar simți mai bine departe. Totuși continua să rămînă, și din încăpățînare, și presimțind un pericol iminent, născînd din progresele Andromedei și a doi tineri operatori angajați s-o ajute la computer. El nu făcu nici o tentativă să se apropie de ea, ori de Judy, care continua să stea pe acolo cu un fel de vigilență fără scop, acționînd ca legătură între Andromeda și birourile direcțiunii: dar, după ce auzi comunicatul la radio, se duse pînă la blocul computerului, cu ideea nelămurită că ar trebui făcut ceva.

[1] Reședința Primului Ministru englez. (n.tr.)

Judy îl găsi meditînd pe scaunul rotativ, la pupitrul de control. Ea nu se apropiase de el de cînd o bruscase ultima oară, dar îl observase cu îngrijorare și cu o afecțiune ascunsă, care n-o părăsise nici o clipă.

Merse drept la pupitrul de control și se opri în fața lui :

— De ce nu renunți, John ?

— Asta ți-ar face plăcere, nu-i așa ?

— Nu mi-ar face plăcere, dar nu poți face nimic aici, măcinîndu-ți inima.

— Nu-i ăsta un joc drăguț în trei ? O privi ironic. Eu o pîndesc pe ea, și dumneata mă pîndești pe mine.

— Nu-ți folosește la nimic.

— Geloasă ? întrebă el.

Ea dădu din cap exasperată :

— Nu fi absurd.

— Sînt toți atît de al dracului de siguri. El privi gînditor la aparatura de control. Poate că mi-a scăpat ceva despre asta, sau despre *ea*.

Andromeda intră în camera computerului, în timp ce Judy și Fleming vorbeau. Se opri în prag, cu un teanc de hîrtii în mînă, așteptînd ca ei să termine. Avea o comportare destul de liniștită, dar fără pic de modestie. Cînd vorbea cu Judy sau cu ceilalți cu care lucra, avea un aer de autoritate indiscutabilă și superioară. Nu făcea nici o concesie — nici chiar lui Geers ; era perfect politicoasă, dar îi trata pe toți ca inferiori din punct de vedere intelectual.

— Doresc să vorbesc cu dr. Geers despre acestea, vă rog — spuse ea din prag.

— Acum ?

Judy încercă să fie tot atît de calmă și tăioasă.

— Acum.

— Am să văd dacă e liber — spuse Judy și ieși.

Andromeda se îndreptă încet către tabelul de control, ignorîndu-l pe Fleming, dar ceva îl îndemnă s-o oprească :

— Mulţumită de munca dumitale ?

Ea se întoarse şi-l privi, fără a vorbi. El se îndreptă în scaun, deodată atent.

— Devii absolut indispensabilă, nu-i aşa ? întrebă el, pe tonul pe care îl întrebuinţase cu Judy.

Ea îl privi solemn. Părea o statuie, cu faţa frumos sculptată, cu părul-i lung, şi cu braţele atîrnînd libere pe lîngă rochia simplă, de culoare deschisă.

— Te rog, bagă de seamă ce vorbeşti — spuse ea.

— Asta-i o ameninţare ?

— Da.

Vorbea fără emfază, ca şi cum ar fi constatat un fapt. Fleming se ridică în picioare.

— Ce dracu... Eu n-am să... Se opri şi surîse : Poate că *totuşi* mi-a scăpat ceva.

Orice ar fi gîndit el, ea nu-l înţelese şi se întoarse să plece.

— Stai un moment !

— Sînt ocupată.

Dar se opri şi aşteptă. El se apropie încet de ea, privind-o de sus pînă jos, cu un aer batjocoritor.

— Vrei să devii cineva, dacă ai de gînd să influenţezi oamenii. Ea rămase nemişcată. El ridică o mînă spre părul ei şi i-l dădu, dintr-o parte, pe spate : Ai putea să-ţi piepteni părul peste cap şi atunci s-ar vedea mai bine cum arăţi. Foarte nostimă.

Fata făcu un pas înapoi şi mîna lui căzu, dar ea nu înceta să-l fixeze, intrigată şi curioasă.

— Sau ai putea să te parfumezi — spuse el — ca Judy.

— Asta-i ceva ce miroase ?

El dădu din cap aprobator :

— Nu cu ceva exotic. Lavandă, sau ceva de genul ăsta. Dar să fie ceva plăcut.

— Nu vă înțeleg — se încruntă ea ușor, încrețindu-și fruntea netedă. „Plăcut — neplăcut. Bun — rău." Nu există distincție logică.

El continua să zîmbească :

— Vino încoace.

Ea ezită, apoi făcu un pas spre el. Calm și deliberat el îi ciupi brațul.

— Au ! Ea păși înapoi, deodată cu teamă în ochi, și-și frecă brațul atins.

— Plăcut sau neplăcut ? întrebă el.

— Neplăcut.

— Pentru că ai fost obligată să înregistrezi durere. El ridică iarăși mîna și ea se trase înapoi. N-am să-ți provoc o durere de data asta.

El îi mîngîie fruntea și ea se crispă, ca o căprioară mîngîiată de un copil, supusă, dar gata de fugă. Degetele lui alunecară pe obraji, pînă la gîtul ei gol.

— Plăcut sau neplăcut ?

— Plăcut.

Ea îl pîndea, să vadă ce va mai face.

— Ești făcută să înregistrezi plăcere. Știai asta ? Își retrase ușor mîna și se îndreptă spre ea : Mă îndoiesc că s-a intenționat asta, dar dîndu-ți-se formă omenească, de !... Ființele omenești nu trăiesc prin logică.

— Am observat.

Acum era mai sigură pe ea decît înainte ca el să-i fi vorbit, dar toată atenția îi rămînea concentrată asupra lui.

— Noi trăim prin simțurile noastre. Iată ce ne dă instinctele noastre pentru ce e bine sau rău — ce gene-

rează judecățile noastre estetice și morale. Fără ele probabil că ne-am fi autonimicit pînă acum.

— Faceți ce puteți, nu-i așa? Privi în jos, spre hîrtiile ei, cu un surîs superior. Sînteți ca niște copii, cu proiectilele și rachetele voastre.

— Nu mă băga în afacerea asta.

— Nu, n-o fac. Îl privi gînditoare: Totuși, vă voi salva. E foarte simplu, într-adevăr.

Schiță un mic gest, indicînd hîrtiile pe care le ținea. Judy intră și se opri, cum făcuse înainte Andromeda, în prag.

— Dr. Geers vă poate primi.

— Vă mulțumesc.

Acum rolurile erau schimbate. În mod tacit, ei trei se aflau acum în alte relații unul față de altul. În timp ce Fleming continua s-o observe încă pe Andromeda, ea se întoarse spre el cu alți ochi.

— Miros oare neplăcut? întrebă ea.

El dădu din umeri:

— Va trebui să-ți dai seama singură, nu-i așa?

Ea o urmă pe Judy afară din clădire și merseră împreună pe cărarea asfaltată spre biroul lui Geers. N-aveau nimic să-și spună una alteia și nimic nu le apropia. Simțea doar un soi de reciprocă indiferență prudentă. Judy o introduse în camera lui Geers și o lăsă acolo. Directorul ședea în spatele biroului său, telefonînd.

— Da, mergem excepțional — spunea el — încă un control și putem începe să construim.

Lăsă jos receptorul și Andromeda așeză hîrtii pe birou, cu indiferență, ca și cum i-ar fi adus o ceașcă de ceai.

— Iată tot ce vă trebuie, dr. Geers — spuse ea.

X

Acțiuni

Noua rachetă fu construită și încercată la Thorness. După ce fusese lansată și recuperată, și făcute copii după ea, Primul Ministru trimise pe Burdett să-l vadă pe Vandenberg.

Generalul era foarte îngrijorat de proiectul Thorness. I se părea că se realizează prea repede, pentru a fi ceva sănătos. Deși șefii săi doreau o acțiune rapidă, el avea mari îndoieli asupra acestei piese de tehnologie străină, și voia să fie trimisă în S.U.A. pentru a fi încercată, dar Guvernul Maiestății Sale se opuse pe neașteptate.

Burdett îl înfruntă, în camera subterană de operații :

— De data aceasta avem mijloace să acționăm singuri. Tînărul ministru arăta foarte energic, elegant și vioi în costumul său corect albastru, cu cravata fostului său colegiu. Desigur, vom coopera cu dumneavoastră, cînd vom ajunge s-o întrebuințăm.

Vandenberg mîrîi :

— Putem ști *cum* o veți întrebuința ?

— Vom efectua o interceptare.

— Cum ?

— Din Bouldershaw Fell, Reinhart ne va da informațiile asupra traiectoriei, și organizația lui Geers va face lansarea.

— Și dacă ratează ?

— Nu va rata.

Cei doi bărbați se înfruntară, fără a-și face concesii. Burdett destins și surîzător, generalul solid și dur. După un moment, Vandenberg dădu din umeri :

— Dintr-o dată afacerea a devenit strict internă!

Lucrurile rămaseră așa, și Burdett spuse lui Geers și Reinhart să înceapă.

La Bouldershaw Fell urme noi erau înregistrate aproape în fiecare zi. Harvey ședea în spatele marelui geam care domina instalația și le localiza pe măsură ce treceau.

„...*August 12, ora 03,50. Vehicul balistic număr unu-unu-șapte, trecut deasupra noastră pe traiectoria 2697/451. Înălțimea 400 mile. Viteză aproximativă 17 500 mile pe oră...*"

Imensa cupă de afară, care părea goală și liniștită sub înaltul ei acoperămînt, era tot timpul vie și strălucitoare, reflectînd lumina semnalelor. Fiecare vehicul spațial care trecea prin văzduh se anunța și putea fi auzit apropiindu-se încă din cealaltă parte a globului. În observator se aflau detectori electronici, care indicau calea traiectoriilor pe un ecran cu raze catodice, iar un sistem automat, de calculat și determinat bătaia, era cuplat prin cablu cu Thorness.

La Thorness, un șir de rachete erau instalate pe vîrful falezei: o „primă lansare", cum îi spuneau ei, și două rezerve. Cele trei rachete în formă de creion, cu vîrfuri ascuțite și cozi înaripate, stăteau într-un rînd pe terenurile lor de lansare, lucind argintii în lumina rece, cenușie. Erau surprinzător de mici, foarte subțiri și aproape frumoase. Arătau ca săgețile încordate, gata să-și ia zborul din harnașamentul greoi și complicat al lansării. Fiecare din ele, aprovizionată cu combustibil și plină ochi cu aparate de precizie, ducea o mică încărcătură nucleară în botul ei ascuțit.

Controlul la sol era operat prin computer, care, la rîndul său, era dirijat de Andromeda și de asistenții ei. Semnalele traiectoriilor de la Bouldershaw erau in-

troduse prin camera de control, interpretate instantaneu și trecute mai departe la interceptor. Zborul de interceptare putea fi dirijat cu extremă precizie.

Numai Geers și personalul său operativ erau admiși în acel moment în camera de control. Lui Fleming și Dawnay le fură oferite, din curtoazie, posibilități de supraveghere într-altă clădire ; Andromeda preluă calm conducerea computerului și Geers se agita, emoționat, și dîndu-și mare importanță, între terenul de lansare, clădirea computerului și camera de control a lansării. Aceasta era un mic centru de operație, unde erau supravegheate mecanismele de decolare. Un telefon direct îl lega de Ministerul Apărării. Judy era obligată de maiorul Quadring să controleze și să răscontroleze pe oricine venea și pleca.

În ultima zi a lui octombrie, Burdett discută cu Primul Ministru, și apoi telefonă lui Geers și Reinhart.

— Următorul — spuse el.

Reinhart și Harvey fură atenți treizeci și șase de ore să detecteze o nouă urmă. Atunci, în lumina zorilor, ei înregistrară un semnal foarte slab, și sistemul automat fu pus în acțiune.

Echipa somnoroasă de la Thorness se trezi și Andromeda, care nu dădea nici un semn de efort, dirija controlarea informației la computer. Timpul optim de lansare fu obținut imediat, comunicat la camera de control a lansării — și numărătoarea începu. Foarte curînd o urmă a traiectoriei putu fi văzută pe ecranele de radar. Exista un ecran în camera computerului, pentru Andromeda, altul în camera de control a lansării, pentru Geers, și un al treilea la Londra, în camera operațiilor din Ministerul Apărării — și un tabel principal de control la Bouldershaw Fell, în observatorul lui Reinhart. Tot la Bouldershaw Fell putea fi

auzit și semnalul de la satelit : un „blip-blip-blip-blip“ continuu, care era amplificat și transmis prin difuzoare, pînă umplea tot observatorul.

La Thorness, difuzoarele transmiteau numărătoarea, și echipele de lansare lucrau rapid în jurul bazei rachetelor, în capătul falezei. La zero, „prima aruncare“ urma să fie efectuată, și dacă aceasta rata, a doua, și la nevoie a treia, cu noi calcule făcute pentru timpul lor de decolare. Andromeda fusese de părere că nu era necesar, dar ceilalți se temeau de greșelile omenește posibile. Nici Geers și nici vreunul din superiorii săi nu puteau să-și permită un fiasco.

Numărătoarea ajunse la unități și apoi la zero. În lumina cenușie a dimineții de pe promontoriu, rachetele de lansare ale primului zbor înfloriră deodată în roșu. Aerul se umplu de zgomot, pămîntul se cutremură, și creionul lung și subțire alunecă în văzduh. În cîteva secunde dispăru dincolo de nori. În camerele de control, camerele operațiilor și la observator, chipuri emoționate pîndeau apariția lui pe ecranele catodice. Numai Andromeda părea calmă și plină de încredere.

La Bouldershaw Fell, Reinhart, Harvey și echipa lor observau cele două urme ale traseului și interceptorului convergînd încet, și auzeau „blip-blip-blip-blip“-ul satelitului sunînd mai tare și mai clar, pe măsură ce se apropia. Apoi urmele se întîlniră și, în același moment, zgomotul se opri.

Reinhart se întoarse către Harvey și-l bătu pe spate neașteptat de zdravăn.

— Am făcut-o... !

— ...E o lovitură ! Geers telefonă la Londra.

Andromeda se întoarse dinspre ecranul ei de control, ca și cum ar fi realizat un lucru foarte obișnuit.

La Londra, Vandenberg se întoarse către colegii săi britanici din camera de comandă :

— Ce mai ziceți de asta ?

În acea seară, o declarație oficială fu dată presei :

„Ministerul Apărării a anunțat că un satelit orbital a fost interceptat de o nouă rachetă la 370 de mile deasupra țării. Rămășițele satelitului, de origină necunoscută, și ale interceptorului, au fost arse în contact cu atmosfera Pământului, dar intercepția a fost urmărită prin aparatura auto-radar, și — afirmă Ministerul — poate fi verificată în mod amănunțit.“

Un suspin colectiv de ușurare aproape concret auzibil se ridică de la Whitehall, însoțit de o avalanșă de autofelicitări. Consiliul de Miniștri ținu o întrunire neobișnuit de fericită și, după o săptămînă, Primul Ministru trimise iarăși după Burdett.

Ministrul Apărării se prezentă elegant și surîzător, într-un nor de încredere și loțiune de bărbierit.

— Vreo urmă nouă ? întrebă Primul Ministru.

— Nici una.

— Nimic pe orbită ?

— N-a mai trecut nimic peste țara asta, Sir, de la interceptare.

— Bun — reflectă Primul Ministru. Reinhart oricum fusese propus pentru un titlu nobiliar...

— Și Geers ?

— O, da, Ordinul Imperiului Britanic, probabil.

Burdett se pregăti să tranșeze afaceri :

— Dar computerul și, hm, agentul său, Sir ?

— Am putea s-o înnobilăm și pe tînăra doamnă — spuse Primul Ministru, clipind din ochi cu înțeles.

— Vreau să spun — întrebă Burdett — ce se întîmplă cu ei ? Ministerul Științelor cere să-i fie înapoiați.

Primul Ministru continuă să pară amuzat :

— Asta nu se poate, nu-i așa ? spuse el.

— Avem un program militar încărcat.

— Și, de asemenea, un program economic încărcat.

— Ce vreți să spuneți, Sir ?

— Vreau să spun — Primul Ministru vorbea cu seriozitate — că această combinație specială, care a izbutit să ne servească atît de bine, poate să ne servească într-o mulțime de cazuri. Desigur, trebuie să lucreze mai departe pentru Ministerul Apărării, dar în același timp are un foarte mare potențial industrial. Sîntem puternici, vrem să fim și bogați. Oamenii de știință ne-au dat — și le sînt foarte recunoscător pentru aceasta — instrumentul de gîndire cel mai înaintat din lume. Țara va avea o nouă posibilitate să facă un salt înainte într-o mulțime de domenii. Era și timpul.

— Veți păstra acest instrument în mîinile dumneavoastră, Sir ?

Burdett vorbi cu un amestec de iritare și deferență.

— Da. Voi face o declarație națiunii într-un viitor apropiat.

— Veți da publicității... ?

Primul Ministru îl privi calm :

— Omule, nu te prosti. Voi spune ceva despre efecte, dar mijloacele vor rămîne ultra-secrete. Dumneata răspunzi de asta.

Burdett dădu din cap aprobator :

— Ce-i pot spune lui Vandenberg ?

— Spune-i să se odihnească. Nu, îi poți spune că vom fi iarăși o mare țărișoară, dar vom continua să cooperăm cu aliații noștri. Cu orice fel de aliați, de fapt. El făcu o pauză de o clipă, în timp ce Burdett aștepta : Voi merge eu însumi la Thorness, cît de curînd voi putea.

Vizita fu aranjată peste cîteva zile — evident, Primul Ministru îi acorda întîietatea înaintea altor treburi. Judy și Quadring avură oarecari dificultăți pentru a o ascunde presei, curiozitatea publică fiind la paroxism ; dar în cele din urmă organizară totul cu discreție, și stațiunea, cu locuitorii săi, se pregăti în liniște. Geers se schimbase vizibil, de cînd repurtase un astfel de succes. Încrederea în sine îi era nouă. Parcă scăpase de o amenințare. Vorbea scurt, dar amabil, și nu numai că permitea din nou lui Dawnay și Fleming accesul la computer, dar insista ca ei să participe la primirea Primului Ministru. Dorea — spunea el — ca fiecăruia să i se dea ceea ce i se cuvine.

Fleming avea îndoielile lui cu privire la această paradă, dar le păstra pentru sine ; cel puțin iată o ocazie de a vorbi. În ziua vizitei, el veni la computer devreme și o găsi pe Andromeda așteptînd acolo, singură. Și ea părea transformată. Își pieptănase părul lung peste cap și, în loc de rochia ei simplă, obișnuită, purta un fel de tunică grecească, mulîndu-i sînii și coapsele, cu falduri plutind în urma ei.

— Tiii — spuse el. Are să ți se întîmple ceva omenesc, dacă te arăți astfel.

— Vrei să spui, aceste haine ? întrebă ea, fără interes.

— A dracului impresie ai să faci, dar de fapt ai și făcut. Nimeni nu va mai putea să te rețină acum, așa-i ? întrebă el, acru. Andromeda îl privi fără să răspundă. Ți se va cere probabil să preiei președinția, și poate crezi că vom dormi liniștiți, în paturile noastre, acum cînd îți cunoaștem puterea. Poate crezi că toți sîntem nebuni.

— Dumneata nu ești — spuse ea.

— Dacă n-aș fi nebun, dumneata n-ai fi acum aici ! Împuști o bucățică de metal din cer — un fleac, dacă

știi cum s-o faci — și dintr-o dată ești pe post de comandă.

Ea se uită la el fără nici o expresie :

— Asta s-a urmărit.

— Și ce se va mai urmări de acum înainte ?

— Depinde de program.

— Da — el înaintă către ea. Ești o sclavă, nu-i așa ?

— De ce nu pleci ? întrebă ea.

— Să plec ?

— Acum. Cît mai poți.

— Fă-mă să plec, dacă ești în stare ! O privi dur și ostil, dar ea întoarse capul.

— Poate voi fi obligată să te fac să pleci — spuse ea.

El rămase pe loc, provocînd-o să continue, dar ea nu se lăsă antrenată. După cîteva secunde, el își privi ceasul și mîrîi :

— Aș vrea să treacă și acest circ diplomatic și să terminăm odată.

Primul Ministru sosi escortat de oficialități, politicieni și oameni cu greutate de la Scotland Yard. Geers îl conduse înăuntru. Fură urmați de Burdett și Hunter și de un șir de inși de mai mică importanță, descrescînd în rang pînă la Judy, care venea ultima, închizînd ușile în urma lor. Geers arătă camera de control cu un gest.

— Acesta-i computerul propriu-zis, Sir.

— Cu totul de neînțeles pentru mine — spuse Primul Ministru, ca și cum asta ar fi fost o laudă de sine. O zări pe Andromeda : Hallo, tînără doamnă ! Felicitări.

Înaintă spre ea, cu mîna întinsă, și ea o luă și o strînse, rigidă.

— Dumneata înțelegi toate acestea ? o întrebă el. Ea zîmbi politicos. Sînt sigur că da, și noi toți îți sîntem foarte îndatorați. E într-adevăr o schimbare pentru noi,

în această bătrînă țară, să facem o demonstrație de forță. Va trebui să avem mare grijă de dumneata. Ești bine tratată ?

— Da, mulțumesc.

Grupul de vizitatori stătea împrejur în semicerc, admirînd-o, dar ea nu mai adăugă nimic. Fleming prinse privirea lui Judy și făcu un semn cu capul către Primul Ministru. Pentru moment ea nu-și dădu seama ce vrea el, apoi înțelese și se vîrî lîngă Geers.

— Nu cred că Primul Ministru l-a cunoscut pe doctorul Fleming — șopti ea.

Geers se încruntă : camaraderia sa arăta uneori lacune.

— Bine, bine.

Primului Ministru nu-i mai veni în gînd nimic ce i-ar fi putut spune Andromedei. Se întoarse către Geers :

— Și unde țineți rachetele ?

— Vă voi arăta, Sir. Și mi-ar plăcea să vedeți laboratoarele.

Ei porniră, lăsînd-o pe Judy pe loc.

— Dr. Fleming... încercă ea, fără succes, dar ei n-o ascultară.

Fleming înaintă :

— Scuzați-mă, vă rog, un moment...

Geers se întoarse către el cu o grimasă dezaprobatoare :

— Nu acum, Fleming.

— Dar...

— Ce vrea tînărul ? întrebă blînd Primul Ministru.

Geers arboră un surîs :

— Nimic, Sir. Nu vrea nimic.

Primul Ministru merse mai departe, plin de tact, și cum Fleming înaintă din nou, Hunter îi puse mîna pe braț.

— Pentru Dumnezeu ! șuieră Hunter.

sclipire ritmică a luminilor.) Ca și tigrul, torcînd mai departe, cu noi în interior. Ce-ar fi să tai contactul acum ?

— Nu te-ar lăsa.

— Sau să iau o rangă și să-l sfărîm.

— N-ai ajunge departe cu paza de aici. Oricum, l-ar reconstitui.

El scoase un bloc-notes și cîteva hîrtii din sertarul unui pupitru de control.

— Atunci s-o zguduim intelectualicește, ce zici ? Am zguduit-o puțin pe tînăra doamnă. Ar fi bine să începem și cu mașina. Văzu că ea îl privea cu îndoială : Nu te îngrijora. Nu va trebui să dai alarma. Se întorc pe aici ?

— Nu. Vor ieși prin intrarea laboratorului.

— Bine.

El începu să copieze numere de pe foile bloc-notesului.

— Ce-i cu asta ?

— O formulă prescurtată pentru creatură.

— Andromeda ?

— Spune-i cum îți place. El continuă să scrie. Așa îi spune mașina. Nu o formulă — de fapt : o etichetă, o fișă de nume.

— Ce ai să-i faci ?

— Am s-o refac puțin.

— N-ai să provoci vreo stricăciune ?

El îi rise în nas :

— Ai face mai bine să-ți conduci mai departe vizitatorii ; treaba asta cere timp.

— Am să anunț garda.

— Anunță pe cine vrei.

Ea ezită, apoi renunță și merse să-i regăsească pe vizitatori. După ce plecă, el controlă cifrele și trecu cu bloc-notesul la unitatea de recepție a întrebărilor.

— Îți voi da ceva la care să te gîndești ! spuse el cu voce tare mașinii, se așeză și începu să bată mesajul

De-abia terminase, cînd Andromeda se întoarse.

— Credeam că mergi să vezi stațiunea de rachete.

Ea ridică din umeri :

— Nu-i interesant.

Lămpile de pe panoul de control începură să scapere mai repede și deodată se produse un clămpănit fantastic de la unitatea de emisie, pe cînd imprimatorul se puse pe lucru cu furie.

Andromeda ridică privirea, surprinsă :

— Ce se întîmplă ?

Fleming se duse repede la imprimator și citi cifrele, pe măsură ce ele apăreau în fugă pe hîrtie. Zîmbi :

— Prietena dumitale pare că și-a ieșit din fire.

Ea traversă camera și privi peste umărul lui.

— Asta-i o prostie.

— Exact.

Imprimatorul se opri tot atît de brusc după cum pornise, lăsîndu-i în tăcere.

— Ce-ai făcut ? întrebă fata. Ea citi cifrele, fără să înțeleagă. Asta n-are nici un sens.

Fleming îi rînji :

— Nu. S-a încurcat pentru moment. Eu cred că are un deranjament psihic.

— Ce i-ai făcut ?

Ea porni către terminale, dar el o opri.

— Pleacă de acolo.

Ea se opri nesigură :

— Ce-ai făcut ?

— I-am dat numai cîteva informații.

Privind împrejur, ea văzu bloc-notesul pe tușele aparatului care înregistra întrebările. Se duse încet pînă la el și-l citi.

— Asta-i fișa numelui meu — inversat !

— Negativat — spuse Fleming.

— Va crede c-am murit !

— Asta am intenționat să creadă.

Ea îl privi nedumerită :

— De ce ?

— M-am gîndit s-o fac să știe că nu poate să-și facă mendrele.

— E o absolută nebunie.

— Pare a pune mare preț pe dumneata — spuse el supărat.

Ea se întoarse către terminale :

— Trebuie să-i spun că trăiesc.

El o apucă de brațe :

— Nu.

— Trebuie. Crede că sînt moartă, și trebuie să-i spun că nu sînt.

— Atunci am să-i spun iar că ești moartă. Pot să joc jocul ăsta pînă ce înnebunește.

Dădu drumul unuia din brațele ei și culese bloc-notesul de pe tușe.

— Dă-mi asta. Ea își eliberă celălalt braț : Nu poți cîștiga, să știi. Se întoarse iarăși, și cum Fleming se mișcă s-o oprească, țipă deodată la el : Lasă-mă în pace ! Pleacă ! Ieși de aici !

Se priviră amîndoi, tremurînd, ca și cum nici unul nu s-ar fi putut mișca. Atunci Fleming o apucă ferm cu amîndouă mîinile și o trase spre el.

O mirosi cu surprindere :

— Te-ai parfumat !

— Dă-mi drumul ! Am să chem garda.

Fleming începu să rîdă :

— Atunci deschide gura !

Ea desfăcu buzele și el o sărută pe gură. Apoi o ținu cu brațele întinse și o examină.

— Plăcut sau neplăcut ?

— Te rog, lasă-mă în pace.

Vocea îi era nesigură. Îl privi cu un aer tulburat, și apoi lăsă ochii în jos, dar el o ținea mereu.

— A cui ești ?

— A cui mă îndeamnă mintea.

— Atunci spune-i asta...

El o sărută iarăși, senzual, dar fără pasiune, lung de tot.

— Nu fă asta — îl rugă ea, ferindu-și buzele.

El o ținu strîns și îi vorbi cu blîndețe :

— Nu-ți place gustul sărutului ? Sau gustul bucatelor, sau mirosul și senzația aerului proaspăt de afară, sau dealurile dincolo de sîrmă, cu soare și umbră pe ele, și ciocîrliile care cîntă ? Și tovărășia ființelor omenești ?

Ea dădu încet din cap în semn că nu :

— Nu au importanță.

— Nu au ? El vorbea cu gura aproape de gura ei : Ele toate n-au fost admise de acea inteligență fără trup de colo, sus, oricare ar fi ea, căreia îi datorezi supunere, dar sînt importante pentru viața organică, cum vei băga de seamă.

— Orice poate fi admis — spuse ea.

— Dar n-au fost prevăzute în calcule.

— Pot fi introduse. Își ridică privirea către el : Nu ne poți învinge, doctor Fleming. Nu mai încerca, să n-o pățești.

El îi dădu drumul :

— E probabil s-o pățesc ?

— Da.

— De ce m-ai prevenit, oare ?

— Fiindcă țin la dumneata — spuse ea, și el îi zîmbi pe jumătate.

— Vorbești ca o ființă omenească.

— Atunci ar fi timpul să mă opresc. Te rog, pleacă acum. El rămase mai departe, încăpățînat, dar în vocea ei era un ton de rugă cum nu mai fusese vreodată — și o expresie de nefericire pe chip : Te rog. Vrei să fiu pedepsită ?

— De cine ?

— De cine crezi ?

Privi la aparatura de control a computerului. Fleming fu luat prin surprindere, asta era ceva la care nu se gîndise niciodată.

— Pedepsită ? Asta-i ceva nou.

El băgă bloc-notesul cu cifre în buzunar și merse spre ușă. În prag se întoarse să-i dea o ultimă lovitură :

— Cui îi *aparții* într-adevăr ?

Ea îl observă plecînd și apoi se întoarse în silă către tabloul de evidență și merse încet, greoi, către el. Își ridică mîinile pentru a comunica cu terminalele, apoi ezită. Fața îi era încordată, dar le ridică din nou și atinse plăcile. Pentru o clipă nu se întîmplă nimic altceva decît că luminile clipiră mai rapid, pe măsură ce mașina digera informația ce i-o dădea. Apoi voltametrul de sub tabel se ridică deodată la maximum.

Andromeda scoase un țipăt de durere și încercă să-și tragă mîinile de pe plăci, dar curentul o ținu tare. Acum voltametrul coborî, dar numai pentru a se ridica din nou și ea țipă iarăși... Și apoi o a treia oară și o a patra și iarăși și iarăși și iar...

Încă o dată Judy fu aceea care o găsi. Ea intră cîteva minute mai tîrziu, căutîndu-l pe Fleming, și văzu, cu

groază, fata culcată mototol pe jos, acolo unde fusese și Christine.

— O, nu !

Cuvintele țîșniră din ea și alergă înainte și întoarse corpul cu fața în sus. Andromeda mai trăia. Gemu cînd o atinse Judy, și se răsuci înapoi, plîngînd încet și frecîndu-și mîinile. Judy îi sprijini capul blond și-l așeză în poala ei, apoi îi luă mîinile și i le deschise. Erau carbonizate, acolo unde carnea nu era roșie și dezgolită pînă la os.

Judy le dădu drumul cu grijă :

— Cum s-a întîmplat ?

Andromeda gemu iarăși și deschise ochii. Judy îi spuse :

— Mîinile dumitale.

— Le putem ușor repara — vocea fetei de-abia se auzea.

— Ce s-a întîmplat ?

— Ceva s-a defectat, asta-i tot.

Judy o lăsă și-i telefonă doctorului Hunter.

Din clipa aceea, evenimentele se precipitară cu o viteză absolut catastrofală. Hunter îi aplică Andromedei un bandaj provizoriu și încercă s-o convingă să se mute în staționarul bolnavilor, dar ea refuză să părăsească computerul, pînă n-o văzu pe Madeleine Dawnay.

— Va merge mai repede pînă-n cele din urmă — spuse ea. Deși suferea încă din pricina șocului, se apucă energic să examineze hîrtiile lui Dawnay. Hunter îi făcuse injecții locale pentru a-i ușura durerile din mîini, și, deși bandajată, scotoci pînă găsi foile pe care le dorea și le trecu mai departe lui Dawnay. Ele priveau producția de enzyme în formula A.D.N.

— Ce facem cu astea ? Dawnay le privi cu îndoială.

— Realizăm o formulă de țesut izolat — spuse Andromeda și reluă hîrtiile, ducîndu-le la computer. Era slabă și palidă și de-abia putea umbla. Dawnay, Hunter și Judy observară cu atenție cum se așează iarăși între terminale și-și ridică mîinile bandajate ; dar de data aceasta nu se mai întîmplă nimic dezastruos, și după puțin timp mașina începu să tipărească un răspuns.

— Este o formulă de enzymă. O puteți realiza foarte ușor. Îi arătă lui Dawnay hîrtia imprimată și apoi se întoarse către Hunter : Aș dori să mă culc acum, vă rog. Enzyma mi se poate aplica pe mîini sub formă de medicament, cînd profesor Dawnay o va fi preparat, dar ar trebui să fie cît mai curînd.

Fu bolnavă mai multe zile, și Hunter îi bandajă mîinile cu un unguent executat conform formulei, preparat de Dawnay. Vindecarea se arătă miraculoasă : nu țesutul tare al cicatricelor, ci țesut nou, carne mătăsoasă, naturală acoperi rănile în decurs de ore, și formă un strat nou de piele roz-pal peste palme. În timp ce fata își reveni de pe urma șocurilor electrice, mîinile i se refăceau și ele.

Hunter îi raportase între timp lui Geers, și Geers trimise după Fleming. Directorul, încă nesigur de consecințele accidentului, era bolnav și amărît de grijă ; scurta epocă a camaraderiei dispăruse.

— Așadar, *dumneata* hotărăști s-o dezechilibrezi. El îi aruncă lui Fleming vorbele peste birou și bătu cu pumnul în lemnul lustruit. Nu întrebi pe nimeni — ești prea deștept. Atît de deștept, încît mașina se deranjează și aproape omoară fata.

— Dacă nici măcar n-asculți cum s-a întîmplat... Fleming ridică vocea, ca să fie în ton cu el, dar Geers îl întrerupse :

— Știu cum s-a întîmplat.

— Ai fost acolo ? Ea știa că va fi pedepsită ; ar fi trebuit să facă să fiu azvîrlit afară, ar fi trebuit să șteargă ce băgasem în computer, dar n-a făcut-o — nu destul de repede. A ezitat, și m-a prevenit și m-a lăsat să plec ; apoi s-a dus și a atins terminalele de comunicare.

— Credeam că plecaseși — îi aminti Geers.

— Desigur că plecasem. Vă povestesc ceea ce inevitabil s-a întîmplat după aceea : ea a informat mașina că trăiește, că informațiile fuseseră false, că sursa informațiilor era acolo și că ea n-o oprise. Așa c-a pedepsit-o, aplicîndu-i o serie de șocuri electrice. Știe cum se fac ; s-a exersat pe Christine.

Directorul ascultă cu o nerăbdare de-abia ascunsă.

— Dumneata presupui... — spuse el la sfîrșit.

— Nu-i presupunere, Geers. *Trebuia* să se întîmple, numai că nu mi-am dat seama la timp.

— Ai permisul dumitale ? Geers îl privi, fulgerînd, prin ochelari. Pentru clădirea computerului.

Fleming pufni și se scotoci prin buzunare :

— Nu mă poți învinui cu permisul. Este perfect în ordine.

Î-l înmînă peste birou. Geers îl luă, îl examină, și încet îl rupse.

— La ce folosește asta ?

— Nu te mai putem ține. Nu se mai poate.

Fleming bătu la rîndul său cu pumnul în masă :

— Rămîn mai departe în stațiune.

— Rămîi mai departe unde-ți place ; dar legătura dumitale cu computerul s-a terminat. Regret.

Geers se simți mai bine cu Fleming înlăturat, și încă și mai bine cînd auzi despre restabilirea Andromedei. Obținu toate informațiile de la Dawnay și Hunter despre

enzymă, și apoi chemă Whitehallul pe firul său direct. Reacția fu cea scontată. Trimise după Andromeda, o interogă și păru foarte mulțumit.

Cu un an sau doi în urmă, Fleming ar fi început iar să bea. Acum n-avea poftă nici de asta. Aceeași obligație care-l lega de mașina de calcul îl lega și de stațiune, deși nu mai era nimic de care s-ar mai fi putut ocupa acum, nici un rol pe care să-l joace în realizarea proiectului. Rămase în stațiune, solitar și nesigur, pus pe lungi plimbări și lenevit. Era în plină iarnă, o iarnă calmă și cenușie — și parcă plutea în aer ceva dramatic.

Cam o săptămînă după accident — după pedeapsă, cum gîndea Fleming — se întorcea de la o plimbare prin cîmpiile aride, cînd văzu o mașină enormă și neobișnuit de strălucitoare în fața birourilor lui Geers ; cum trecea pe lîngă ea, coborî un bărbat scurt și îndesat, cu chelie :

— Doctor Fleming !

Chelul ridică o mînă să-l oprească și să-l salute.

— Ce faci dumneata aici ?

— Sper că n-ai nimic împotrivă — spuse Kaufmann.

Fleming se uită să vadă cine mai era primprejur :

— Pleacă — spuse el.

— Te rog, *Herr Doktor* [1], nu te jena. Kaufmann zîmbi. Sînt absolut oficial. Categoria A. 1 la Lloyds. Nu te compromit.

— Nu l-ai compromis nici pe Bridger, presupun ? Fleming dădu din cap către poarta principală : Pe acolo-i ieșirea.

Kaufmann zîmbi și scoase cutia sa de *cigarillos :*

— Fumezi ?

[1] În germană în text. (n.r.)

— Scot fum și flăcări foarte ușor — spuse Fleming. Nu mă interesează nimic din ce ai de oferit. Încearcă la altă ușă.

— Asta și fac — Kaufmann rîse și băgă o mică țigară de foi între dinți, înainte de a-i strînge. Chiar asta fac. Te opresc, *Herr Doktor*, ca să-ți spun că nu te voi mai plictisi de acum înainte. Am alte mijloace, mult mai bune, mult mai cinstite.

El zîmbi iarăși, își aprinse țigara și păși fără ezitare în vestibulul biroului lui Geers.

Fleming alergă pînă la blocul Siguranței, dar Quadring era plecat, și Judy la fel. În cele din urmă, o găsi pe Judy la telefon, dar pînă să ajungă ea la biroul lui Geers, directorul îl conducea pe Kaufmann spre ieșire. Cei doi păreau să fie în termenii cei mai cordiali, și Geers fuma una din *cigarillos*.

— Din punctul de vedere al afacerilor — spunea Kaufmann — procedeul e fără importanță. Noi nu sîntem curioși ; există rezultatele ?

— Aici lucrăm cu rezultate ! Geers avea surîsul său numărul unu pe față. Întinse o mînă — *„Auf Wiedersehn“* [1]...

Judy văzu cum Kaufmann îi strînse mîna și se îndreptă spre automobilul său. Pe cînd directorul se înapoie în birou, ea spuse :

— Pot să vă vorbesc un minut ?

Surîsul lui Geers dispăru :

— Sînt cam ocupat.

— E important. Știți cine-i ăsta ?

— Numele său e Kaufmann.

— INTEL !

— Așa-i — degetele lui Geers se jucau pe clanța ușii.

[1] La revedere (în germană în text). (n.r.)

— Kaufmann era acela căruia doctor Bridger îi vindea... — începu Judy, dar Geers i-o tăie scurt.

— Știu totul despre cazul Bridger.

În timp ce vorbea, Judy auzi mașina plecînd. Atunci totul i se păru teribil de urgent ; trebuia să-l facă să înțeleagă.

— A fost Intel. Ei acaparau secrete.

Geers se strecură pînă în prag :

— Nu vor acapara nimic de la mine — spuse el cu un aer superior.

— Dar... — ea îl urmă neinvitată, și o găsi pe Dawnay așteptînd liniștită în birou. Se simți dintr-o dată descumpănită și bolborosi o scuză femeii mai în vîrstă.

— Nu te ocupa de mine, dragă — spuse Dawnay indiferentă și se duse încet către colțul cel mai îndepărtat al camerei. Geers se reașeză la biroul său și o privi pe Judy, cu aerul unui om de afaceri care concediază.

— Facem o înțelegere de afaceri !

— Cu Intel ? Absurditatea oribilă o copleși : o viziune a nebuniei, îngrămădită în ultimele luni, în ultimii ani. Privi la el peste birou, fără a-și găsi cuvintele : Am fost pusă în această muncă pentru că noi n-aveam încredere în ei. Doctorul Bridger a fost urmărit pînă la moarte — de mine între alții — pentru că...

— Climatul s-a schimbat.

Privi fața lui distantă și calmă și își pierdu complet cumpătul :

— Politicienii agrecază climatul care le convine.

— Ajunge ! o repezi Geers.

Dawnay foșnea încet în colțul ei :

— Fata are dreptate, să știi, și noi oamenii de știință ne cam supărăm din pricina asta din cînd în cînd. Sîntem la cheremul elementelor. *Noi* nu putem minți.

— Și eu sînt om de știință — spuse Geers, modest.

— Aţi fost !

Cuvîntul îi scăpă lui Judy, înainte de-al putea opri. Aşteptă explozia, dar Geers se controlă oarecum. Deveni glacial.

— Nu este — ca să punem lucrurile la punct — treaba dumitale. Guvernul are nevoie de pieţe mondiale. Cînd această fată, Andromeda, şi-a ars mîinile, ea a făcut o sinteză pentru oamenii din laboratorul profesorului Dawnay. I-ai văzut mîinile ?

— Le-am văzut arse.

— Nu mai e nici urmă de arsură acum. Nici o cicatrice, nimic. Peste noapte.

— Şi asta-i ce vindeţi lui Intel ?

— *Prin* Intel. Oricui are nevoie de acest remediu.

Ea încercă să sesizeze ce era greşit aici, şi apoi înţelese :

— De ce nu prin Organizaţia Mondială a Sănătăţii ?

— Nu ne preocupă caritatea cu toptanul. Ne preocupă o balanţă comercială rezonabilă.

— Aşa că nu vă pasă cu cine daţi mîna ? întrebă ea cu dezgust. Era acum complet scoasă din fire, şi se întoarse către Dawnay : Participaţi şi dumneavoastră la asta ?

Dawnay ezită :

— Enzyma nu e încă tocmai în stadiul în care să poată fi pusă pe piaţă. Ne trebuie o formulă mai rafinată. André — fata — prepară datele pentru calculare. (Toţi se obişnuiseră acum să-i spună André.)

— Aşa că întreaga staţiune lucrează pentru Intel — spuse Judy.

— Sper că nu — spuse Dawnay, şi suna ca şi cum, poate, era de partea ei.

Geers interveni :

— Te rog, Madeleine, ajunge.

Judy porni către ușă :

— Atunci nu vă mai răpesc timpul. Dar eu nu participă, și nici dr. Fleming !

— Noi știm cum stă Fleming — zise Geers.

— Știți de asemenea cum stau *eu* — spuse Judy și ieși, trîntind ușa.

Instinctul ei o împingea drept spre Fleming, dar nu putea risca să mai fie repezită. De altfel, Dawnay fu aceea care se duse să-i vorbească, în drumul de la blocul birourilor spre computer, către sfîrșitul zilei. Îl găsi în locuința sa, urmărind cuvîntarea Primului Ministru la televiziune.

— Intră — spuse el simplu, și-i făcu loc la piciorul patului.

Ea privi ecranul albastru licărind, și încercă să aibă încredere în fața aceea calmă, matură, cu un aer sportiv și cultivat, și în vocea înceată, tărăgănată a Primului Ministru. Fleming ședea și privea și asculta împreună cu ea.

„Din zilele de aur ale Reginei Victoria" — anunță fața fără trup — „n-a mai trăit această țară o situație atît de avantajată în domeniul industriei, tehnologiei și — mai presus de toate — securității, datorită posibilităților pe care le are, astăzi, la îndemînă."

Dawnay își simți atenția rătăcind :

— Îmi pare rău dacă te-am întrerupt.

— Nu m-ai întrerupt. Se strîmbă la televizor : Oprește-l pe bătrînul idiot.

Se sculă și opri el însuși televizorul și-i pregăti o băutură.

— Vizită mondenă ?

— Tocmai mergeam la computer, cînd am văzut o lumină în geamul dumitale. Mulțumesc. Luă paharul oferit de el.

— Lucrezi ore suplimentare ? întrebă el.

Ea ridică paharul și îl privi pe Fleming pe deasupra lui :

— Doctor Fleming, am spus unele lucruri destul de dezagreabile despre dumneata, pe vremuri.

— Nu ești singura.

— Despre atitudinea dumitale.

— Era greșită, nu-i așa ? Așa spunea Primul Ministru. Greșită și nepotrivită.

El vorbi mai degrabă îngrijorat decît supărat și-și turnă ceva de băut.

— Mă întreb — spuse Dawnay. Încep să mă întreb.

El nu răspunse, și ea adăugă :

— Judy Adamson începe să se întrebe și ea.

— Asta e mare lucru — pufni el.

— A dat o adevărată bătălie cu Geers azi după-amiază. Trebuie să spun că m-a pus pe gînduri. Înghiți încet o sorbitură, privind liniștită peste pahar și examinînd în gînd situația. Pare destul de firesc să întrebuințăm ce am dobîndit, ce ne-ai dat dumneata.

— Nu mai insista pe tema asta.

— Și totuși, nu știu... E ceva nesănătos în soiul ăsta de putere. Observă cum acționează asupra persoanelor de aici și asupra guvernului. Ea dădu din cap către televizor : E ca și cum oameni absolut obișnuiți, cu bun simț, se trezesc dintr-o dată posedați de o hotărîre care nu-i a lor. Cred că ambii am simțit-o. Și totuși, faptele par destul de inofensive.

— Așa par ?

Ea îi povesti despre producția de enzymă :

— Este binevenită. Regenerează celulele, pur și simplu. Va influența totul, de la grefa de piele pînă la îmbătrînire. Va fi cel mai mare ajutor medical de la antibiotice încoace.

— O binefacere pentru milioane de oameni.

Cînd ea ajunse la afacerea Intel, el de-abia reacţionă.

— Unde duc toate astea ? întrebă ea.

Nu aştepta propriu-zis un răspuns, dar primi unul.

— Acum un an, maşina n-avea nici o putere dincolo de propria sa clădire, şi chiar acolo, noi o stăpîneam. El vorbea fără pasiune, recapitulînd un vechi adevăr. Acum are toată ţara la cheremul ei. Ce va urma ? Ai auzit, nu-i aşa ? Vom merge înainte, vom deveni iarăşi o mare putere a lumii, şi cine va fi puterea din spatele acestui tron ?

El arătă spre televizor, cum făcuse ea înainte. Apoi păru că-l oboseşte conversaţia. Merse pînă la pic-up şi-i dădu drumul.

Dawnay nu dorea să părăsească subiectul :

— Ai putea să controlezi computerul ?

— Nu acum, în ultima vreme.

— Ce-ai putea face ?

— S-o deteriorez cît mai mult posibil. El începu să caute un disc într-o grămadă de plăci... Computerul ştia asta, acum cînd are creatura care să-l informeze despre mine. El a pus să fiu dat afară. N-ai cum să ciştigi, mi-a spus ea.

— A spus ea asta ?

Fleming dădu din cap afirmativ, şi Dawnay se încruntă către paharul ei, pe jumătate gol : Nu ştiu. Poate-i inevitabil. Poate-i o evoluţie.

— Uite... — el lăsă discul şi se întoarse către ea : Eu prevăd un moment cînd vom crea o formă superioară de inteligenţă, căreia în cele din urmă îi vom trece puterea. Şi va fi, probabil, o formă neorganică, la fel cu aceasta. Dar va fi ceva creat de *noi*, proiectată pentru *binele nostru*, sau pentru *un bine*, aşa cum îl înţele-

gem noi. Această mașină n-a fost proiectată pentru binele nostru, sau dacă a fost, s-a stricat ceva la ea.

Ea își sorbise paharul. Exista un adevăr în ceea ce spunea el. Mai mult decît un adevăr, un fel de logică sănătoasă, de care ea fusese lipsită în ultima vreme. Ca om de știință empiric, ea simțea că trebuie să existe un mod în care totul ar putea fi dovedit.

— Ar mai putea comunica cineva, în afara dumitale ? întrebă ea.

Fleming negă din cap :

— Nimeni din această echipă.

— Aș putea-o face eu ?

— Dumneata ?

— Eu am acces la computer.

Din clipa aceea, nu-l mai interesă discul. Fața i se lumină, ca și cum ar fi făcut contactul cu vreun circuit interior.

— Da, de ce nu ? Am putea încerca o mică experiență. El ridică de pe masă bloc-notesul cu numele de cod negativ. Ai pe cineva acolo care poate introduce asta în mașina de calcul ?

— André ?

— Nu. Ea nu. Orice faci, nu-i acorda încredere.

Dawnay își aminti de operator. Luă bloc-notesul și Fleming îi arătă porțiunea ce trebuia introdusă în mașină.

— M-am mai luminat, trebuie s-o mărturisesc spuse ea. Apoi puse jos paharul și plecă.

În timp ce traversa curtea, auzi începutul unui disc ultramodern dinspre cabina lui Fleming ; apoi ajunse în clădirea computerului și nu mai auzi nimic decît zumzetul aparaturii. André era în camera de control, împreună cu un tînăr operator. Era și mai retrasă, de cînd cu accidentul ei. Trecea prin blocul computerului ca o umbră

palidă, și rar îl părăsea. Nu făcea nici o încercare să comunice cu cineva, și fără să fie ostilă, era absolut solitară. Ea notă aproape fără interes intrarea lui Dawnay.

— Cum merge ? întrebă Dawnay.

— Am băgat toate datele — spuse André. Ar trebui să ai curînd formula.

Dawnay merse mai departe pînă la operatorul unității de input. Era un tînăr, foarte de curînd ieșit de la Universitate, care nu punea întrebări, dar executa tot ce i se spunea.

— Introdu și asta, te rog.

Dawnay îi dădu bloc-notesul. Tînărul îl așeză pe clape și începu să bată.

— Ce-i asta ? întrebă André, auzind sunetul.

— Ceva ce vreau să fie calculat.

Dawnay o ținu la distanță, pînă cînd panoul de evidență izbucni în fulgerări sălbatice.

— Ce-i introduceți ? André smulse bloc-notesul și citi cele însemnate pe el : De unde ai asta ?

— Asta-i treaba mea — spuse Dawnay.

— De ce te amesteci ?

— Ai face mai bine să ne lași — îi spuse Dawnay operatorului.

El se ridică supus și ieși din încăpere. André așteptă pînă plecă.

— Eu nu-ți vreau răul — și nu era pasiune, doar o mare putere în vocea ei : De ce te amesteci ?

— Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel ? Dawnay se auzi pe sine însăși, părînd slabă și ridicolă, dar putea răspunde numai cum îi venea : *Eu* te-am creat, *eu* te-am făcut.

— *Dumneata* m-ai făcut ?

André o privi cu dispreț, apoi trecu la panoul de control și își puse mîinile pe terminale. Imediat lămpile

de evidență se mai liniștiră, dar continuară că clipească atîta timp cît fata stătu acolo, puternică și dominatoare, ca o tînără zeiță. După un minut se îndepărtă și se opri, privind-o pe Dawnay :

— Ne-am cam plictisit de această... această mică glumă — spuse ea calm, ca și cum ar comunica un mesaj : Nici dumneata, nici dr. Fleming, nici oricine altul nu se poate vîrî între noi...

— Dacă încerci să mă sperii...

— Eu nu știu ce-ai început acum. Eu nu pot fi răspunzătoare. André părea că privește prin ea, spre ceva dincolo de ea. Imprimatorul de răspunsuri intră violent în acțiune, și Dawnay tresări la auzul zgomotului. O urmă pe André pînă la mașină și cînd ajunse, mesajul se termină. André examină hîrtia, apoi o detașă și i-o dădu.

— Formula dumitale de enzymă.

— Asta-i tot ? Dawnay simți o mare ușurare.

— Nu-ți ajunge ? întrebă André și îi urmări plecarea cu o expresie închisă, ostilă.

Dawnay avea pe atunci trei asistenți care lucrau pentru ea ; un cercetător principal și două ajutoare, care terminaseră de curînd universitatea, un băiat și o fată. Împreună, ei făcură o sinteză chimică, bazată pe noua formulă. Implica o mulțime de manipulări în laborator, dar nimeni nu-și făcu griji în privința asta, căci n-avea efect iritant. După o zi sau două, însă, toți începură să dea semne de oboseală și istovire. Starea lor nu părea să aibă nici o rațiune, deci continuară să lucreze, dar la finele zilei a treia, fata se prăbuși și în dimineața următoare Dawnay și primul cercetător căzuseră și ei.

Hunter îi duse la infirmerie, unde li se alătură curînd și băiatul. Oricare ar fi fost boala, ea se accelera din ce în ce ; nu exista febră sau inflamație, victimele ei pur

și simplu se descompuneau. Celulele mureau, procesul de bază al metabolismului se încetinea sau se oprea, și, unul după altul, cei patru slăbiră și alunecară într-o stare de comă. Hunter era disperat și făcu apel la Geers, care puse un zid de tăcere în jurul întregii afaceri.

Fleming nu auzi detalii pînă în ziua a patra, cînd Judy rupse cordonul ca să-i spună. El îi telefonă imediat lui Reinhart, cerîndu-i să vină de la Bouldershaw Fell, și o convinse pe Judy să-i găsească o anume hîrtie. Cînd i-o dădu, el se încuie cu ea în camera sa toată noaptea, iar dimineața ieși cu un aer grav, dar satisfăcut. În timpul acesta însă, fata-asistentă murise.

XI

Antidot

Tocmai îi acopereau fața, cînd Fleming ajunse în încăperea bolnavilor. Ceilalți trei stăteau culcați, tăcuți și inerți în paturile lor, cu fețele trase și tot atît de albi ca și pernele. Dawnay, în cămăruța alăturată celei în care era fata, de-abia mai era ținută în viață cu transfuzii. Zăcea imobilă ca de marmură, asemenea efigiei vreunui vechi războinic pe un mormînt. El o privi, pînă ce veni Hunter lîngă el.

— Ce vrei ? Hunter era supraobosit și nervos. Nici măcar nu încercă să fie politicos cu Fleming.

— E vina mea — spuse Fleming, coborînd privirea spre fața epuizată de pe pernă.

Hunter aproape că rîse :

— Umilința e o atitudine nouă la dumneata.

— Foarte bine, atunci n-a fost vina mea ! Fleming se întoarse spre el furios și îi flutură un teanc de hîrtii din buzunar : Dar am venit să-ți dau asta.

Hunter luă hîrtiile, bănuitor ;

— Ce-i asta ?

— Formula enzymei.

— Cum dracu ai pus mîna pe ea ?

Fleming suspină :

— În mod ilegal. Cum sînt obligat să fac toate.

— O voi păstra, dacă n-ai nimic împotrivă — spuse Hunter. O mai privi o dată. De ce ai tăiat-o ?

— Fiindcă e greșită. Fleming întoarse foaia de deasupra, ca să arate pe cea de dedesubt. Iată formula corectă. Ai face bine să pui s-o prepare imediat.

— Formula corectă ? Hunter părea cam dezorientat.

— Ce i-a dat computerul lui Dawnay avea o inversiune. Mașina a pus negativul în loc de pozitiv, ca să-i plătească o mică glumă în care am îndemnat-o eu.

— Ce glumă ?

— A dat anti-enzymă în loc de enzymă. În loc de un regenerator de celulă, un distrugător de celulă. Probabil că acționează prin piele și ei l-au absorbit pe cînd lucrau. El ridică una din mîinile lui Dawnay, care stăteau fără viață pe cearșaf : Nu poți face nimic decît să prepari enzyma potrivită, cît mai e timp. De aceea v-am adus formula corectă.

— Crezi într-adevăr... ? Hunter se încruntă cu scepticism spre hîrtii, și Fleming, ridicîndu-și privirea de la mîna lui Dawnay, pe care o mai ținea, îl privi cu dezgust.

— Nu vrei să devii celebru ?

— Vreau să salvez vieți — spuse Hunter.

— Atunci execută formula corectă. Ar trebui să lucreze ca un antidot față de formula pe care a avut-o Dawnay, deci ar trebui să inverseze ce se întîmplă acum. Cel puțin poți încerca. Dacă nu... El dădu din umeri și așeză mîna vlăguită a lui Dawnay la loc pe cearșaf. Această mașină e în stare de orice murdărie, cînd îi convine.

Hunter mîrîi :

— Dacă-i chiar atît de îndrăcit de capabilă, de ce a făcut o greșeală ca aceasta ?

— N-a făcut. Singura încurcătură e că a greșit persoana, persoanele. Mă urmărea pe mine, și-i era indiferent pe cîți îi curăță în această operație. Conform unuia din aranjamentele dumneavoastră comerciale cu Intel — ar fi putut curăța jumătate din omenire.

Îl lăsă pe Hunter strîmbîndu-se la formulă, dar evident obligat s-o încerce.

În după-amiaza aceea, bărbatul muri ; dar noua enzymă fusese lucrată și era administrată acum celor doi supraviețuitori. La început nu se întîmplă nimic spectaculos, dar spre seară era evident că descompunerea se încetinea. Judy vizită încăperea bolnavilor după cină și apoi începu să-și facă drum spre poarta principală, ca să-l întîmpine pe Reinhart, care era așteptat cu trenul de noapte. Cum trecea pe lîngă blocul computerului, simți un impuls să intre. Nu era nici un operator de serviciu, și o găsi pe André așezată singură la pupitrul de control, privind fix în fața ei. Ura acumulată de luni de zile, dezamăgirea de ani clocotiră deodată în Judy.

— Încă unul a murit — spuse ea sălbatic. André

dădu din umeri și Judy simți o poftă grozavă s-o lovească : Profesorul Dawnay se luptă cu moartea. Și băiatul.

— Atunci mai au o șansă — zise fata, monoton.

— Grație doctorului Fleming. Nu grație dumitale.

— Nu-i treaba mea.

— Dumneata i-ai dat lui Dawnay formula ?

— Mașina a dat-o.

— Ați dat-o împreună.

André dădu iar din umeri :

— Doctorul Fleming are antidotul. El e inteligent, el îi poate salva.

— Dumitale nu-ți pasă, nu-i așa ? Judy își simți ochii scăpărînd și fulgerînd, cînd o privi.

— De ce să-mi pese ? întrebă fata.

— Te urăsc ! Gîtlejul lui Judy se uscase, de-abia putea vorbi. Voia să apuce ceva greu și să-i spargă capul fetei, dar atunci sună telefonul și trebui să meargă la poarta principală, să-l întîmpine pe Reinhart.

Fata rămase absolut nemișcată cîtăva vreme după plecarea lui Judy, privind la tabloul de control, și cîteva lacrimi, adevărate lacrimi omenești, îi izvorîră din ochi și-i picurară încet de-a lungul obrajilor.

Judy îl duse pe Reinhart direct la cabana lui Fleming, unde îl puseră la curent cu toate.

— Și Madeleine ? întrebă bătrînul. Părea obosit și nesigur.

— Încă în viață, slavă Domnului — spuse Fleming. Poate că putem salva doi din ei.

Reinhart păru că se destinde și arătă mai puțin obosit. Îi luară paltonul, îl așezară într-un scaun lîngă radiator

și-i dădură ceva de băut. Judy îl găsi mult mai bătrîn decît îl văzuse vreodată și îi descoperi o expresie aproape patetică. Era acum Sir Ernest, și părea că înnobilarea îl îmbătrînise. Își imagină cît de veche trebuie să fie prietenia sa din tinerețe cu Dawnay, și simțea cum se agață de viața ei, ca și cum propria lui viață ar fi fost legată într-un fel de ea. Își luă paharul și încercă să gîndească la ce avea de spus :

— ...I-ați spus lui Geers ?

— Ce să facă Geers ? întrebă Fleming. Decît să regrete că n-am fost eu atins. M-ar azvîrli afară din stațiune, afară din țară, dac-ar putea. De cînd mă știu am tot spus că obiectul ăsta e malefic, dar toți îl adoră atît de mult... Cîte dovezi trebuie să mai aduc oare, pînă să convingă pe cineva ?

— Mie n-ai nevoie să-mi mai dovedești, John — spuse Reinhart obosit.

— Bine, asta e ceva.

— Sau mie — spuse Judy.

— O, grozav, grozav ! Asta ne face trei contra întregii organizații.

— Ce credeai că pot să fac ? întrebă Reinhart.

— Nu știu. Ai condus jumătate din știința acestei țări timp de o generație — jumătatea cea bună. Desigur că cineva te-ar asculta.

— Poate Osborne ?

— Cîtă vreme nu-și murdărește mînușile — Fleming reflectă un moment : Ar putea să mă trimită înapoi la computer ?

— Gîndește-te puțin, John. El e răspunzător față de Stat.

— L-ai putea aduce aici ?

— Aș putea încerca. Ce ai de gînd ?

— Putem vorbi despre asta mai tîrziu — spuse Fle-

ming. Reinhart scoase din buzunar un orar de trenuri și avioane.

— Dacă mă duc la Londra mîine...

— Nu poți pleca la noapte ?

— Sir Ernest e obosit — spuse Judy.

Reinhart zîmbi :

— Poți să păstrezi „Sir Ernest" pentru situații mondene. Am să iau un avion de noapte.

— De ce nu se poate amîna cu cîteva ore ? întrebă Judy.

— Nu mai sînt tînăr, miss Adamson, dar nu sînt muribund — se ridică în picioare. Transmite-i toată dragostea mea lui Madeleine, dacă e...

— Sigur — spuse Fleming, găsind paltonul bătrînului și ajutîndu-l să și-l pună.

Reinhart porni spre ușă, încheindu-se din mers. Apoi își aminti de ceva :

— De altfel, mesajul s-a oprit.

Judy privi de la el la Fleming :

— Mesajul ?

— De sus — Reinhart arătă cu degetul spre cer. A încetat să se mai repete de cîteva săptămîni. Poate nu-l vom mai prinde niciodată.

— Poate că am prins numai încheierea unei lungi transmisii — spuse Fleming calm, cîntărind consecințele. Dacă n-ar fi fost acea eroare de la Bouldershaw Fell, poate nu l-am fi auzit niciodată, și nimic din toate acestea nu s-ar fi întîmplat.

— Asta mi-a trecut și mie prin minte — zise Reinhart. Mai zîmbi o dată, obosit, și plecă.

Fleming se plimbă prin cameră, gîndind la ce se vorbise, iar Judy aștepta. Auziră motorul lui Reinhart pornind și mașina plecînd, și după aceea Fleming se așeză lîngă Judy și-i puse brațul pe după umeri.

— Am să fac orice vrei — îi spuse ea. N-au decît să mă predea la Curtea Marțială dacă vor.

— O.K., O.K. — el își retrase brațul.

— Ai încredere în mine, John.

El o privi drept în față și ea încercă din ochi să-i cîștige încrederea.

— Mă rog, bine... — el păru mai mult sau mai puțin convins : Am să-ți spun ce să faci. Urcă-te în trenul de Londra, mîine dimineață devreme, pe tăcute. Caută să-l prinzi pe Osborne cînd e cu Profesorul și spune-i să mai aducă un vizitator.

— Pe cine ?

— Puțin îmi pasă. Șambelanul Ordinului Jartierei, președintele Academiei Regale, vreun ins scrobit de la Minister. N-are nevoie să aducă insul însuși, doar hainele sale.

— Nescrobite ?

El zîmbi :

— Pălărie, servietă și o umbrelă vor ajunge. Ah, și un palton. Totodată, faci rost de un permis în plus pentru el. O.K. ?

— Voi încerca.

— Bună fată. Își petrecu iar brațul în jurul umerilor ei și-o sărută. Ea se bucură, și apoi se retrase ca să-l întrebe :

— Ce ai de gînd ?

— Nu știu încă. El o mai sărută o dată, apoi se îndepărtă. Eu am să mă culc, a fost o zi de iad. Ai face mai bine s-o ștergi, simt nevoia să dorm.

El zîmbi iar, și ea îi strînse mîna, pășind ușor, cîntînd în sinea ei.

Fleming se dezbrăcă visător, combinînd planuri fantastice. Căzu pe pat, și adormi aproape în clipa cînd stinse lumina.

După plecarea lui Reinhart și a lui Judy, complexul se liniștise. Era o noapte întunecoasă, nori veneau dinspre nord-est, aducînd curenți reci și un aer de zăpadă, și acoperind luna. Dar în răstimpuri luna strălucea printre nori — și la lumina ei o siluetă subțire, palidă alunecă printr-o fereastră din spatele blocului computerului și începu să plutească prin complex ca o stafie. Nici una din santinele nu o văzu, nici n-o recunoscu pe André, și ea își făcu drum, furișîndu-se printre cabane către aceea a lui Fleming, cu o expresie hotărîtă pe față și un colac de sîrmă izolată în mînă.

Fleming trăsese perdeaua înainte de a se culca, astfel că prin geam străbătea puțină lumină. El nu se mișcă atunci cînd se deschise ușa și Andromeda se furișă înăuntru. Era cu picioarele goale și foarte atentă, mănuși groase de cauciuc îi acopereau mîinile. După ce se asigură că el dormea, se lăsă în genunchi lîngă patul său și băgă capetele celor două sîrme din colac într-o priză în perete, le îndesă bine și dădu drumul curentului. Ținu celălalt capăt al colacului la distanță de ea, cele două sîrme, apucate separat între degetul mare și arătător — la cîțiva centimetri de marginea izolației, iar capetele dezgolite — întinse ; se ridică și înaintă încet către Fleming. Nu prea avea șanse să supraviețuiască unei descărcări în plin, fiindcă dormea, și ea ar fi putut să țină contactele asupra lui îndeajuns pentru a-i opri inima.

Nu făcu nici un zgomot, cînd apropie capetele sîrmelor de ochii lui. Nu exista nici un motiv ca el să se trezească ; dar deodată, fără nici un motiv, el se trezi. Tot ce văzu fu o siluetă aplecată deasupra lui, și — mai mult din instinct decît din rațiune — trase un picior sub el și lovi apoi cu toată puterea prin cearșaf și pătură.

O nimeri drept în burtă, și ea căzu pe spate în mijlocul camerei, cu un fel de icnet dureros. El orbecăi după întrerupător și aprinse lumina, care pentru moment îl zăpăci. Se sculă încurcat și suflînd greu, pe cînd fata abia se ridica în genunchi, încă mai ținînd capetele sîrmelor, apoi, cînd el își dădu seama de ce se întîmplă, sări din pat, trase capetele sîrmelor din priză și se întoarse către ea. Ea era în picioare, la jumătate drum spre ușă.

— Nu, asta nu — zise el, aruncîndu-se spre ușă. Ea îl evită, păși într-o parte, și cu mîinile la spate se trase înapoi către masa care nu fusese strînsă după cină. O clipă păru că cedează, apoi, fără a-l preveni, repezi mîna dreaptă, înarmată cu un cuțit de bucătărie, către el.

— Căței! Îi apucă încheietura mîinii, o răsuci pînă lepădă cuțitul și o azvîrli la pămînt.

Ea sufla greu și se zvîrcolea culcată, ținîndu-și încheietura răsucită cu cealaltă mînă; îl privea, mai mult cu disperare decît cu furie. El se aplecă și culese cuțitul, cu ochii pe ea.

— Foarte bine — omoară-mă. Pe chipul și în glasul ei era teama acum. Nu-ți folosește la nimic.

— Nu? Și vocea lui tremura, și abia respira.

— Întîrzie puțin lucrurile, asta-i tot.

Ea îl urmări cu privire intensă cum deschide un sertar și bagă cuțitul înăuntru. Asta îi dădu curaj și se ridică puțin.

— De ce vreți să mă înlăturați? întrebă el.

— Asta era mișcarea următoare. Te-am prevenit.

— Mulțumesc.

Se învîrti prin cameră, încheindu-și pijamaua, vîrîndu-și picioarele în papuci, calmîndu-se.

— Tot ce faci poate fi anihilat. Ea părea să se fi recules : Nu poți gîndi nimic care să nu fie anihilat.

— Și care-i acum mișcarea următoare ?

— Dacă pleci, pleacă îndată și nu te mai amesteca.

El i-o tăie scurt :

— Ridică-te.

Ea îl privi surprinsă.

— Ridică-te. El așteptă pînă cînd ea se ridică în picioare, apoi îi arătă un scaun : Așează-te acolo.

Îl mai privi o dată nedumerită, și se așeză. El se apropie, aplecîndu-se spre ea.

— De ce faci numai ce vrea mașina ?

— Sînteți atît de copilărești — îi spuse ea. Credeți că sîntem stăpîn și sclav, mașina și cu mine, dar ambii sîntem sclavi. Sîntem recipiente făcute de voi, menite unui scop pe care nu-l înțelegeți.

— *Dumneata* înțelegi ?

— E de ajuns că *văd* diferența dintre inteligența noastră și a voastră. Văd că a noastră va prelua conducerea și a voastră va muri. Voi credeți că sînteți culmea și încununarea lucrurilor, ultimul cuvînt — ea se întrerupse și își masă încheietura răsucită.

— Eu nu cred acest lucru — spuse el. Te doare ?

— Nu prea rău. Ești mai inteligent decît cei mai mulți, dar nu îndeajuns. Ai să dispari, ca și dinozaurii. Ei au stăpînit lumea, odată.

— Și dumneata ?

Ea zîmbi, era pentru prima dată că o vedea zîmbind :

— Eu sînt veriga care lipsea din lanț[1].

— Și dacă te zdrobim ?

— Vor face alta.

— Și dacă sfărîmăm mașina ?

[1] Aluzie la teoria evoluției umane a lui Darwin : termenul englez, azi celebru, este „*missing link*". (n.r.)

— Vor face alta.

— Și dacă vă distrugem pe amîndouă, și mesajul, și toată munca noastră, așa încît să nu rămînă nimic? Mesajul s-a oprit. Știai?

Ea dădu din cap. Confirmarea temerilor sale îl invadă acum ca un val, și totodată realiză mijloacele de a stăvili totul:

— Prietenii dumitale acolo sus s-au plictisit să ne vorbească. Lucrați pe cont propriu acum, dumneata și computerul. Ce-ar fi să vă zdrobim pe amîndoi?

— Veți ține o inteligență superioară departe de Pămînt, dar numai pentru un timp.

— Atunci asta-i ce trebuie să facem.

Îl privi calmă și fermă:

— Nu se poate.

— Putem încerca.

Ea dădu din nou din cap, încet, cu regret parcă:

— Pleacă. Trăiește-ți viața pe care o dorești, cît se mai poate. Altceva nu e cu putință.

— Ba da, dacă mă ajuți. El îi suportă privirea și o apucă în brațe, așa cum făcuse mai înainte la computer. Nu ești doar o mașină de gîndit, ești făcută după chipul și asemănarea noastră.

— Nu.

— Ai simțuri — sentimente. Ești pe trei sferturi ființă omenească, legată cu forța de ceva care e pornit să ne distrugă. Tot ce ai de făcut, ca să ne salvezi și să te eliberezi, e să schimbi ordinea comenzilor.

El o apucă de umeri parc-ar fi vrut s-o scuture, dar ea se răsuci să scape din strînsoare.

— De ce aș face-o?

— Fiindcă o dorești, trei sferturi din dumneata...

Ea se ridică și se îndepărtă de el:

— Trei sferturi din mine sînt un accident. Nu crezi

că sufăr destul și așa ? Nu crezi că voi fi pedepsită chiar numai pentru că te ascult ?

— Vei fi pedepsită pentru noaptea asta ?

— Nu, dacă pleci. Se îndreptă spre ușă, ca și cum ar fi așteptat s-o oprească, dar el o lăsă să plece. Am fost trimisă să te omor.

Era foarte palidă și foarte frumoasă, așa cum ședea în pragul întunecat și vorbea fără patimă sau satisfacție. El o privi încruntat și spuse :

— Bine, lupta e deschisă.

Exista un café-bar la stația Thorness și Judy îl lăsă pe Fleming acolo, cît așteptau trenul din Aberdeen. Era chiar a doua seară : Reinhart fusese prompt. Fleming se duse în cămăruța din spate, care le fusese rezervată, și așteptă. Era o odaie tristă și mohorîtă, dominată parcă de masa veche, rustică, cu nelipsitele scaune tapisate, cu panouri obosite și prost vopsite, cu reclame decolorate de coca-cola și ape minerale. Trase un gît din plosca sa de buzunar. Se auzi vîntul care se pornise gemînd afară, apoi zgomotul Diesel-ului venind dinspre sud. Se opri zgomotos în stație, după două minute fluieră, apoi dădu semnalul și plecă, lăsînd în urmă-i o tăcere în care se auziră iar vîntul și scrîșnetul pașilor pe pietrișul din fața café-barului.

Judy îi conduse pe Reinhart și Osborne în cameră. Erau toți încotoșmăniți în haine grele de iarnă, și Osborne ducea o valiză uriașă.

— Miroase a viscol, cred — spuse el, punînd jos valiza. Părea nenorocit, încurcat. Putem vorbi aici ?

— Camera era rezervată pentru noi — spuse Judy — am aranjat totul.

— Și operatorul de serviciu ? întrebă Reinhart.

— L-am lămurit și pe el. Știe ce trebuie să facă și-și va ține gura.

Reinhart se întoarse către Fleming :

— Cum îi merge Madeleinei Dawnay ?

— Se va însănătoși. Și băiatul. Enzyma lucrează bine.

— Bine, mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

Reinhart își descheie paltonul. Călătoria nu-i făcuse rău ; de fapt, activitatea părea că-l împrospătează. Osborne părea să fie cel mai demoralizat dintre toți.

— Ce vrei să faci cu computerul ? îl întrebă pe Fleming.

— Încerc să-l deslușesc, altfel...

— Altfel ce ?

— Tocmai asta vrem să descoperim. Sau este intenționat răuvoitor, sau este greșit. Sau a fost programat să lucreze așa cum o face, sau ceva s-a defectat la el. Eu sînt pentru prima ipoteză ; totdeauna am crezut așa.

— N-ai fost niciodată în stare s-o dovedești.

— Nici cu Dawnay nu v-ați convins ?

— Ne trebuie dovezi mai precise.

— Osborne se va duce la ministru — interveni Reinhart — la Primul Ministru, dacă va fi nevoie. Nu-i așa ?

— Dacă voi avea dovezi — spuse Osborne.

— Vă voi da dovezi ! Au încercat din nou să mă ucidă noaptea trecută.

— Cum ?

Fleming le povesti.

— ...În cele din urmă am smuls adevărul de la față. Ce-ar fi să încercați o dată și voi ; atunci ați crede !

— Ne trebuie ceva mai științific.

— Atunci lăsați-mă cîteva ore la computer. O privi pe Judy : Mi-ai adus un permis ?

Judy scoase trei permise din poșetă, și înmînă fiecăruia cîte unul. Fleming citi pe cel pe care i-l dăduse și rînji :

— Deci sînt o persoană oficială a Ministerului ? Ce zi mare !

— Îmi risc reputația pentru asta — spuse cu glas abătut Osborne. Doar o examinare ! Nici o acțiune directă !

Fleming nu mai rînjea :

— Vreți să-mi legați mîinile ?

— Îți dai seama ce risc îmi asum ? spuse Osborne.

— Bine ! Ar fi trebuit să fii în cabana mea, noaptea trecută.

— Era bine să fi fost, aș ști acum mai sigur cum stăm. Țara, tinere, depinde de această mașină.

— Pe care am făcut-o *eu*.

— Are mai mare însemnătate potențială pentru noi decît mașina cu aburi, energia atomică, sau orice altceva.

— Atunci e cu atît mai important... — începu Fleming.

— Știu ! Nu-mi ține predici. Crezi c-aș fi aici, dacă n-aș crede că e important și dacă n-aș pune mare preț pe părerea dumitale ? Dar sînt căi și căi.

— Cunoașteți una mai bună ?

— De control — nu. Dar nu trebuie să mergem mai departe. Un om în situația mea...

— Care-i situația dumitale ? întrebă Fleming. „Cel mai nobil dintre romani"[1] ?

Osborne suspină.

— Ai permisul.

— Ai ce ai cerut, John — spuse Reinhart.

Fleming ridică valiza și o puse pe masă. O deschise și scoase dintr-însa un palton de stofă închisă, o pălărie neagră și o servietă ; se îmbrăcă pentru rol. Erau

[1] Citat din Shakespeare, „Iuliu Cezar". (n.tr.)

bune pentru o noapte întunecoasă, dar nu se prea potriveau cu mutra lui.

— Arăţi mai curînd a sperietoare de ciori decît a funcţionar public — spuse Reinhart, zîmbind.

Judy se strădui să nu pufnească :

— Nu te vor examina prea de aproape, dacă eşti cu mine.

— Îţi dai seama că poţi fi împuşcată pentru asta ? spuse Fleming afectuos.

— Numai dacă ne prinde.

Osborne nu gusta astfel de glume, nici nu-şi bătea capul să vadă că ele ascundeau o mare încordare ; el însuşi era mai încordat decît ar fi fost nevoie.

— Hai să-i dăm drumul, vreţi ? Trase mîneca paltonului, să-şi privească ceasul.

— Trebuie să aşteptăm pînă se întunecă, să plece tura de zi — spuse Judy.

Fleming se scotoci sub palton şi scoase plosca :

— Ce-ar fi să-i tragem o înghiţitură pentru raid ?

Ningea zdravăn cînd ajunseră la complex, nu o ninsoare moale, ci o furie de ace înţepătoare, îngheţate, împrăştiate de vîntul din nord. Cele două santinele din faţa blocului computerului îşi ridicaseră gulerele mantalelor, deşi erau la adăpost, sub porticul de la intrare. Priviră cele patru siluete apropiindu-se, prin albul care încetul cu încetul devenea întunecos.

Judy o luă înainte şi prezentă permisele, în timp ce bărbaţii rămaseră în urmă.

— Bună seara. Ăsta-i grupul de la Minister.

— Doamnă ! Una din santinele, cu un galon de caporal pe mînecă, salută şi examină permisele.

— În ordine — spuse el şi i le înapoie.

— E careva înăuntru ? întrebă Judy.

— Numai operatorul de serviciu.

— Stăm numai cîteva minute — spuse Reinhart, înaintînd.

Santinela deschise ușa și se dădu la o parte, făcîndu-i loc lui Judy, urmată de Reinhart și Osborne, cu Fleming între ei.

— Ce-i cu fata ? întrebă Reinhart, după ce înaintaseră pe coridor.

— Nu vine astă-seară pe aici — spuse Judy — am avut eu grijă de asta.

Era un coridor lung, cu două colțuri în unghi drept, ușile care duceau la computer fiind la capăt, complet izolate de intrarea principală. Cînd Judy deschise una din uși și-i conduse înăuntru, găsiră camera de control luminată, dar goală ; era doar tînărul, care ședea citind la pupitru. Se sculă, cînd intrară ei.

— Hallo — îi răspunse el lui Judy. A mers totul bine?

Era asistentul cel mai tînăr. Părea încîntat de situație.

— Ar fi mai bine să luați permisele. Judy înapoie lui Reinhart și Osborne pe ale lor, și i-l înmînă pe al lui Fleming operatorului. Fleming își scoase pălăria și i-o puse băiatului pe cap.

— Uite ce poartă domnii din lumea mare.

— Nu-i nevoie să dai un spectacol — spuse Osborne, și privi nervos către ușă, în timp ce operatorul se echipa cu paltonul și servieta lui Fleming. Chiar cu gulerul ridicat era vizibil diferit de cel care intrase, dar nu era o noapte clară, cum spunea Judy, și prezența ei acoperindu-i, santinelele nu aveau să facă probabil altceva decît să numere capetele.

De îndată ce băiatul fu gata, Osborne deschise ușa.

— Ne bizuim pe dumneata să faci ceea ce trebuie — îi spuse el lui Fleming —ai carnetul de control.

Fleming scoase un bloc-notes binecunoscut din buzunar și așteptă să plece toți.

— Mă înapoiez — spuse Judy — de îndată ce-i trec de santinele.

Fleming păru surprins :

— Asta nu, te rog !

— Regret — îi spuse Osborne. E una din condiții.

— Nu vreau pe nimeni.

— Nu te încăpățîna, John — spuse Reinhart, și-l lăsară.

El se îndreptă spre unitatea de control și se holbă la ea, rîzînd către sine însuși din pură oboseală, apoi se puse pe lucru la input, bătînd cifrele de pe bloc-notesul pe care îl adusese cu el. Era aproape gata, cînd se întoarse Judy.

— Ce faci ? întrebă ea. Era încordată și dînsa, deși ușurată că îi trecuse cu bine pe ceilalți printre sentinele.

— Încerc să-i trag o păcăleală. Bătea la ultima grupă: Aceeași glumă veche cu fișa de nume ajunge pentru început.

Computerului îi trebuiră cîteva clipe pentru a reacționa, apoi lămpile de evidență începură să clipească violent. Așteptau să audă clămpănitul imprimatorului, dar auziră numai pași care se apropiau pe culoar. Judy rămase țintită locului, de parcă prinsese rădăcini și era ca paralizată, pînă cînd Fleming o luă de braț și o trase în întunericul laboratorului, de unde puteau privi prin ușa întredeschisă, fără să fie văzuți. Pașii se opriră departe, dincolo de intrarea camerei de control. Văzură clanța uneia din ușile duble răsucindu-se, apoi ușa se deschise și Andromeda intră din culoar.

Judy scînci ușor, dar zgomotul fu acoperit de zum-

zetul computerului, și mîna lui Fleming se strînse puternic pe brațul ei. De unde ședeau, o văzură pe André închizînd ușa și mergînd încet către raftul de control. Sclipirea și zumzetul mașinii păreau s-o intrige și la cîțiva pași de panoul de evidență, se opri brusc, nemișcată. Purta un hanorac vechi, cenușiu, cu gluga dată pe spate, și arăta deosebit de frumoasă și inflexibilă sub luminile reci ; dar era trasă la față și după cîteva clipe mușchii din jurul gurii și tîmplelor începură să i se zbată sub tensiunea crescîndă a nervilor.

Înaintă încet și în silă către panou, apoi se opri iarăși, ca și cum ar fi presimțit o acțiune violentă ; deși cunoștea semnele, era totuși hipnotizată de mașină.

Acum fața îi lucea de sudoare. Mai făcu un pas înainte și își ridică încet mîinile către terminale. Judy, cu toată ura, se simțea sfîșiată de dorința de a fugi spre ea, dar Fleming o reținu. Sub ochii lor, fata înălță mîinile, încet și cu teamă, și atinse plăcile de contact.

Țipătul ei și al lui Judy se auziră în aceeași clipă. Fleming îi astupă lui Judy gura cu palma, dar țipetele Andromedei continuară, frîngîndu-se într-un scîncet cînd acul voltajului cădea, și înălțîndu-se iar, cînd acesta ajungea la maximum.

— Pentru Dumnezeu — bolborosi Judy, zbătîndu-se să scape de Fleming, dar el o ținu, pînă cînd strigătele Andromedei încetară și mașina, dîndu-și seama că ea nu mai reacționează, își desfăcu strînsoarea și o lăsă să alunece la pămînt. Judy se eliberă și alergă pînă la ea, dar de data aceasta nu mai auzi nici un geamăt, nici o răsuflare, nici un semn de viață. Ochii pe care-i privea erau sticloși și gura deschisă, fără viață.

— Cred că e o moartă — spuse Judy fără rost.

— Da' ce credeai ? Fleming o urmase : Ai văzut vol-

tajul. Asta a fost pentru că nu s-a descotorosit la timp de mine — pentru că o anulam. Sărăcuța de ea!

Privi în jos, la trupul contorsionat, în haina cenușie, murdară, și ochii îi luară o expresie dură :

— Va lucra mai bine data viitoare. Va produce ceva absolut de neatins pentru noi.

— Afară de cazul că îi descoperi defectele.

Ea se întoarse să ia carnetul lui Fleming de pe clapele input-ului și i-l oferi.

I-l smulse din mînă și-l aruncă de-a curmezișul încăperii.

— E prea tîrziu pentru asta. Nu era nici un defect. El arătă către trupul ghemuit al fetei : Asta-i singurul răspuns de care aveam nevoie. Mîine ar cere altă experiență, și pe urmă iar alta, și alta și alta...

Merse repede pînă la capetele cablurilor de alarmă și de siguranță de lîngă ușile duble, apucă sîrmele cu ambele mîini și trase. Cedară dar nu se rupseră, așa că el își propti un picior de perete și trase.

— Ce faci ?

— Am să isprăvesc cu ea. Asta-i momentul, probabil *singurul* moment. Trase iarăși de sîrme, și apoi abandonă și întinse mîna după securea de pompier care atîrna pe perete. Judy veni în fugă lîngă el.

— Nu ! Îi apucă brațul, dar el o azvîrli dintr-o smucitură și dintr-o singură mișcare izbi cu securea peste sîrme și le tăie, apoi se întoarse și privi prin cameră. Panoul de evidență mai sclipea puternic ; Fleming ajunse la el și-l zdrobi cu securea.

— Ai înnebunit ? Judy alergă iarăși după el și, apucînd securea de mîner, încercă să i-o ia, dar el i-o smulse înapoi :

— Dă-i drumul. Ți-am spus să stai la o parte.

Ea îl privi și i se păru de nerecunoscut : fața îi era acoperită de sudoare, cum fusese și fața Andromedei —și crispată de furie și hotărîre. Își dădu seama acum ce avusese el tot timpul în gînd :

— Totdeauna ai dorit să faci asta.

— Dacă ajungeam pînă aici.

Fleming stătea cu securea în mînă, privind cercetător împrejur, și ea știu că va trebui să ajungă la uși înaintea lui, dar el o întrecu, și se sprijini cu spatele de ele, cu aceeași expresie hotărîtă și cu urma unui rînjet lipsit de bucurie în colțul gurii. Judy crezu că era nebun de-a binelea. Întinse o mînă după secure și îi vorbi ca unui copil :

— Te rog, dă-mi-o, John. Se cutremură cînd el rise: Ai promis.

— N-am promis nimic. Ținea ferm coada securi cu o mînă, și cu cealaltă încuie ușa în spatele său.

— Țip — spuse ea.

— Încearcă. El băgă cheia în buzunar. Nu te vor auzi niciodată.

Dînd-o la o parte, se duse pînă în încăperea memoriei, deschise panoul primei unități și lovi într-însa. Fu o mică explozie, cînd instalația de vid se prăbuși.

— John ! Ea încercă să-l oprească, în timp ce se îndrepta către unitatea următoare.

— Știu ce fac — spuse el, deschizînd noul panou, și lovind cu securea în interior. O altă mică explozie cu sfărîmături se produse la aparatură.

— Crezi că va mai fi vreodată o asemenea ocazie ? Vrei să alergi și să raportezi ? Dacă crezi că fac ce nu trebuie, du-te. O privi drept în ochi, calm și rațional, și băgă mîna în buzunar după cheie :

— Adu detașamentul de alarmă, dacă vrei ; asta a fost ocupația dumitale favorită. Sau te-a izbit ideea că

fac exact ce trebuie ? Asta-i ce voia Osborne, nu-i așa ? „Ce trebuie".

Îi întinse cheia, dar, dintr-un motiv imposibil de exprimat, ea nu fu în stare s-o ia. El o ținu îndelung în fața ei, apoi o puse din nou în buzunar, se întoarse și se apucă de următoarele unități.

— Santinelele vor auzi. Știa că nu era nebun, și se simțea răspunzătoare pentru el. Stătu de pază lîngă ușă, pe cînd el își croia drum prin aparatură, tocînd și zdrobind și reducînd subtilul complex mecanic și milioanele de celule electronice la un vraf de gunoi încîlcit și sfărîmat, împrăștiat pe jos, pe rafturile de metal și în dosul ușilor sparte ale dulapurilor. Ea nu mai suportă să privească, dar pîndea prin vacarmul provocat de cioburi și sfărîmături orice sunet de pe culoar.

Nimic nu-i întrerupse. Viscolul de afară, nevăzut și neauzit în centrul adăpostit al clădirii, prins în propria-i zbuciumare — o acoperea pe-a lor. Fleming lucră metodic la început, dar munca era enormă și începu să distrugă tot mai repede, pe măsură ce simțea că obosește, pînă cînd se porni să izbească disperat, trăgînd tot mai greu aer în plămîni, orbit aproape de sudoarea care-i curgea de pe frunte. Nimici totul de jur împrejur, pînă ajunse iar la unitatea de control, și cu sete o zdrobi și pe aceasta.

— Satură-te, bestie — urlă aproape — și înghite-o și pe asta, și pe asta, și pe asta !

Lăsă securea la pămînt și se sprijini de mîner, ca să-și recapete suflarea.

— Ce se va întîmpla acum ? întrebă Judy.

— Vor încerca s-o reclădească, dar nu vor ști cum.

— Vor avea mesajul.

— S-a oprit.

— Vor avea originalul.

— Nu-l vor avea. Nu-l vor avea nici pe el, nici codul rupt, nimic din toate, pentru că sînt aici înăuntru. El arătă spre o ușă solidă de metal în zid, în spatele pupitrului de control, apoi ridică din nou securea și ținti balamalele. Lovitură după lovitură le izbi, dar nu reuși să le clintească. Judy era zguduită de emoție, sunetul metalului spintecă toată clădirea, dar nimeni nu auzea. După un timp îndelungat, Fleming abandonă și se sprijini încă o dată, gîfiind, pe secure. Domnea o tăcere absolută, acum cînd computerul se oprise, și tăcerea se potrivea cu trupul neînsuflețit al fetei din mijlocul încăperii.

— Trebuie să ne procurăm o cheie — spuse Fleming — unde-i una ?

— În camera de serviciu a maiorului Quadring.

— Dar asta-i...

Ea îi confirmă temerile.

— Întotdeauna este cineva acolo — spuse ea. Și cheia o păstrează într-un *safe*.

— Trebuie să mai fie una.

— Nu, e singura.

Ea încercă să se gîndească la o altă posibilitate, dar nu găsea nici una. Nimeni, pe cît știa ea, nici chiar Geers n-avea o altă cheie. Fleming nu voi la început s-o creadă, și cînd o crezu, îl apucă furia. Ridică securea și izbi din nou cu sete în ușă, iarăși și iarăși, pînă cînd de-abia se mai ținea pe picioare — și cînd o părăsi, în cele din urmă, se prăbuși în ceea ce fusese scaunul pupitrului de control și șezu timp îndelungat, frămîntîndu-se, și căutînd o soluție.

— De ce dracu nu mi-ai spus ? zise, în cele din urmă.

— N-ai întrebat — Judy tremura în fața violenței dezastrului și-și păstra numai cu efort stăpînirea de

sine : Niciodată nu m-ai întrebat. De ce nu m-ai întrebat ?

— M-ai fi oprit s-o fac.

Judy încercă să vorbească chibzuit și să nu mai tremure :

— O vom căpăta cumva, mă voi gîndi la ceva, e poate cel dintîi lucru pe care-l voi face dimineață.

— Va fi prea tîrziu. El dădu din cap și privi în jos, dincolo de picioarele sale, la fața moartă de pe podea. „Tot ce faci *poate fi anihilat*", așa spunea ea. „Nu poți imagina nimic care *să nu poată fi anihilat*". Noi nu putem cîștiga.

— O vom căpăta prin Osborne sau altcumva — spuse Judy. Dar acum trebuie să ieșim de aici.

Găsi paltonul și fularul tînărului operator, le puse pe el și-l conduse afară din clădire.

XII

Anihilare

Era foarte tîrziu, cînd ajunseră înapoi la café-bar. Vîntul sufla și viscolul îngrămădea nămeții către zidul de nord ; în interiorul micii cămăruțe întunecate, Reinhart și Osborne, încotoșmănați în paltoane, jucau o partidă nenorocită și neatentă de șah, folosind un joc de buzunar.

Fleming se simțea prea epuizat să povestească. O lăsă pe Judy să explice și stătea zgribulit pe unul din scau-

nele rustice, pe cînd Reinhart punea întrebări și Osborne îi bodogănea o lungă tiradă de absolută disperare și necaz.

— Cum îndrăznești să mă atragi cu viclenie în treaba asta ? Ultimele urme ale obișnuitei sale urbanități dispărură. Cu toată educația și practica sa diplomatică, era de o deznădejde insuportabilă : Am fost de acord să particip numai în speranța că-i vom putea da ministrului o dovadă. Dar asta va fi sfîrșitul carierei sale și al carierei mele.

— Și a carierei mele — suspină Reinhart. Dar cred că sînt dispus să mi-o sacrific, dacă mașina e distrusă.

— Nu-i distrusă — obiectă Osborne. Nici asta n-a putut s-o facă cumsecade. Dacă mesajul original e intact, ei o pot reconstrui.

— E greșeala mea — spuse Fleming. Învinuiți-mă pe mine. Îmi asum toată răspunderea.

Osborne necheză furios :

— Ceea ce nu ne va apăra de pușcărie !

— Asta-i ce te frămîntă ? Dar ce se va întîmpla dacă vor reconstrui mașina, și următoarea creatură — și gheara de care nu ne vom mai elibera niciodată?

— Nu putem face absolut nimic ? întrebă Judy.

Toți priviră cu o vagă umbră de speranță la Reinhart. El reluă totul, pas cu pas, cum reiei verificarea unui calcul, dar cu rezultatul nul. N-avea nici o nădejde că vor căpăta o cheie pînă dimineață, și pînă atunci Geers avea să afle și să pună din nou totul în mișcare. În mintea lor nu mai era acum nici o îndoială că teoriile lui Fleming erau exacte ; grav era că ratase desăvîrșirea acțiunii.

— Singura soluție — spuse Reinhart — este ca Osborne să se întoarcă la Londra cu primul tren și să pară surprins cînd va afla veștile.

— Unde se va crede că am fost ? întrebă Osborne.

— Ai venit, ai făcut o scurtă inspecţie, şi ai plecat. Restul s-a întîmplat după plecarea ta, şi ăsta-i adevărul. N-ai cum să ştii despre asta.

— Şi „persoana oficială“ pe care am adus-o ?

— A plecat cu dumneata.

— Şi cine era ?

— Oricine în care poţi avea încredere. Convinge sau cumpără pe cineva să spună că a venit cu dumneata de la Londra şi s-a întors cu dumneata. Dumneata trebuie să te dezvinovăţeşti şi să-ţi păstrezi prestigiul. Toţi trebuie să ne dezvinovăţim, pe cît putem. O vor reconstrui, cum spune John, şi trebuie să fie cel puţin unul din noi, al cărui sfat să poată fi cerut.

— Şi cine se presupune c-a sfărîmat computerul ? întrebă Fleming.

Profesorul schiţă un surîs satisfăcut.

— Fata. Se poate presupune că şi-a ieşit din balamale şi s-a întors împotriva maşini, şi că ori a fost electrocutată în cursul acestei acţiuni, ori a murit de pe urma şocului tîrziu al pedepsirii ei, agravat de frenezia care o cuprinsese. Sau orice le-o plăcea să hotărască. Ea oricum e moartă, aşa că nu mai poate nega.

— Eşti sigur că-i moartă ? întrebă Osborne pe Fleming.

— Doreşti să examinezi corpul ?

— Întrebaţi-mă pe mine — spuse Judy, cu un fel de dezgust amar. Eu îi văd pe toţi murind.

— O.K. — Fleming se trezi din toropeală şi se întoarse către Reinhart. Şi ce se presupune c-am făcut, Judy şi cu mine ?

Profesorul îi răspunse clar :

— Nu eraţi acolo. După cît se ştie, l-am lăsat pe ope-

rator acolo cu miss Adamson. Ei au plecat împreună și totul s-a întîmplat după aceea.

— Nu vor crede — spuse Osborne. A dracului anchetă ne paște.

— N-avem nimic mai bun de făcut. Oricum o-ntorci, e o treabă încurcată.

Ședeau încotoșmănați în paltoane în jurul mesii, ca trei participanți la o ședință de spiritism, așteptînd să treacă noaptea și să se liniștească ninsoarea.

— Credeți că va opri trenurile ? întrebă Osborne după un răstimp.

Reinhart își suci capul într-o parte, ascultînd răpăiala de pe acoperiș :

— N-aș crede. Pare că se moaie puțin. Își îndreptă atenția spre Fleming : Ce-ai să faci dumneata, John ?

— Judy și cu mine ne vom întoarce la complex cu mașina. Drumul părea acceptabil, cînd am venit aici adineaori.

— Atunci ar fi mai bine să plecați îndată — spuse Reinhart. Pretindeți c-ați făcut o plimbare cu mașina și vă duceți de-a dreptul în camerele voastre. N-ați văzut nimic și pe nimeni.

— Ce noapte pentru o plimbare cu mașina ! Fleming se ridică obosit și privi de la unul la altul : Îmi pare rău. Îmi pare rău într-adevăr.

El conduse pe bîjbîite prin zăpada înmuiată, Judy curăța parbrizul cam din minut în minut, dar furtuna se potolise. O lăsă pe Judy la cabana ei și merse pînă la a lui. Se simțea atît de obosit, că nu-i venea să coboare. Era cam unu după miezul nopții și complexul dormea, copleșit sub veșmîntul alb. Cînd deschise ușa, camera îi păru mai întunecoasă ca oricînd, în contrast cu zăpada de afară. Pipăi pe perete după comutator și cînd îl atinse, o mînă bandajată căzu peste a lui.

Un moment trecu printr-o panică grozavă, apoi o dădu la o parte și aprinse lumina. Andromeda era acolo, ținîndu-și una din mîinile-i bandajate cu cealaltă și gemînd, palidă ca moartea și distrusă, dar nu moartă. O privi o secundă, nevenindu-i să creadă, apoi închise ușa și trecu la fereastră să tragă perdeaua.

— Șezi jos și întinde mîinile. Căută pansamente și un tub de unguent dintr-un dulap și începu încet și metodic să-i înlocuiască bandajele provizorii.

— Credeam că e imposibil să mai fii în viață — spuse el, pe cînd lucra. Am văzut voltajul.

— Ai văzut ? Ea ședea pe pat cu mîinile întinse.

— Da, am văzut.

— Atunci dumneata ai fost.

— Eu și o secure. Îi privi fața palidă, stinsă. Dacă aș fi crezut că mai ai ceva viață în dumneata...

— M-ai fi isprăvit și pe mine. I-o spuse fără răutate, constatînd pur și simplu un fapt. Apoi închise o clipă ochii, copleșită de durere. Am o inimă mai tare decît oamenii. Trebuie mai mult, ca să fiu scoasă din acțiune.

— Cine ți-a bandajat mîinile ?

— Eu.

— Cui i-ai spus ?

— Nimănui.

— Nu știe nimeni de computer ?

— Nu cred.

— De ce nu le-ai spus ? Era din ce în ce mai nedumerit. De ce ai veni aici ?

— Nu știam ce se va întîmpla — ce se întîmplase. Cînd m-am trezit, nu mai puteam gîndi decît la durerea din mîini. Apoi am privit împrejur și am văzut totul în țăndări.

— Ai fi putut chema garda.

— Nu știam ce să fac ; n-aveam nici un fel de directive. M-am simțit pierdută fără computer. Știi că-i complet scos din funcție ?

— Știu.

Ochii păreau că-i ard în fața palidă :

— N-am fost în stare să mă gîndesc la altceva decît să te găsesc. Și la mîini. Mi-am bandajat mîinile și am venit aici. N-am spus nimic gărzilor. Și pentru că nu erai, am așteptat. Ce se va întîmpla ?

— Îl vor reconstrui.

— Nu !

— Nu vrei asta ? o întrebă el surprins. Ce-i cu „scopul mai înalt" al dumitale, forma dumitale superioară de viață ?

Ea nu răspunse. Cînd el isprăvi cu pansatul, ochii i se închiseseră iar de durere și o văzu tremurînd.

— Ești complet înghețată, nu-i așa ? întrebă el, punîndu-i mîna pe frunte. Trase pătura de pe pat și i-o puse pe spate. Învelește-te !

— Crezi că o vor construi din nou ?

— Cu siguranță. Găsi o sticlă de whisky și turnă două pahare : Acum dă asta pe gît. Nu pot conta pe mine să le ajut, dar te vor obliga pe dumneata.

— Mă pot obliga ? Ea sorbi whisky-ul și-l privi cu ochi arzători, înspăimîntați.

— Va fi nevoie să te oblige ?

Ea începu să rîdă :

— Cînd am văzut mașina complet nimicită, am fost nespus de bucuroasă.

— Bucuroasă ? întrebă el, uimit.

— M-am simțit liberă. M-am simțit...

— Ca Andromeda greacă, după ce Perseu i-a rupt lanțurile ?

André nu înțelese. Îi înapoie paharul :

— Cînd computerul lucra, îl uram.

— Nu pe el, pe *noi* ne urai dumneata.

Ea negă :

— Uram mașina și tot ce era în legătură cu ea.

— Atunci de ce...

— De ce se poartă oamenii așa cum o fac ? Fiindcă se simt obligați. Fiindcă sînt legați de ceea ce cred ei că sînt necesități logice, de munca lor, de familia lor, sau de țara lor. Dumneata îți închipui că legăturile sînt cele emoționale ? Cea mai puternică legătură este *logica*, pe care n-o poți contrazice. Eu știu asta. Vocea îi slăbi și deveni nesigură. Am făcut ceea ce *trebuia* să fac, și acum s-a dus logica și nu mai știu... Nu mai știu.

Fleming se așeză lîngă ea :

— Ai fi putut spune asta înainte.

— Am spus-o acum. Ea îl privi drept în față : Am venit la dumneata.

— E prea tîrziu. Fleming privi bandajele și fețele de pe mîinile ei, gîndind la urmele pe care i le lăsase voința mașinii. Nimic pe lume nu-i va opri s-o refacă.

— Dar nu se poate fără codul proiectului.

— Care mai există.

— Cum, nu l-ai... ?

Chiar dacă s-ar fi îndoit de sinceritatea protestelor ei, nu se putea îndoi de disperarea din vocea, din ochii ei.

— N-am putut deschide dulapul și Quadring are singura cheie.

Ea scotoci în buzunarul hanoracului :

— Am și eu una.

— Dar mi s-a spus că nimeni n-are.

Ea scoase cheia, tresărind cînd bandajul i se prinse de clapa buzunarului :

— Nimeni în afară de mine, fără ca cineva s-o fi ştiut. I-o întinse. Du-te şi isprăveşte.

Era atît de uşor, şi atît de imposibil ; era singurul lucru de care avea nevoie mai presus de orice, şi acum nu se mai putea întoarce să continue.

— Dumneata va trebui să mergi — spuse el.

Ea se ghemui iar în pătură, dar el i-o trase de pe ea şi o apucă de umeri :

— Dacă într-adevăr o urăşti, dacă într-adevăr vrei să rămîi liberă, tot ce ai de făcut e să intri, să descui dulapul din perete şi să scoţi mesajul original — ăsta-i pe bandă — şi calculele mele, care sînt pe hîrtie, şi programul, care este pe cartoane perforate. Dă foc hîrtiilor, cînd ard din plin pune şi sulurile magnetice să ardă. Asta le va şterge. Apoi ieşi repede.

— Nu pot.

El o scutură şi ea gemu puţin de durere :

— Trebuie să te duci. Era aprins de emoţie, nevrînd să se gîndească la consecinţele pentru el şi pentru ea, sau la soarta lor a tuturor, acum că era în viaţă — ci doar la ce era esenţial, acum, imediat.

— Poţi trece de santinele fără să ţi se pună întrebări. Vei avea nevoie de acestea, pentru a-ţi ascunde bandajele. Luă o pereche de mănuşi mari de automobilist din sertarul său şi începu să i le tragă pe mîini.

— Nu, te rog ! Ea se cutremură, cînd mănuşile atinseră bandajele, dar el i le trase foarte încet şi cu grijă.

— Fă un foc mare pe podea. Am să-ţi dau chibrituri.

— Nu mă trimite. Nu mă trimite înapoi, te rog ! Ochii îi ardeau de frică, şi faţa ei, cu tot whisky-ul, era încă albă de epuizare :

— Nu pot s-o fac.

— Poți.

El îi vîrî chibriturile în buzunar, și o împinse ușor către ușă. I-o deschise, și în fața lor era pămîntul alb și noaptea neagră. Zăpada nu mai cădea și vîntul se oprise. Luminile permanente ale complexului ardeau glacial și contururile clădirilor de-abia se puteau vedea, reliefîndu-se întunecate deasupra solului, cu o pulbere albă pe acoperișuri. El spuse :

— *Dumneata* poți s-o faci.

Ea ezită și el îi luă brațul. După un minut, ieși și o porni prin zăpadă spre blocul computerului. Fleming o însoți cît îndrăzni de departe. Cînd fură aproape în raza de vedere a gărzii, el o bătu ușor pe umeri.

— Noroc — spuse, și se întoarse în silă la cabana sa.

Temperatura scăzuse și aerul era înghețat. Se pomeni tremurînd, așa că închise ușa, merse la fereastră și, trăgînd perdelele la o parte, se așeză acolo să pîndească. Pînă acum nu simțise efortul ultimelor ore, dar dintr-o dată îl copleși un mare val de oboseală. Simțea nevoia să se întindă pe pat și să doarmă, și cînd se va trezi, totul să se fi sfîrșit ; încercă să-și închipuie ce făcea fata, să se gîndească la ce s-ar putea întîmpla, la rezultatul final, dar mintea nu-l ducea mai departe de evenimentele serii și de imaginea siluetei fragile, înotînd prin zăpadă.

Și nu se putea încălzi. Dădu drumul radiatorului și-și mai turnă o porție de whisky. Regreta excesele din trecut, pentru că acum alcoolul nu mai avea cine știe ce efect asupra lui, și luă mai multe hotărîri în legătură cu el și cu Judy, dacă vor mai ieși vreodată la liman din toate astea. Sprijinit de tocul ferestrei, aștteptă un timp care i se păru imens, privind în liniștea netulburată a nopții.

Pe la trei începu din nou să ningă, nu vijelios, ci

liniștit și continuu și luminile care străluceau toată noaptea în diferite puncte din jurul complexului se pierdeau dincolo de fulgii albi care cădeau. O vreme fu sigur că ceea ce vedea la lumina din jurul computerului era fum sau numai o abureală pricinuită de ninsoare; apoi auzi un clopot de alarmă sunînd și strigătele agitate ale santinelelor. Ridicîndu-și gulerul paltonului, deschise fereastra, și dintr-o dată văzu și auzi mai clar. Era, fără îndoială, fum.

Din instinct, vru să alerge afară și să vadă cu ochii lui ce se întîmplă, să găsească fata și s-o ferească de orice bănuială, dar știa că nu putea face nimic altceva decît să se bizuie pe zăpăceală și întunerić, ca să cîștige timp. Cu atît de mult fum, începerea computerului trebuia să fie un infern acum, exista și posibilitatea să nu se mai salveze nimic, nici chiar André. Se găsi deodată prins în emoții contradictorii : desigur o voise plecată și înlăturată din drum, și totuși ideea că o trimisese la moarte nu-i trecuse prin gînd. O parte dintr-însul o voia vie, și se simțea copleșitor de responsabil pentru ea. Acel „trei-sferturi" omenesc din ea, oricît o fi fost, mai lesne de înțeles pentru el, o făceau o ființă cu sentimente și temeri și emoții pe care *el* le stîrnise, și acum, că legătura dintre ea și forța care o conducea fusese tăiată, ea trăia în gol ; poate că el era singurul în stare să-i întindă o mînă care s-o salveze. Dacă într-adevăr mai trăia...

Sirena de alarmă a lagărului începu deodată să urle lugubru și amenințător, și fiecare lumină din complex părea că se aprinde și dansează vag în jocul fulgilor de zăpadă. Pe lîngă vaierul sirenei, se mai auzeau motoare de automobil pornind, și raza albă a unui reflector țîșni de pe clădirea principală a gărzii și începu să se rotească încet în jurul lagărului.

Își închipui valul de alarme și comenzi, biciuind ca un șuvoi stațiunea : telefonul santinelei către camera de gardă, comandantul gărzii sunîndu-l pe Quadring, biroul de serviciu — patrulele de siguranță, echipa de pompieri — garda perimetrului, și în fine Quadring telefonînd lui Geers — și Geers poate la Londra, unui ministru care dormea, și unui comandant de zonă, care se muncea să iasă din pat în pijama, ca să hotărască măsuri împotriva sabotajului care avusese loc.

Își forță ochii să vadă ce se întîmplă în spatele perdelei de zăpadă măturată de lumini și blestemă sirena ce acoperea celelalte zgomote. O mașină de pompieri trecu pe lîngă cabana sa, clămpănind și urlînd, luminile ei, ca și ale proiectorului, descoperiră alte siluete care alergau, oameni care își încheiau paltoanele din mers și soldați cu puști automate și pistoale-mitralieră. Altă mașină trecu, un *Land-Rover*[1], cu un aparat radar rotindu-se pe acoperiș, și apoi luminile se stinseră și sirena muri, lăsînd o harababură de sunete și de mișcări, estompate de zăpadă în întuneric. O clipă mai tîrziu se aprinse al doilea proiector, invadînd spațiul deschis între cartierul locuințelor și zona tehnică, unde se afla clădirea computerului, și în acest spațiu un alt vehicul porni repede. Era un *Jeep* deschis, și îl văzu limpede pe Quadring așezat lîngă șofer, vorbind la un telefon de campanie. O siluetă traversă prin fața lui și o fracțiune de secundă crezu că era André, apoi o văzu pe Judy, cu un palton aruncat pe umeri, părul negru căzîndu-i în dezordine pe față. *Jeep*-ul se opri și Quadring îi vorbi scurt, după care șoferul porni iar înainte și Judy traversă prin spate și alergă la cabana lui Fleming.

[1] Mașină militară. (n.tr.)

Împinse ușa fără să bată și privi împrejur speriată, cu un minut înainte de a-l vedea.

— Ce s-a întîmplat? suflă ea.

El vorbi fără să se întoarcă de la fereastră.

— A reușit Andromeda, a reușit. Arde codul.

— André? Ea se îndreptă spre el, fără a înțelege. Dar era moartă.

Nu avea timp pentru explicații, totuși îi povesti cîte ceva, în timp ce ședeau alături, privind afară.

— Credeam că dumneata ai făcut-o — spuse ea, înțelegînd numai în parte. Mulțumesc lui Dumnezeu, în orice caz.

— Ce spune Quadring? întrebă el.

— Doar să-l aștept aici.

— A găsit-o?

— Nu știu. Nu cred să știe ceva. A dat ordin patrulelor să evacueze grupul de clădiri, și dacă cineva se opune, să tragă fără somație.

Zgomotele mașinilor în mișcare și strigătele se stinseră; dacă se întîmpla ceva, se întîmpla în partea cea mai îndepărtată a complexului. Coloana de fum se umflase și se îngroșase, iar în mijlocul ei pîlpîia o limbă de flăcări, vizibilă între fasciculele albe ale proiectoarelor. Fleming și Judy urmăreau fără să vorbească, pînă cînd în toată vînzoleala de afară se auzi pocnetul ascuțit al unei arme, urmat de altul, și altul.

Fleming înțepeni.

— Oare asta înseamnă c-au găsit-o? întrebă Judy.

El nu răspunse. Spațiul din fața cabanei era acum gol. Proiectorul care luminase în altă direcție se întoarse, aruncînd o rază oblică de lumină, dar nimic nu se mișcă la început în raza lui, afară de zăpada care cădea. Apoi, în această „țară a nimănui", se ivi o silu-

etă subțire, palidă și nesigură, care ieși împleticindu-se din umbră, între două clădiri.

— André ! șopti Judy.

Fata alerga, și se împiedica, fără o direcție precisă. Făcu un mic salt cînd ajunse în raza de lumină, se opri o clipă și o luă înapoi. Cei de la proiector nu păreau s-o fi văzut, apoi se auzi o altă împușcătură, mai aproape de ei, și un glonte șuieră între clădiri.

Degetele lui Judy strînseră brațul lui Fleming :

— O vor omorî.

Scuturîndu-se din strînsoarea ei, el se întoarse și alergă la ușă :

— John ! Nu ieși !

— Eu am împins-o ! Își luă puternica sa torță electrică de lîngă pat și plecă, fără să mai privească înapoi. Judy îl urmă pînă-n prag, dar el dispăru imediat în întunecimea înzăpezită dintre cabane.

Rămase cît putu în adăpostul cabanelor, apoi făcu un sprint peste raza de lumină spre întunericul din cealaltă parte. De data aceasta cei de la proiector erau atenți. Raza albă se roti după el și lumină celelalte clădiri, ceea ce îl ajută. În timp ce alerga, o văzu pe Andromeda rezemată de un perete în fața lui. Zăpada îngreuna mersul, dar el reuși să-și mențină ritmul, alergînd pînă la ea și, ridicînd-o cu forța, o trase după colț în întuneric.

La început se sprijineau unul de celălalt, suflînd din greu, iar ea nu-l recunoscu. El o mențină în picioare, sprijinind-o cu brațul.

— Eu sînt — spuse el, și amintindu-și de flaconul din buzunar, îl scoase și îi turnă cu forța pe gît ce mai rămăsese din whisky. Ea se înecă și sughiță, apoi, cu un efort, izbuti să stea în picioare singură.

— Am reușit — spuse ea, și, deși era prea întuneric pentru a-i vedea fața, el știa că zîmbește.

— Cum ai scăpat?

— Printr-o fereastră din spate.

— Ssst. Îi puse un deget pe buze și o ținu strîns. În spațiul deschis pe care tocmai îl traversase, proiectorul se mișca încolo și-ncoace, și o echipă de bărbați în uniformă trecu în goană, căutînd în stînga și-n dreapta, cu armele pregătite. El încercă să gîndească la ce aveau de făcut. Să se întoarcă la cabana lui era imposibil, să se ascundă oriunde în complex ar fi însemnat probabil să-i surprindă și să-i ciuruiască de gloanțe, înainte ca cei care trăgeau să aibă timp să gîndească. Chiar dacă s-ar fi predat, riscau moartea în întunecimea și nebunia nopții. Își spuse că singura speranță era să dispară pînă ce avea să se ivească lumina zilei, cînd echipele care-i căutau ar fi devenit mai puțin zeloase — și mai puțin supravegheate.

Din locul unde stăteau, nu exista decît o cale de a atinge gardul perimetrului, fără a traversa raza unuia dintre proiectoare, și calea asta îi putea duce pînă la sîrma de pe faleză spre cheiul din golf. O amintire — o amintire foarte îndepărtată — îi veni în minte și-l invadă, așa că toate gîndurile i se întoarseră către un chei și o barcă. El își puse brațul ferm în jurul mijlocului Andromedei, ca s-o sprijine.

— Haide — spuse el. Pe jumătate conducînd-o, pe jumătate purtînd-o, o luară de-a lungul fîșiilor de teren înzăpezite dintre clădiri, zigzagînd din adăpostul uneia în adăpostul celeilalte, întorcîndu-se de cîte ori auzeau voci, și căutînd alt drum. Părea imposibil să nu fie descoperiți în cîteva minute, dar zăpada care cădea îi ascunse, iar zăpada de pe sol le amuți pașii. Andromeda respira repede și scurt și, evident, nu mai putea umbla

mult, iar el își aminti că, atunci cînd vor ajunge pe faleză, vor găsi gardul perimetrului tras drept în față — fusese întărit de cînd cu moartea lui Bridger — și desigur că la poarta cea mai apropiată de cărare va fi o gardă. La prima vedere părea că n-au nici o șansă, dar ceva adînc săpat în mintea lui îl împingea să continue, și mergea cu greu înainte, pe jumătate orbit de zăpadă, iar fata se sprijinea cu totul pe el și se împleticea. Apoi își aminti ce căuta.

Toată ziua precedentă oamenii lucraseră aproape de capătul perimetrului pe lîngă faleză, curățind terenul pentru o nouă clădire, chiar lîngă sîrmă, și aveau cu ei un buldozer, pe care-l lăsaseră la plecare. Poate că motorul era prea rece pentru a-l putea porni, deși era prevăzut să stea peste noapte afară și să pornească dimineața. Merita să încerce, dacă puteau străbate pînă la el.

Propria lui respirație era anevoioasă, cînd depășiră ultima clădire, și mai aveau de traversat vreo cincizeci de metri buni de cîmp deschis, înainte de a ajunge la forma de culoare închisă care era buldozerul. El se sprijini, împreună cu fata, de zidul dinspre mare și trase în plămîni, cu efort, mari cantități de aer rece. Nu încercă, să vorbească și nici ea nu părea că se așteaptă la asta. Ori avea încredere necondiționată în el, ori era prea epuizată pentru a gîndi, ori amîndouă la un loc. O patrulă volantă trecu între ei și sîrmă, un camion al armatei, cu un proiector montat pe cabină și siluetele șterse ale unui pluton de oameni în spate — și apoi totul se liniști.

— Acum ! spuse el, arătînd înainte, și ridicînd-o, alergă cu ea peste iarba acoperită de zăpadă. Înainte de a fi ajuns la jumătate drum, ea se poticnise de două ori și ultimii douăzeci de metri el trebui s-o ducă în brațe.

Capul și pieptul păreau că-i explodează, pînă se aflară lîngă buldozer, și cînd o puse jos, ea alunecă la pămînt cu un geamăt.

El se urcă pe mașină și privi împrejur. Evident, nimeni nu-i văzuse și putea spera că, dacă motorul pornea, buldozerul să fie luat drept unul din vehiculele de securitate.

Motorul porni, la prima tură a *starter*-ului, și după cîteva ture prudente, el îl lăsă într-un ralantiu greoi, pe cînd cobora ca să-i ajute fetei să urce. La început ea nu se mișcă.

— Haide — îi spuse el, suflînd greu. Grăbește-te. Plecăm.

Vocea ei sună slab :

— Lasă-mă. Nu te mai ocupa de mine.

El o ridică și, fără a ști prea bine cum, o trînti pe o ladă de lîngă scaunul conductorului.

— Acum ține-te bine — îi spuse, și o sili să se sprijine de el. În timpul acesta, camionul de patrulare era cam la jumătatea turului în jurul perimetrului și gata să se întoarcă spre ei. În timpul acesta, desigur, Quadring fusese la cabana lui să-l caute și aflase că el și cu Andromeda fugiseră. Iar încăperea computerului era probabil acum o masă fumegîndă, cotropită de cenușă și cărbuni — iar mesajul de la o mie de milioane de mile depărtare, și tot ce adusese cu el, se duseseră pe veci. Tot ce avea de făcut acum era să scoată fata din raza primejdiei, s-o ducă undeva, în vreun fel, să se ascundă și să supraviețuiască. El încălecă, apăsă pe ambreiaj și băgă în viteză.

Cînd dădu drumul ambreiajului, buldozerul zvîcni înainte și aproape se blocă, dar el îl împinse cu putere și îl întoarse greoi către gard. Peste umărul său văzu

o lumină apropiindu-se, dar acum era prea tîrziu pentru a se mai opri. Apăsă acceleratorul pînă la limită și îl ținu așa, pe cînd botul buldozerului intră în gard. Legăturile de sîrmă săriră, se rupseră și se prinseră sub șenile, se făcu un gol și ei ajunseră în mijlocul lui.

Opri motorul și coborî, trăgînd fata după el. Masa grea a mașinii ședea în gardul rupt, astupîndu-l ca un dop, iar el și cu André stăteau în zăpadă. O conduse, privind cu precauție împrejur către marginea falezei, și, aplecîndu-se tare, fugiră spre adăpostul unor tufișuri, care apărau capătul de sus al cărării către chei. Lumina de la camionul care se apropia se făcu tot mai intensă, și de după tufișuri o văzură cuprinzînd buldozerul. Era prea zăpăcit de lampă și zăpadă ca să-și dea seama că e un camion, și se temea să nu fie un vehicul de patrulare plin cu oameni. Apoi lumina se abătu într-altă parte, și fulguiala se rări un moment, și el putu să vadă duba radarului, tatonînd decepționată sîrma cu reflectorul ei, care se rotea fără speranță de jur împrejur, pe cabină.

Fleming o luă pe André de braț și o duse la vale, pe cărarea falezei. După a doua cotitură, își aprinse torța electrică și merse destul de încet, pentru ca ea să-l poată urma de aproape, fără ajutor. Mai adunase în ea, de cine știe unde, încă puțină energie și mergea în pas cu el, ținîndu-l strîns de mînă. Nu văzură nici o santinelă la capătul cărării, iar cheiul era ca și mort ; nu se auzea nimic în afară de plescăitul valurilor mărunte, lovindu-se de stîlpi. Păreau la o mie de mile de infernul de deasupra lor — și într-un fel senzația asta îi făcea să înainteze mai greu.

În timpul iernii toate bărcile mici erau trase la mal

și dezechipate ; numai cea de serviciu, un fel de barcă de pescuit cu un motor la centru, era lăsată să plutească, și dansa și se lovea de marginea cheiului. El o mai folosise, în lunile de vară cînd voia să evadeze și să fie singur, și o cunoștea bine, cu acel sentiment contradictoriu de ură-dragoste pe care un călăreț îl încearcă față de calul său bătrîn și încăpățînat. O împinse pe André înăuntru, eliberă cablul din față și din spate și căută cu torța manivela de pornire. Nu era la fel de ușor de pornit cum fusese buldozerul. Învîrti pînă cînd sudoarea îi curgea pe față, amestecată cu zăpadă, și aproape nu mai credea că va reuși s-o miște din loc. André se ghemui sub unul din bordajele bărcii, în timp ce zăpada cădea pe ei, topindu-se în apa care clipocea pe fundul bărcii. El muncea mai departe la manivela ruginită, suflînd din greu și înjurînd, ea nu întreba nimic, din cînd în cînd doar gemea ușor. El tăcea, și continua să învîrtească, pînă cînd, după o serie de icneli, motorul porni.

Îl lăsă să meargă în gol o vreme, cu barca trepidînd și eșapamentul fîsîind chiar deasupra apei, și apoi ambreie și dădu drumul acceleraţiei. Cheiul dispăru imediat — și se treziră singuri în întunecimea pustie a apelor. Fleming nu mai ieșise vreodată în larg pe ninsoare. Peisajul era minunat de calm. Fulgii se lăsau în jurul lor, topindu-se cînd atingeau apa. Părea mai cald acum, cît timp erau la adăpostul golfului.

Exista un mic compas în fața volanului, care semăna cu volanul unui automobil foarte vechi, și Fleming conducea cu o mînă, pe cînd cu cealaltă ținea torța electrică, pentru a lumina compasul. Cunoștea latitudinea insulei, fără a fi nevoit să calculeze, și cunoștea aproximativ devierea pentru deriva de curent.

coase a insulei. Continuară foarte încet, aproape pipăindu-și drumul și ascultînd zgomotul talazurilor în față, pînă cînd, după vreo zece minute, zidul de stîncă se topi și ei auziră plescăitul îmbietor al valurilor pe plajă.

Fleming trase barca la mal, și duse fata pe nisip, prin apa amară ce-i ajungea pînă la genunchi. Cerul se mai luminase, nu erau încă zorile — poate că era luna, și el recunoscu golfulețul strîmt și nisipos pe care îl găsise împreună cu Judy, în acea după-amiază de primăvară timpurie, cu multă vreme în urmă, cînd descoperiseră hîrtiile lui Bridger în peșteră. Era o amintire tristă, dar în același timp încurajatoare; simțea, într-un fel irațional, că aici era în siguranță.

Privi împrejur, după vreun loc de odihnă. Era prea frig pentru a risca să doarmă afară, chiar dacă le-ar fi fost de ajuns de somn, așa că el o luă spre gura peșterii și de-a lungul tunelului pe care îl explorase cu Judy. Nu o mai putea susține pe André, dar înainta încet, și-i vorbea peste umăr ca s-o încurajeze.

„Mă simt ca Orfeu", își spuse lui însuși. „Am început să amestec legendele — adineauri eram Perseu".

Se simțea dezorientat și zăpăcit de oboseală și greși de două ori drumul prin tunelele întunecate. Căuta încăperea mare unde găsiseră balta, își aminti de solul său nisipos, unde se puteau odihni, dar după un răstimp își dădu seama că o luase pe un drum prost. Se întoarse, răsucindu-și torța ca să-i spuie Andromedei, dar ea nu mai era în spatele lui.

Fu cuprins brusc de panică și alergă, potcnindu-se, pe drumul pe care venise, strigînd-o și luminînd cu torța de o parte și de alta a tunelului. Îi răspunse numai ecoul cu voce străină, și nu exista nici un alt

zgomot decît al pantofilor săi pe pietroaie. La intrarea falezei se opri, și iarăși se întoarse înapoi. „E ceva absurd", își spuse, căci nu umblaseră prea departe. Pentru prima oară simți un resentiment pentru fată, cu totul ilogic, dar el avea din ce în ce mai puțin de-a face cu logica. Mergînd iar prin tunel, observă mai multe ramificații decît își amintea ; făcea parte din nebunia sinistră a locului această multiplicare tăcută în întuneric. Exploră cîteva din culoare, dar trebui să-și întoarcă pașii, pentru că ele deveneau, într-un fel sau altul, de nestrăbătut ; și atunci, deodată, se pomeni în camera înaltă pe care n-o găsise adineaori.

Se opri, strigă din nou, și își roti încet torța dintr-o parte într-alta. Desigur, hotărî el, ea trebuie să fie aici, n-ar fi putut merge mai departe — epuizată, pe întuneric. Întoarse raza de lumină spre solul nisipos și-i văzu urmele pașilor. Urmele îl conduseră în mijlocul peșterii, și acolo se opri scurt — și un fior de groază îi alunecă din creștet, invadîndu-i întreg trupul. Ultima urmă se vedea în noroiul de pe stînca de lîngă baltă, și, plutind la marginea apei, una din mănușile ei. Nimic mai mult.

Nu mai găsi niciodată altceva. O învățaseră atîtea, gîndi el amar, dar niciînd n-o învățaseră să înoate. Fu cuprins de un imens val de îngrijorare și remușcare. Își petrecu ceasul următor într-o cercetare bolnavă și deznădăjduită a peșterii, apoi se întoarse extenuat pe plajă, unde se chirci între două stînci, pînă cînd se iviră zorile. Nu se temea să adoarmă ; simțea o teamă mult mai mare, aproape delirantă, în fața unui *ceva*, de necuprins în cuvinte, care se putea ivi din gura tunelului,

ceva de neînchipuit, de la o mie de milioane de mile depărtare, ceva ce îi vorbise pentru prima oară într-o noapte întunecoasă ca aceasta.

Nimic nu se petrecu — și la primele lumini ale zorilor o șalupă a marinei militare apăru dinspre mare. Nu schiță nici o mișcare, char după ce șalupa atinse insula, și echipajul îl găsi privind în gol, peste undele veșnic schimbătoare ale mării.

Din spatele ochelarilor săi cu lentile groase, un bărbat robust contemplă Universul cu acea expresie de inteligență activă, care este specifică deschizătorilor de drumuri. El se numește FRED HOYLE și s-a născut acum 52 de ani în comitatul Yorkshire din Anglia.

Profesor la Universitatea din Cambridge și la Coltech (California), Hoyle este considerat cel mai strălucit astrofizician contemporan, celebru pentru teoria sa despre pulsarea Universului și pentru definirea quasarilor. Om al unei activități și creații atît de complexe, încît unul dintre colegii săi îl numește «un Leonardo da Vinci al secolului XX», este alături de J B. Priestley — coautorul piesei de teatru «Astronauții», iscălește libretul unei opere și își manifestă prezența, în literatura engleză de science-fiction, cu patru romane. Cel mai cunoscut dintre ele, «A DE LA ANDROMEDA», scris în colaborare cu apreciatul scenarist JOHN ELLIOT, a constituit și subiectul unui serial de mare succes al televiziunii britanice.

Lei 5